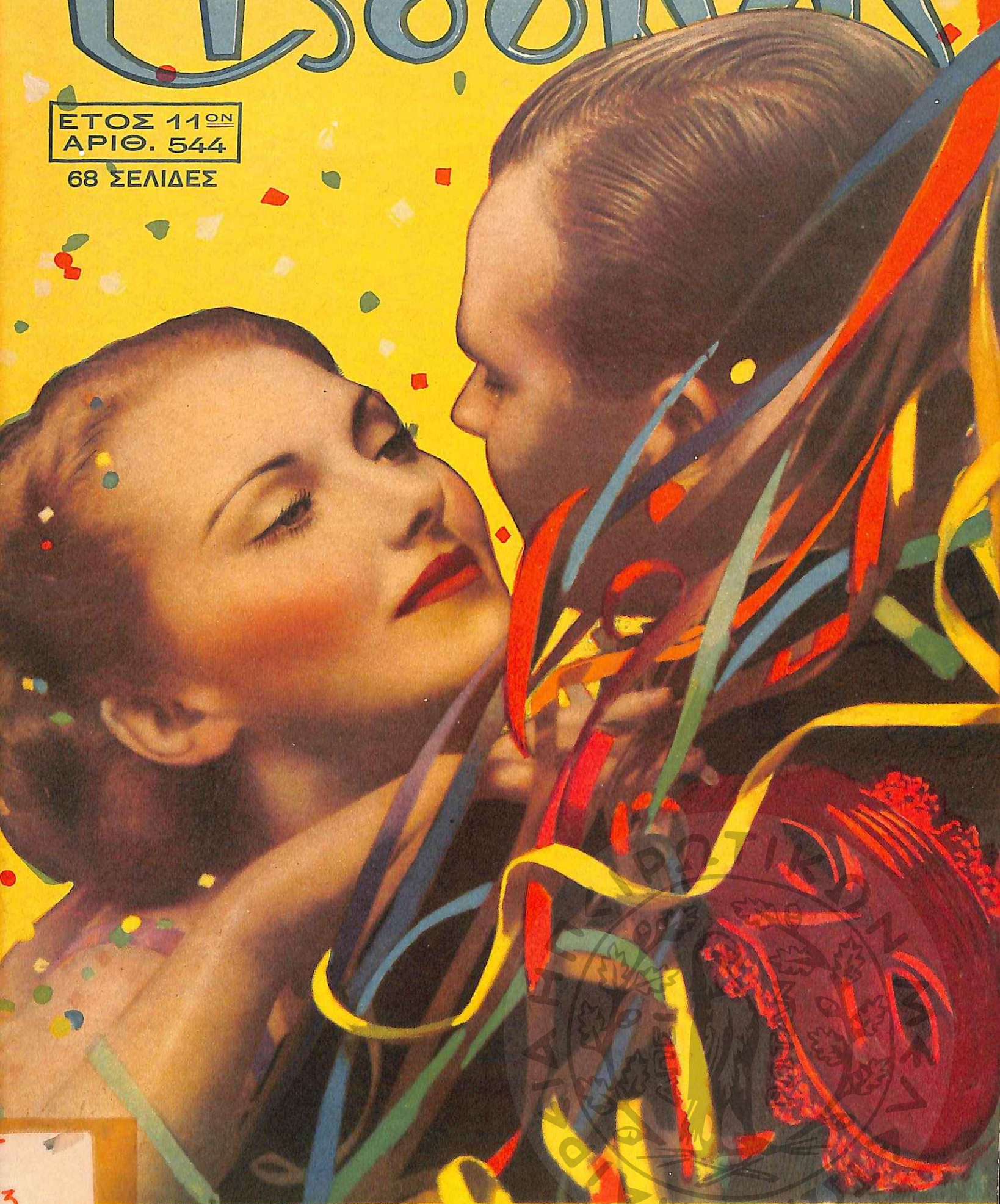

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 544

68 ΣΕΛΙΔΕΣ

3

ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ: ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΙΑ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΗ ΜΑΣΚΑ

''ΑΣΤΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ.,

Εβδομαί

Νέα του Ραδιοφώνου σοβαρώτατες ειδήσεις που μᾶς λέν ἀπὸ συμφώνου δύο-τρεις σταθμοὶ τῆς Δύσης

ΜΟΣΧΑ: Παράσιτα βροχή
κι' ἐντὸς ὀλίγου: —Προσοχή!
Γιὰ τὸ Μπουτιένκο εἶπανε πῶς ζῇ μὰ εἶναι ψέμμα
ὁ ἀτυχὴς μας «σύντροφος» ἐπνίγηκε στὸ αἷμα.
ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΡΩΜΗ — ΜΙΛΑΝΟ — ΜΠΑΡΙ:
(Ἰταλιστί:) Τί λέτε ρέ; Τί λέτε ρέ κουμπάροι;
Μὰ μοναχὰ κουτοὺς γεννοῦν οἱ στέππες καὶ τὰ χιόνια;
Ἄφοῦν' ἐδῶ ὁ χριστιανὸς καὶ τρώει μακαρόνια!
Ἡρέμησε, τὸ παρελθὸν τὸ πέρνει ἀλλὰ Κάπα
καὶ ζήτησε κι' ἀκρόαση προχτὲς ἀπὸ τὸν Πάπα.
ΜΟΣΧΑ: Ὁ ἀτυχὴς λοιπὸν πού λέτε σύντροφός μας
ἔπεσε ὁ φουκαρᾶς νεκρὸς
κι' ἡ Μόσχα ἔκλαυσε πικρῶς
αὐτ' ἄς τῶρ κιζόμαστε λόγῳ τιμῆς, στὸ φῶς μας!
ΡΩΜΗ: Παρντόν! Παρντόν! Παρντόν! Ἰταλιστί «σκουζάτε».
Γιατὶ νὰ μᾶς τὴ σκάσετε μοῦ φαίνεται πῶς πᾶτε.
Ἔλα Μπουτιένκο μόνος σου
γιὰ νὰ μᾶς πῆς τὸν πόνο σου.
—Ἐδῶ Μπουτιένκο. Σί. Οὐί.
(Ντόρος. Παράσιτα. Βουή)
(Λέξεις πού χάνονται)... Λοιπὸν. Τότε πού ἀπεστάλην
Ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τοῦ φίλου μου τοῦ Στάλιν
ΜΟΣΧΑ: Μὰ ποιὸς μιλεῖ ἐκεῖ; Τί λές βρέ πεθωμένε;
Ἐσὺ δὲν ζῆς τρομάρα σου. Κόφτο λοιπὸν καὶ μένε.
ΡΩΜΗ: Ἐγὼ δὲν ἤμουνά ὥσάν τοὺς ἄλλους κόλακας
ΜΟΣΧΑ: Βρέ τ' εἶν, αὐτὰ πού λές; Ἐσὺ... εἶσαι βρυκόλακας
ΡΩΜΗ: Ἐγὼ βρυκόλακας; Τί λέτε μωρὲ ὄρνις;
Γιὰ νὲ τὸ δῆτ' αὐτὸ ἐσεῖς θὰ κάνετε... «ὅτσι τσόνια».
(Διὰ τοὺς μὴ ρωσσομαθεῖς
σημαίνει «μαῦρα μάτια»
καὶ εἶν' ἀπὸ τὰ διεθνῶς γνωστότατα «κοιμάτια»)
ΜΟΣΧΑ: (Περιφρονητικὴ σιγή)
ΡΩΜΗ: Ἀρλοῦμπες ἔφη!
Ἐφ' ὃ καγχάζει ὅλ' ἡ Γῆ
κι' ὁ κόσμος σπάει κέφι.

Στιχοπλόκος

ΤΕΤΑΡΤΗ

2

Μαρτίου 1938

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Μία δακρυσμένη
μάσκα

Ἑλληνικὸ διήγημα
τοῦ κ.

ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Ὁ καρνάβαλος
τῆς Πλάκας

Ὁ λιποτάκτης

Μεγάλον περιπετειῶδες
διήγημα τοῦ

Ζ. ΜΠΟΜΑΡ

Τὸ ἐγκλημα

Ἐνα νέο δικαστηρια-
κὸ εὐθυμογράφημα
τοῦ κ.

ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Ἡ αὐλὴ τῶν δαυ-
μάτων

Ἐνα συναρπαστικὸ
γαλλικὸ εὐθυμογρά-
φημα τοῦ ΜΑΞΙΜ

Καὶ οἱ συνέχειες τῶν
ἀριστουργηματικῶν
μυθιστορημάτων μας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

«Αλλοτε και τώρα

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

Αναμνήσεις και γκρίνιες

Πρίν από επτά χρόνια, το χειμώνα του 1931, στην μακαρίτισσα «Λέσχη Καλλιτεχνών» — το περίφημο «Ατελιόν» της οδού Καραγεωργίου — που τότε ήταν στις δόξες της, μαζεύτηκαν μερικοί κοσμικοί κύριοι, μερικοί «συνόμπι» που ήθελαν να κάνουν τους καλλιτέχνες και μερικοί καλλιτέχνες που ήθελαν να κάνουν τους «συνόμπι», κι αποφάσισαν να ζωντανέψουν τα Καρναβάλια της Παληάς Αθήνας.

Η ιστορία αυτή είχε πιά λησμονηθεί. Χρόνια και χρόνια είχαν πάψει να γιορτάζονται στην Αθήνα διοργανωμένα Καρναβάλια και οι νεώτεροι ήξεραν μόνο από τα στόματα των παλιών πως άλλοτε τις Αποκριές ακαιγόταν το πελεκουδι κι' έδωσαν παράτες κι' άρματα, κι' ανθοστολισμένα άμαξια, κι' έρχονταν ο Καρνάβαλος που τον υποδεχόντουσαν με στίχους του Σουρζή, του Στρατήγη και του Δημητρακοπούλου, και χέλαγε ο κόσμος στις ταβέρνες και στους δρόμους.

Η σύσκεψη πούγινε λοιπόν πριν επτά χρόνια στο «Ατελιόν» για το ξαναζωντανέψουμε του Παληού Αθηναϊκού Καρναβαλιού, ήταν κάτι το ενδιαφέρον. Επιστρατεύθηκαν άμέσως ζωγράφοι, σχενογράφοι, θεσπιστές, δεσποινιδοκόσμος, Δήμος και Σύλλογοι των Αθηναίων, «Εστέτ» κι' εθνογράφοι παληοί και καινούριοι, κι' έγινε το «Κομιτάτο» κι' οι έφημερίδες γέμισαν με πομπώδη τετράστιχα που αναγγέλλανε το «γεγονός»:

«Στά γραφικά σοκάκια της Πλάκας θά αναζήση το Καρναβάλι του παληού καλού καιρού».

Βραδεία προεκηρύχθησαν, Επιτροπές διορίστηκαν, ρεκλάμες και προετοιμασίες άρχισαν με τον πυρετό του ένθουςιασμού που δέ λείπει ποτέ από κάτι τέτοιες κοσμικοκαλλιτεχνικές ανισορροπίες που είναι ως τόσο χαριτωμένες και χρησιμώτατες όταν μάλιστα πετύχουν να δώσουν κάτι ωραίο.

— — —

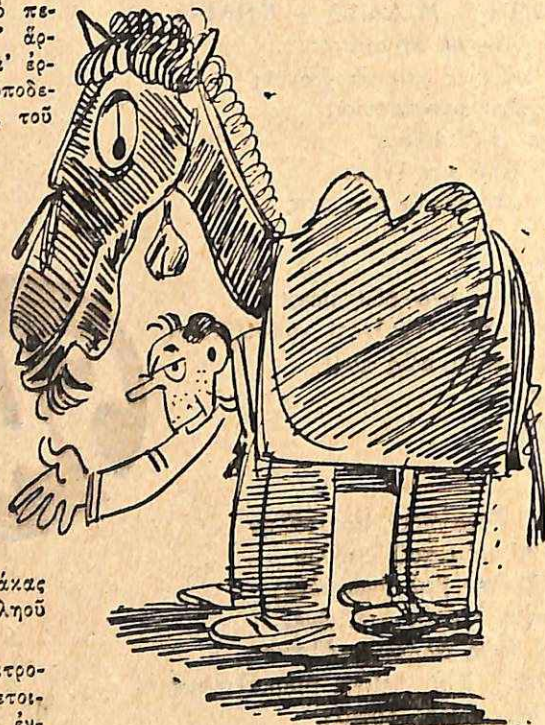
Έτσι βγήκαν οι πρώτες αποκριάτικες γιορτές της Πλάκας. Στοιόστηκαν οι ταβέρνες με σμυρτιές και στίχους και πολύχρωμα χαρτιά, έδωλε τα καλά του το αγιοματάριον βγήκαν απ' τις κλειδωμένες κασέλες των παλιών άρχοντικών τ' ακι λίμια και τ' αμάξια και στέλσαν τ' μπαλκόνια, κι' έγιναν οι παρίτες με τ' άρματα και τους μασκαράδες στα μόνιπα.

Ερχόθηκε ύστερα ο κοσμικός στις ταβέρνες κι' είδαμε ένα θέαμα που δεν τώ-

χαμε δει ποτέ: Να κυλιούνται οι άνθρωποι, φέσι στο μεθύσι, στην άσφαλτο! Έγινε δηλαδή γλέντι τρικούδετο!

Οι έφημερίδες, γράψανε άμέσως την έπομένη πως ή γιορτή πέτυχε κι' άλλες πως δεν ήταν τίποτ' αξιόλογο. Μία φορά όμως ήταν μία γιορτή, ένα γλέντι, κάτι καινούριο, κάτι που σκόρπισε το κέφι και τη χαρά στον κόσμο.

Αυτά γίνανε, όπως είπαμε, κι' όπως δλοι θυμόμαστε, στα 1931. Από τότε λοιπόν κάθε χρονιά γίνεται μία μίμηση της ιστορίας αυτής στην Πλάκα — από κάποιο Σύλλογο Αθηναίων θαρρώ, έναν απ'

τους πολλούς που υπάρχουν — κι' ή όποια μίμηση δλοένα και ζυγώνει στην παρωδία. Βρέ γίνονται Κομιτάτα επίσημα — όπως πέρουν κι' όπως φέτο — βρέ στήνονται εξέδρες στη λεωφόρο Πανεπιστημίου και περνάνε άρματα' αξιόλογα και ξεδεύονται του κόσμου τ' λεπτά, για να γίνη κάτι ωραίο, αυτοί τίποτα Έννοούν να κάνουν την παρωδία των έορτών της Παλαιάς! Κι' έτσι αυτό το ρεζιλίκι της Αποκριάς δεν έλειψε και φέτο.

Απ' την Ταινωπέμπτη άρχισε. Πέντε αξιόδοκρυτα μόνιπα με ψωραλέα άλογα και ξεθωριασμένους άρλεκίνους, με δυο οϊκτρές την έμφάνισή βλάχες, μία άθλια αγκάιντα και μία θραχνή σάλπιγγα, παρήλασαν μέσα στο πσυ- χτερό κρύο στα στενά της Πλάκας, έ-

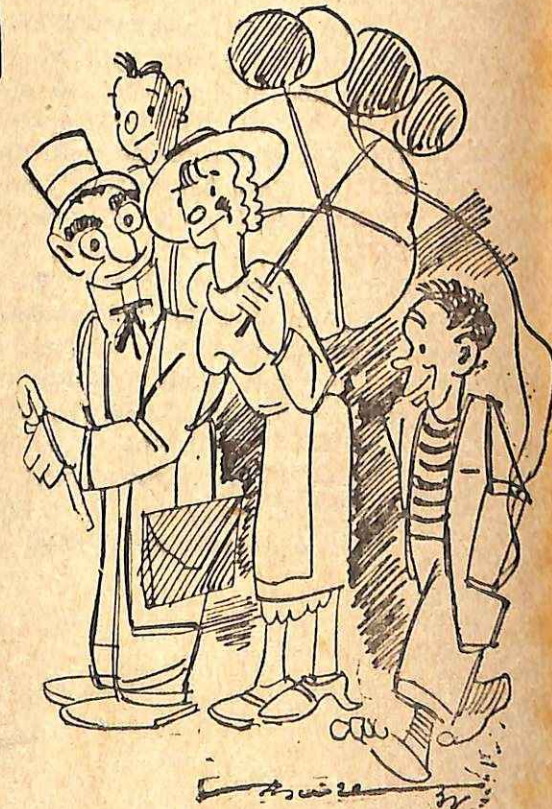
λο θλίψη και μελαγχολία. Πίσω έρχόταν ένας φουκαρής Καρνάβαλος — ο Σύλλογος δεν αντιγράφει φαίνεται τον έπίσημο Καρνάβαλο — και παρά πίσω ένα, άς το πούμε άρμα: ένα κάρρο δηλαδή μ' ένα θαρέλι και κάτι μάγκες μασκαρμένους που θα παρίστανε πιθανώς... την άποθέωση του ρεζιλέματος της ρετσίνας!

Και ρωτάω τώρα! Τι τους χρωστάει αυτόν των περιφύμων διοργανωτών ο κοσμικός ο κακομοίρης κι' ή Ιστορία του Καρνάβαλιού της Πλάκας στο κάτω- κάτω της γραφής, που τη στραπατσάρουν και τη διασύρουν έτσι;

Το Καρναβάλι της Πλάκας, το γραφικό κι' ιδιόρρυθμο, με το άφθαστο κέφι του και τη θεαματική όμορφιά του, με την έξυπνάδα και το γλέντι του, δεν υπάρχει έλπις να... «αναζή» σ' αυτό τον οϊκτρό γελοιογραφικό τρόπο.

Μπορεί αυτά τ' άγια να τ' άδη και κανένας ξένος. Άλλά κι' έμεις που τ' άλέπουμε φτάνει. Μας κάνουν πολύ κακό.

Ο ΜΑΣΚΑΡΑΣ

Μια δακρυσιμένη μάσκα

Έλληνικό διήγημα του κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Έκείνο τ' άπόγευμα, ή Αίλια ή-τανε φριχτά νευριασμένη: Πηγαίνοντανε πάνω - κάτω μέσ' στο κομψό άράπικο σαλονάκι της, κάπνιζε άπανωτά τσιγάρα, και δάγκωνε την άκοη της μακρής πίπας της, σαν νάθελε ν' αφήσει τα σημάδια των μικρών δοντιών της πάνω στην άκακη πάστα. Το δειλινό ήτανε βαρύ και καταθλιπτικό, κι' εισχωρούσε σαν άπειλή και σαν έφιάλτης απ' τις μισάνοιχτες γκρενά κουρτίνες στο δωμάτιο. Δυό βάζα πάνω στο πιάνο, το ένα με κυκλάμινα, το άλλο μ' ένα κλωνάρι άνθισμένης μυγδαλιάς, προσπαθούσανε ν' ανακατέψουν λίγο αϊσιδόξο άνοιξιάντικο χρώμα στη κατάμαυρη παλέτα του Φλεβάρη.

Κατά τις έφτά, σήκωσε το άκουστικό του τηλεφώνου, και σχημάτισε άκεφα, στο καντράν έναν άριθμό:

— Έμπρός... Γιώργο, έσύ; Ναι, έγώ... Η Αίλια... Την έκπληξη τη λές άραία;... Τι λές; Θες να βγούμε... Θες στο «Μαξιμ»; Ναι!... Πέρασε νά με πάρης, έντεκα - έντεκάμιση... Βέβαια, βέβαια... Αποκριά είναι, να γλεντήσουμε... Ωρβουάρ...

Ξαναβάζοντας στη θέση του το άκουστικό, ή Αίλια είχε παγώσει ένα περίεργο λυπημένο γαλιόγελο στα χείλη της. Υστερα άνοιξε ένα συρταράκι, έβγαλε ένα γράμμα, και το διάβασε. Το είχε τόσες φορές διαβάσει απ' το πρωί, που τώξερε πιά απ' έξω:

«Καλά, Αίλια, καλά, δεν πειράζει... Ήμουν βέβαιος πως θά τέλειωναν κάπως έτσι όλ' αυτά. Δεν πίστευα όμως ότι το τέλος ήτανε τόσο κοντά... Τι τ' άθες; Ξέρουν' όλοι πως ό θάνατος φτερουγίζει πάντα άόρατος πάνω απ' τ' άνύποπτα κεφάλια μας. Όταν όμως νοιώσουμε το κρύο του άγκάλιασμά, όσο και νάμαστε γέροι, όσο και νάμαστε βέβαιοι πως ήρθε πιά ό καιρός μας και πως δίκαιο θάτανε να τον περιμένουμε, συλλογιζόμαστε πως είναι πολύ χωρίς άκόμα, και διαπιστώνουμε πως το τέλος μας το λογαριάζαμε άκόμα μακριά... Άς είναι... Ζήσ' ευτυχισμένη με τη νέα σου άγάπη, στράγγισε μ' άπληστη χαρά το ποτήρι της ευτυχίας, και πέρασε την άποκριά σου κεφάτη. Πέρσι — θυμάσαι; — οι σερπαντίνες έδεσαν τους δυό μας σφιγτά: φέτος θά σε δέσουνε μ' ένα άλλον. Όλα περνούν...»

Μίμης.»

Απ' την ώρα πουχε πάρει αυτό το γράμμα, ζούσε σε μία περίεργη άγωνία. Κάτι μέσα της έλεγε πως όλα είχανε τελειώσει. Κι' όμως τώρα που το κακό είχε γίνει, ένιωθε τη στενοχώρια του ανθρώπου, που πά-

νω σ' έναν παράφορο θυμό του, σπάζει κάποιο σπάνιο κομψοτέγνημα. Υστερα, σαν ό θυμός περάσει, δέ μένουν για να μάς τόν θυμίζουνε παρά τα κομμάτια του σπαρμένα στο πάτωμα, κι' ή δική μας άπόνγωση. Δεν περιμένε ποτέ ή Αίλια πως ό Μίμης θάπαρνε τόσο φιλοσοφικά το γράμμα το δικό της. Είν' αλήθεια, πως μέσ' απ' το γράμμα που τουχε άφίσει γτές εκείνη, άναπηδούσε μία άνεπιτήδευτη ψυχρότης, μία άναπότρεπτη διάθεση για τελική διακοπή του δεσμού τους. Ναι, μά κι' αυτός, έπαιρνε το πράγμα σαν άπολύτρωση, στο γράμμα το δικό του δεν έδειχνε παρά έλάχιστη λύπη και πολλή διάθεση για φιλοσοφία, κι' έτσι έκανε και τη δική του άδιαφορία φανερή, και τη δική της ύποχώρηση άδύνατη. Κι' όμως, πόσο τόν άγαπούσε... Πόσο τόν άγαπούσε... Τα τρία χρόνια που είχανε περάσει οι δυό τους άγκάλιασμένοι στη μικρή φωλιτσα τους, είχαν όλισθήσει μέσα στην άβυσσο της αϊωνιότητος άνάλαφρα και βιαστικά. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ούτε μία φορά της Αίλιας ή καρδιά δεν είχε πάψει να χτυπά για κείνον, ούτε μία στιγμή τ' άγάδια του δεν της είχαν προκαλέσει τη βαρεμάρα ή τ' ερωτολόγιά του την άνία. Η σχέση τους είχε διατηρήσει την διανοητική παρθενικότητα του είδυλλου. Πενοούσαν οι ώρες γρήγορες, οι μέρες φεύγανε βιαστικές, οι μήνες κυλούσανε σαν κυνηγημένο από κάποιο άδυσώπητο έχθρό. Α, πόσο εύγηθηκε στο διάστημα αυτό ή Αίλια να σταματούσε ό καιρός το πέρασμά του, να καρφώνονταν το ρολόι στην ίδια ώρα κι' ό ήμεροδείκτης στην ίδια ήμερομηνία... Γιατί, τώξερε καλά, πως το καίριο το πέρασμα θάφεργε. Άναπόφευκτα το τέλος. Και, να τώρα που το τέλος είχε φτάσει...

Έδω και δυό μήνες, ό Μίμης της είχε φανή κάπως αλλοιώτικος: «Ωρες - ώρες, είχε διασθανθή πως ή σκέψη του πετούσε μακριά, πως οι ματιές του σπηλωνόντουσαν απλά, νεις στο κενό, πως οι αίσθήσεις του έπαυαν στιγμιαία να λειτουργούν κι' ή καρδιά του μετρίαζε το γοργό ουθύ το πόθου. Κι' όμως, εκείνη βιοσκότανε πάντα κοντά του. Στιγμές - στιγμές όμως, εκείνος έφευγε, κι' άς τόν είχε δίπλα της: Το μιλούσε, κι' αυτός της άπαντούσε μ' άκαθόριστα μονοσύλλαβα, τόν άγκάλιαζε και κείνος άφινότανε στο άγκάλιασμά της σαν από ύποχρέωση, τόν φιλούσε, κι' ήτανε ψυχρά τ' άγέλη του κάτω απ' τ' αρωμένα δικά της. Κι' όλ' αυτά, είχαν άργήσει στο ρεβέγιον της Πρωτοχρονιάς. Ό Μίμης κι' ή Αίλια σ' ένα σεμνόν - ντε φέρ, είχανε βρεθή μακριά ό ένας απ' τόν

άλλον. Και κοντά σ' εκείνον, είχε βρεθή μία απ' τις γυναίκες εκείνες, που λές και γεννιούνται μόνο και μόνο για να κλέβουν τις εύτυχίες που δεν τους άνήκουν. Η κλοπή είναι μία πράξις που θάπρεπε να τιμωρηται απ' τόν ποινικό νόμο, το έδιο στον έρωτα όπως και στις άλλες έκδηλώσεις της ζωής. Γιατί δηλαδή να πηγαίνε φυλακή ένας που κλέβει κάποιο κόσμημα, κι' όχι ό άνδρας που κλέβει μία ξένη γυναίκα; καρδιά κι' ή γυναίκα που κλέβει μίαν άνδρική καρδιά που δεν της άνήκει; Το κόσμημα, στο τέλος, μπορεί νάχη μόνον άγοραία αξία. Ένώ ή κλεμμένη καρδιά, μπορεί νάναι κάτι άτίμητο, κι' άναντικατάστατο γι' αυτόν ή γι' αυτήν που τη γάνει...

Το μαύρο νιό... το χάθηκε μέσα στο πλήθος...

Τὴ νύχτα ἔκλεινε, ἡ γυναίκα ποὺ βρέθηκε ἀπὸ ἰδιοτροπία τῆς μοίρας, δίπλα στὸ Μίμη, τοῦ γελοῦσε συχνὰ καὶ κείνος τὴν κυττοῦσε σὰν ἀποκαλύψει. Πολλές φορές στὸ διάστημα τῆς νύχτας τῆς εἶχε δανείσει ἀπ' τὴς μάρκες του, κ' αὐτὴ τοῦ εἶχε ξεπληρώσει τὴν εὐγένεια μὲ λιγωμένες ματιές.

Ὅταν φεύγανε τὸ πρωὶ κατὰ τὴς ἔξη ἀπ' τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, μέσ' στὸ ταξί ὁ Μίμης ἦταν ἐκστατικός.

—Νόστιμη γυναίκα αὐτὴ ἡ Μαράκη, τοῦ ψιθύρισε ἡ Λίλα ἀδιάφορα.

—Ναί, ἀρκετά... τῆς ἀποκρίθηκε κείνος μάλλον ἀκαθόριστα.

Κ' ἡ Λίλα ἐνοιωσε πὼς ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους...

Ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα, τὴν εἶχανε ξανασυναντήσει σὲ δυο-τρὶς μέρη. Τὸς εἶχε φερθῇ μὲ προκλητικὴ διάθεση, γεμάτη βεβαιότητα γιὰ τὸν ἐαυτὸ τῆς, κ' εἶχε κυττάξει περιφρονητικὰ τὴ Λίλα καὶ λιγωμένα τὸ Μίμη. Σ' ὅλες αὐτές τὶς συναντήσεις, ἐκείνος κρατοῦσε ὄλο καὶ λιγώτερο τὴν ψυχραιμία του. Ὅσπου μιὰ νύχτα — σὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς Ἀποκρίας, σ' ἓνα δημόσιο χορὸ ποὺ τὴν ξαναβρήκανε — δὲν τὴν κράτησε καὶ θόλου. Μόλις εἶδε τὴ Μαράκη σκυμμένη στὸ ὄμο τοῦ ἐραστῆ τῆς — ἐνὸς ἐμπορίου ζάχαρης χονδρικῶς ἀπ' τὸ Κογκό —, σπρώχθηκε ὠρὸς καὶ παρακάλεσε τὴ Λίλα νὰ φύγουν.

—Τι ἔχεις τὸν ἐρώτησε κείνη.

—Μιὰ ζαλάδα... Τὸ στομάχι μου φαντάζομαι...

—Ἡ ἡ καρδιά σου, τοῦ πρόσθεσε μὲ μιὰν ἀδιόρατη εἰρωνία. Εἶναι ἀλλοστε τόσο κοντὰ στὸ στομάχι, ποὺ ἐπηρεάζεται κ' αὐτὴ συχνὰ ἀπ' τὴς ἀδιαιρέσιες του...

—Ἀστειεύεσαι σὺ, ἀλλὰ γὼ ὑποφέρω... Πάμε...

—Κ' ἡ κυρία Μαράκη ποὺ μὰς χαιρετάει;

—Ἡ κυρία Μαράκη;... Ἀ, ναί...

—Ἀς τὴ χαιρετήσουμε καὶ μεῖς, κ' ἄς φύγουμε...

Φύγανε πραγματικά. Δὲν εἶχε καταφέρει, κ' οὐτὲ ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ σὲ κείνὸ τὸ χορὸ, νοιώθοντας πὼς, ὅσο κ' ἂν τὸν κράταγε κοντὰ τῆς, στὸ τραπέζι τῆς, τόσο αὐτὸς θὰ πετοῦσε μὲ τὴ σκέψη πρὸς τὴν ἄλλη. Φτάσανε στὸ σπῆτι τους, στὴ «φωλιά» τους, πέσανε στὸ κρεβάτι, καὶ δὲν κλείσανε μάτι ὅλη τὴ νύχτα, οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ μιλάνε καθόλου μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἐκανε μιὰ βδομάδα ὁλόκληρη ἡ Λίλα ὅσπου νὰ τακτοποιήσῃ τὴς σκέψεις τῆς. Μὰ ναί, ἦταν φανερό: Ὁ Μίμης χανότανε γι' αὐτὴ. Καταλάβαινε πὼς, ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ, τὸ πολὺ — πολὺ θὰ τοῦ γινότανε κουραστική. Καὶ τὴν ἐβόδιε μέρη ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀπόφαση. Ἐκτότε ἀπ' τὴν ἀπόφαση ὅμως πῆρε γὰρ τὸ καὶ μελάνη κ' ἔγραψε τὰ ἐξῆς ψυχρότατα πράγματα μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

«Ἀγαπητέ μου,

Εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ νοιώθω πὼς ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ κλείνῃ γιὰ σένα. Στὴν ἀρχή, τὸ πρᾶγμα μὲ στενοχώρησε, γιατί ἔγωγ τὴ γνώμη πὼς ὁ ἔρωτας πρέπει νὰ πεθαίνῃ τὴν ἴδια στιγμή καὶ στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναίκα γιὰ νὰ μὴ μένῃ πλὴγὴ σὲ κείνου τὴν καρδιά, ποὺ ὁ ἔρωτας ἐπιμένει νὰ ἐπιζῇ. Τελευταία ὅμως, δὲν

ξέρω πὼς διαισθάνθηκα, ὅτι τὸ ἴδιο ποὺ συμβαίνει στὴν καρδιά μου, ἄρχισε νὰ γίνεται καὶ στὴ δική σου. Διότι νοιώθω ἐγὼ τὴ λύση. Σὲ παρακαλῶ — καὶ τὸ πιστεύω — ὅλα μεταξύ μας νὰ τελειώσουν πολιτισμένα. Δὲν θὰ θέλας ποτὲ νὰ σὲ ἀπατήσω. Κ' αὐτὸ, ἂν δὲ σοῦκαν τὴ σημερινὴ ἐξήγηση, θὰ γινόταν ἀναπόφευκτα. Γιατί — δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στὸ κρύψω — ἀγαπῶ ἕναν ἄλλον.

Ἀντίο γιὰ πάντα, καὶ καλὴ τύχη.

Λίλα».

Ἄφισε τὸ γράμμα αὐτὸ πάνω στὸ τραπέζι τοῦ γάλλο, κ' ἔφυγε. Κοιμήθηκε τὴ νύχτα σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, κ' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα γύρισε στὸ σπῆτι — στὴ «φωλιά» τους... —, βρήκε τὴν ἀπάντησή του πάνω στὸ ἴδιο τραπέζι τοῦ γάλλο, καὶ δὲ βρήκε κείνον. «Ὅλα εἶχαν τελειώσει... Καὶ ἐπειδὴ κάποιοι τῆς ἔκανε ἀπὸ καιρὸ ἐπίμονο κόρτε, — οἱ γυναῖκες ἔχουνε πάντα μιὰ ρεζέρβα, ὅπως τ' αὐτοκίνητα... — ἔσπευσε νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ.

—Εἰς—

Τὸ βράδυ, στὸ «Μαξιμ», κόσμος πολὺς, εὐθὺς φασαρία, γέλια, φθοσκές, ασκαράδες, κέφι, νοσταλγίες. Ὁ Μίμης καθότανε σ' ἓνα τραπέζι — δεξιὰ στὴν πύλη, μαζὶ μὲ τὴ Μαράκη, μὲ τὸ φίλο τῆς τὸ ζαχαρέμπορο χονδρικῶς ἀπ' τὸ Κογκό, καὶ μὲ μιὰν ἄλλη, κίπαιρο ὕψους μοιραίας γυναίκας, μέσα στὴν κολλητὴ τουσαλέττα τῆς ἀπὸ κατὰυρο βελούρου — σιφόν, ποὺ ἀποτελοῦσε μιὰ περίφημη ἀντίθεση μὲ τὴν ροδαλὴ τῆς σάρκα. Χόρευε μ' ὅλους τοὺς καβαλλιέρους τῆς παρέας τῆς, καὶ τελευταία μὲ τὸν ζαχαρέμπορο χονδρικῶς ἀπ' τὸ Κογκό. Στὸ Μίμη δὲν εἶδεινε καμὴ μιὰν ἰδιαίτερη προτίμηση, καὶ κείνος, γιὰ νὰ μετριάσῃ ἴσως τὴν περιφρόνηση, εἶδεινε ἰδιαίτερη προτίμηση στὸ οὐίσκο. Κατὰ τὴς δωδεκάμιση εἶχε ἀδειάσει ἔξη-ἑπτὰ ποτήρια, κ' ἔβλεπε τὰ πράγματα κάπως διαφορετικά, καὶ τὴ Μαράκη διπλῇ. Αὐτὸ τοῦ μεγάλωνε ἀνυπολόγιστος τὸν ἔρωτα, καὶ σκεφτότανε σοβαρὰ πὼς χρειαζότανε πιά δυὸ καρδιές γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανονικά...

Κατὰ τὴ μιὰμιση, τὰ ὄσκιου εἶχαν νῆνι ἔντεκα, καὶ τὸ κέφι τοῦ Μίμη εἶχε μεταβληθῇ σὲ τέλειο μεθύσι. Τόσο, ποὺ δὲν κατάλαβε πὼς, μὲ μιὰ στιγμή ποὺ ὅλες οἱ ντάμες κ' ὅλοι οἱ καβαλλιέροι τῆς παρέας του στροβιλιζόντουσαν τὴν πίστα, βρέθηκε κ' αὐτὸς μέσ' στὴ μέση τῶν χορευτῶν, μ' ἓνα μαῦρο μεταξωτὸ ντόμινο στὴν ἀγκαλιά του! Προσπάθησε νὰ σταυροκομηθῇ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε: Τὸ ἓνα χερὶ τοῦ ἐσοφίγγε τὴ μέση τοῦ ντόμινο, τὸ ἄλλο χούφτιαζε ἓνα χεράκι μὲ μιὰν ἐπιδερμίδα βελουδένια.

Καί, τὸ περιεργότερο, ἄρχισε μετὰ τῶν δυὸ τους μιὰ πολλὴ ἰδιότροπη συζήτηση:

—Ποιὰ εἴσατε; τὴ ρώτησε.

Τὸ ντόμινο χαμογέλασε πίσω ἀπ' τὴ μικρὴ του μαῦρη μάσκα.

—Εἶμαι μιὰ ἄγνωστη, μέσ' στὴν ἀποκρήα...

Αὐτὴ ἡ φωνή, ἂν καὶ κάπως ἀλλογενὴς, θάπρεπε νὰ τοῦ θυμίσῃ πολλὰ πράγματα, ἂν τὸ οὐίσκο δὲν τὸν εἶχε κάνει νὰ βρισκεται ἐκτός τόπου καὶ χρόνου...

—Καὶ γιατί προτιμήσατε μένα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀποψινούς καβαλλιέρους;..

—Γιατὶ εἴσατε ὁ πιὸ μεθυσμένος...

—Σ' αὐτὸ ἔχετε ἀπόλυτα δίκιο...

Καί, γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως, ξενύχιασε ἕναν κύριο μὲ φαλάκρα, ποὺ χόρευε ἐξαιρετικὰ σοβαρὸς δίπλα του.

—Δὲν ἔχω μόνο σ' αὐτὸ δίκιο... ἔα- νάπε τὸ ντόμινο. Ἐγὼ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα...

—Παραδείγματος χάριν;

—Ναί, στὸ ὅτι μιὰ γυναίκα, πολλές φορές, ἀπὸ ἀξιοπρέπεια δίνει μιὰ λύση ποὺ χρειάζεται στὴν καρδιά τῆς...

Ὁ Μίμης ἔκανε δυὸ λεφτὰ γιὰ νὰ συνέλθῃ:

—Μιλάτε σὰν αἰνίγμα... Καὶ γὼ δύνατον νὰ λύσω ἀπὸψε αἰνίγματα...

Τὸ ντόμινο χαμογέλασε περιέργως:

—Οἱ γυναῖκες, ἀγαπητέ μου, πολὺ πρὶν τὴς ἀφίσουμε, καταλαβαίνουν τὸν κίνδυνον καὶ μὰς ἀφίνουν ἐκεῖ- νες...

Καμμιὰ φορὰ μάλιστα, προσπαθοῦν νὰ μὰς πείσουν ὅτι ἡ καρδιά τους εἶναι δοσμένη ἄλλοι, μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ κρατήσουν τὸν ἐ- γωισμό τους μιὰ κ' ἔχουνε χάσει τὴν ἀγάπη τους...

Ὁ Μίμης ἐνοιωσε μπερδεμένα πὼς αὐτὸ τὸ κορμὶ ποῦσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, εἶχε κάποιο παρελθόν μὲ τὸ δικό του τὸ κορμὶ. Ἔσπασε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῇ τὴ ὁμοιότητα ὑπῆρχε μεταξύ τοῦ μαῦρου ντόμι- νου καὶ τῆς ἀκαθόριστης ἀναμνήσε- ως ποὺ τοῦ κυριεῖεν ἐπίμονα τὴν καρδιά. Μὰ τὸ κεφάλι του, τὸ κακό- μοιρο κεφάλι του, χτυποῦσε τόσο πολὺ ἀπ' τὸ οἰκονομικὸ ποὺ τῶγε πνίξει μέσ' στοὺς ἀτιμούς του, ὥστε δὲν ἦταν ἱκανὸ οὔτε νὰ σκεφθῇ, οὔτε, καὶ σπάζοντας ἀκόμα, ν' ἀποδώ- σῃ ἓνα ὁπωσδήποτε λογικὸ συμπέ- ρασμα...

Μόνον τὰ χεῖλιά του κατὰ- φεραν νὰ κινηθοῦν, καὶ νὰ ἀφίσουν νὰ βγῇ μιὰ ψιθυριστὴ φράση:

—Καί... Ζεῖς... Εἴσατε ἴσως μιὰ ἀπ' αὐτές τὶς γυναῖκες;...

Τώρα, τὸ ντόμινο ἔκανε δυὸ λεφτὰ ν' ἀπαντήσῃ:

—Ἰσως... εἶπε στὸ τέλος.

Ὁ χορὸς τέλειωσε, κ' ὁ Μίμης χωρὶς πάλι νὰ ξέρῃ πὼς, βρέθηκε πάλι στὴ θέση του. Τὸ μαῦρο μετα- ξωτὸ ντόμινο εἶχε χαθῇ μέσ' στὸ πλῆ-θος...

—Εἰς—

Ἀργά, τὶς πρώτες πρωινὲς ὧρες, μέσ' στὸ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὴ γύριζε στὴ «φωλιά» τους, πλὰξ σ' ἓνα ἄλλον ἄντρα, ποὺ δὲν ἦταν ὁ Μίμης, ἡ Λίλα ἔβγαλε τὴ μικρὴ μαύ- ρη μάσκα τῆς. Ἀπάνω στὸ βελούδο, τὰ δάκρυα εἶχαν ἀπλωθεῖ, σὰ δροσο- σταλίδες...

—Εἰς—

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ μεγάλοι ζωγράφοι μας

Δυὸ ὧρες μέ τὸν Γουναρὸ

Τῆς Κας ΝΟΡΑΣ ΓΥΡΑ

Ἡ «ἔσπασμα» ἐπισυνέμει νὰ γνω- ρίσῃ ἀπ' τὴς σελίδες τῆς ὅλες τὶς σύγχρονες προσωπικότητες τῆς Ἑλ- ληνικῆς Τέχνης. Πρῶτος δικαιωμα- τικὰ σ' αὐτὴ τὴ σελίδα θὰ ἐμφανισθῇ ὁ πραγματικῶς διεθνὺς φήμη «Ἑλ- λην» ζωγράφος Γεώργιος Γουναρὸ- πολος (Ζωρὴ Γουναρὸ) τοῦ ὁποῦ τὰ ἔργα πωλοῦνται σήμερα σὲ αὐτὴν τὴν πόσιν καὶ ἐδῶ καὶ στὸ Παρίσι. Ἡ ἔκλεκτὴ συνεργάτις μας καὶ γνωστὴ Ἀθηναία «Ἐστὲ» κ. Νόρα Γύρα θὰ σὰς μιλήσῃ γιὰ τὸν Γουναρὸπουλο).

Πρῶτη φορὰ ἦλθα σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν τέχνη τοῦ Γουναρὸπουλο πρὶν ἀπὸ 4 χρόνια ὅταν εἶδα μέσθ' σὲ 200 πίνακες ἓνα ἔργο του. Ἀμέ- σως τὸν ἐξέχωρισα καὶ στάθμῃ ἐκ- στατικῇ θαυμάζοντάς το.

Δὲν ἦμουν ἐδῶ ὅταν ἔγινε ἡ ἐκθεσὶς Γουναρὸπουλο καὶ ἔτσι δὲν εἶχα ξανα- δῇ ἄλλα ἔργα του. Εἶχα τὴν νοσταλγία νὰ ξαναδῶ τὸ φῶς, ποὺ κλείνει στοὺς πίνακές του, μὰ ἡ ἐπιθυμία μου αὐτὴ ἔ- μεινε ἀνεκπλήρωτη.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ διηγόμουν σὲ μιὰ συντροφία αὐτὴ τὴ νοσταλγία ποὺ ἔ- χω. Τί γὰρ δὲ ἐνοιῶσα ὅταν μοῦ εἶπε ἓνας φίλος ὅτι σχετίζεται πολὺ μὲ τὸν Γουναρὸπουλο καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ πάρῃ ἓνα ραντεβού γιὰ νὰ πάμε νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμε στὸ ἀτελιέ του!

Εἶχαν περάσει τόσοι μῆνες ἀπὸ τότε χωρὶς νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὸ τὸ σχέ- διο καὶ εἶχα πιά ἀρχίσει ν' ἀπελπίζο- μαι, ὅταν χθὲς ἓνα τηλεφώνημα μοῦ ἀ- νήγγειλε, ὅτι ἡ ποθητὴ συνέντευξις ὡ- ρίσθηκε γιὰ σήμερα τὸ ἀπόγευμα 2 μὲ 4. Πῶς ἂν τύχῃ καὶ δὲν πηγαίναμε, μόνον ἴσως τοῦ... χρόνου νὰ μὰς δεχότανε, γιατί πολὺ σπάνια δέχεται.

Ἐκινήσαμε μὲ τόση διάθεση! Τὸ ἀτε- λιέ τοῦ Γουναρὸ βρισκεται στὸ συνοικί- σμῳ Ζωγράφου. Τὰ ἐλεεινὰ λεωφορεῖα ποὺ κάνουν αὐτὴ τὴ συγκοινωνία ὁ φρι- κτὸς δρόμος ποὺ μὰς ἔκανε νὰ «χορεῦ- ομε» συνεχῶς, τὸ τσουχτερὸ κρύο, ποὺ μὰς περνοῖνε, τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν μὰς χαλοῦσε τὴν ἐνθουσιασμό, παρ' ὅλο ποὺ εἰχαμε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας τὸν φόβο, μήπως εἴμαστε ἐνοχλητικοί, καὶ ἀνεπιθύμητοι.

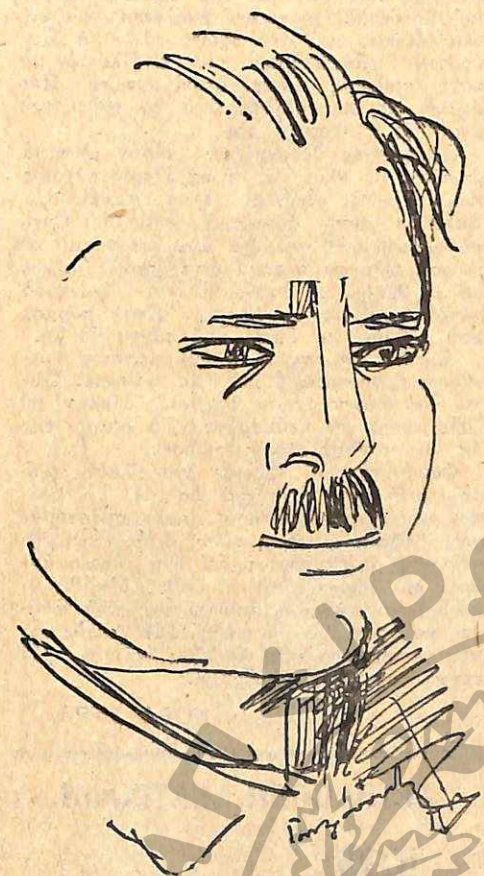
Τὸ κρύο προπαντὸς ἦταν ἀνυπόφορο. Ἔτσι μὲν φθάσαμε μπρὸς στὸ σπῆτι του νοιώσαμε τὴν πιὸ χαροῦμένη ἐκπλήξη, ὅταν εἶδαμε νὰ μὰς καλωσορίσῃ μ' ἄν- θισμένη ἀμυγδαλιά. Ὅταν ἀντικύσαμε αὐτὸ τὸ ἀνοιξιάνικο θαῦμα ξεχάσαμε τὸ κρύο, ποὺ μὰς πάγωνε. Στὸ κτύπημα τοῦ κουνουριού μὰς δέχθηκε ἓνας ἄντρας νευμένος μ' ἓνα λιγὸ χαλὶ κοστούμι γε- μάτο χρώματα. Ὁ καλλιτέχνης. Μπαί- νουμε συνεσταλμένα μὲ κάποιο δέος καὶ μὲ τὴν ἀγωνία μὴ τὸν ἐνοχλοῦμε. Μὰ τὸ χαμόγελο ποὺ μὰς ἀποδέχθηκε καὶ ἡ κα- λωσύνη ποὺ ἔλαμπε στὰ μάτια του, ἦταν γιὰ μὰς μιὰ δεύτερη ἀνθισμένη ἀμυγδα- λιά ποὺ μὰς ἔκανε νὰ ξεχάσουμε τὸν χει- μῶνα τοῦ διαταγίου καὶ τῆς ἀγωνίας.

Μπαίνομε στὸ ἀτελιέ του. Γύρω στοὺς τοίχους καμμιὰ δεκαεὶα πίνακες. Δυὸ προσωπογραφίες — ἡ μιὰ τῆς γυναι- κὸς του — τραβοῦν ἀμέσως τὴν προσοχὴ τοῦ ἐπισκέπτη. Τὰ μάτια τους προπαν-

τὸς γοητεύουν. Ἐνας ὁλόκληρος κόσμος κλείνεται μέσα τους.

Ὁ Γουναρὸπουλος ξέροντας πὼς τὰ μάτια εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς, κλείνει στὰ μάτια τῶν πορτραίτων του τὴ ζωὴ, τὴ ψυχὴ, τὰ αἰσθήματα ποὺ πλημμυρίζουν τὰ μοντέλλα του, εἴτε πραγματικὰ μοντέλλα εἶναι αὐτὰ ἢ φαν- ταστικά, ὅποτε τὰ στολίζει μὲ τὰ αἰσθη- ματα ποὺ ἔχει ὁ ἴδιος στὴ ψυχὴ του.

Τὰ ἔργα του τὰ ζωγραφίζει κατὰ προ- τίμηση σ' ἐπιφάνειες ξύλου κόντρα πλα-

Ὁ Γουναρὸπουλος

(Αὐτοπροσωπογραφία)

κέ, ἀφοῦ τὶς προετοιμάσει εἰδικὰ. Γύ- ρω-γύρῳ ἀκουμπισμένα στοὺς τοίχους τοῦ ἀτελιέ ἦταν σωρὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ κόν- τρα-πλακέ, ποὺ νόμιζα πὼς ἦταν ἀπλὰ σανίδια, θαμμένα ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ πρόχειρα ὁ καλλιτέχνης, ὅταν θέλῃ νὰ ζωγραφίσῃ. Ἀργότερα εἶδα, πὼς σχε- δὸν ὅλα ἦταν ἔργα τέλεια, κομμάτια ἀ- ριστοτεχνικά, ποὺ ὁ καλλιτέχνης τὰ κρατοῦσε γυρισμένα πρὸς τὸν τοῖχο, ἴ- σως γιὰ νὰ μὴ τὰ βλέπῃ ὁ βέβηλος ἐπι- σκέπτης.

Μιὰ ὁλόκληρη περικοπὴ ἐκατομμυρίων ἦταν στο-βαγνί... ἐκεῖ, ἔργα ποὺ σὺριο- τὰ εἶναι ἀνεκτίμητα.

Μιὰ στιγμή ποὺ θῆκε ὁ Γουναρὸπου- λος μὰς λέει ὁ φίλος του:

— «Ἐχουμε τύχη. Θὰ περάσουμε ἓνα ἀλησμόνητο ἀπόγευμα γιατί ἔχει διάθεση ὁ Γουναρὸπουλος καὶ θὰ μὰς δείξῃ πολ- λά ἔργα του».

—Εἰς—

Πραγματικὰ μὰς εἰδείξε πάνω ἀπὸ εἴ- κοσι κομμάτια. Τὸ νὰ πῶ ὅτι τὸ ἓνα ἦ- ταν ὠραιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο ἢ ὅτι ἦταν θαυμασία, ἀριστοτεχνικά, ὑπέροχα, μοῦ φαίνεται ὅλες αὐτὲς οἱ λέξεις κενὲς κ' ἄδειες, λέξεις τετριμμένες. Μὰ πὼς ν' ἀ- ποδώσῃ κανεὶς μὲ λέξεις τὸ «φῶς» ποὺ ἔχουν τὰ ἔργα τοῦ Γουναρὸπουλο; Φῶς διάφανο, φῶς ποὺ δὲν φωτίζει ἀπ' ἔξω τ' ἀντικείμενα ποὺ ζωγραφίζει, μὰ νο- μίζεις πὼς θγαίνει μέσα ἀπ' αὐτὰ. Ἀ! Ὅποιοι δὴ μιὰ φορὰ, ὅποιοι τὸ νοιώ- σει, αὐτὸ τὸ φῶς, θὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅ- λη τὴν ζωὴ καὶ εἶμαι ὑπερδύσκαλη ὅτι στὴν ἱστορία τῆς Τέχνης θὰ μείνῃ ἓνας σταθμὸς τὸ «φῶς» τοῦ Γουναρὸ- πουλο.

Τὰ ἔργα πολλῶν ἄλλων ζωγράφων ἀ- ποδίδουν συνήθως τὴ ζωὴ, τὴν πραγματι- κότητα. Ὅταν δὲ βλέπῃ κανεὶς χαίρε- ται μιὰ λιανικὰ, μιὰ θάλασσα, ἓνα ζων- τανὸ τοπίο ἢ λουλούδια ποὺ μοιάζουν σὰν ἀληθινὰ ἢ φρούτα, ποὺ νομίζετε πὼς μόλις κόπηκαν ἀπὸ τὸ δέντρο. Εἶ- ναι ὠραία, ὅπως καὶ μιὰ ὠραία φωτο- γραφία. Μὲ τὰ ἔργα τοῦ Γουναρὸπουλο δὲν γίνεται τὸ ἴδιο. Ἐκεῖνος σὰς τρα- βᾷ, σὰς βγάζει ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, σὰς μεταφέρει στὸν κόσμο τοῦ ὄνειρου. Βλέποντάς τα, ξεχνᾷτε τὴ ζωὴ, τὶς πί- κρες, τὶς ἐννοίες τῆς. Ζητᾷ στὴν ἀτιμ- σφαίρα ἐνὸς μαγευτικοῦ ὄνειρου.

Σχεδὸν σὲ ὅλους τοὺς πίνακες κυρι- ἀρχεῖ τὸ μπλε καὶ τὸ ροδίνιο χρώμα. Αὐ- τὰ τὰ δυὸ χρώματα ἀγκαλιάζονται τόσο ἀρμονικά, ὥστε μοιάζουν τὸ μᾶτι, ὅταν βλέπῃ αὐτὴ τὴ θεϊκὴ ἀρμονία. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὀνειρώδη ἀτμόσφαιρα διαγρά- φονται τὰ θέματα του, συνθέσες τοπία, πορτραῖτα καὶ προπαντὸς γυνεὲς γυναι- κεῖες σιλουέτες.

Κάποτε εἶδα σ' ἓνα κινηματογραφικὸ ἔργο τί αἰσθάνονται αὐτοὶ ποὺ κινῶ- νται ὅμοιο. Ναρώνονται σιγά-σιγὰ κ' ἀρχίζουν νὰ ὀνειρεῖνται, διάφανα το- πία, ἰδανικά ὠραία καὶ μέσα νὰ διαγρά- φονται ἀέρινες γυνεὲς γυναικεῖες σι- λουέτες καὶ νοῦθουν μιὰ γλυκιὰ ἀπο- χάνωση.

Αἱ μιὰ τέτοια αἰσθήση δίνουν τὰ ἔρ- γα τοῦ Γουναρὸπουλο. Μὲ τὴν πρώτη ἐντύπωση δὲν βλέπῃ κανεὶς παρὰ τὸ ἀ- γνωστόν... μπλε τοπίο τοῦ ὄνειρου κ' ἐπειτα σιγά-σιγὰ βλέπει νὰ διαγράφον- ται οἱ ἰδανικὲς σιλουέτες, τὰ διάφανα γυνά... Ἀ! ναί! Τὰ ἔργα του νερκί- νουν... μεθοῦν...

Ἡ σάρκα ποὺ ἔχουν τὰ γυνᾶ του, δὲν εἶναι σάρκα ζωντανή, πραγματική, εἶναι αὔλη, διάφανη... τὰ σώματα μοιά- ζουν κρυστάλλινά, ἓνα κρυστάλλο ἀτίμη- το ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐκπέμπεται φῶς. Οἱ φῶ- νες τοῦ σώματος διαγράφονται μέσα στὸ ὄνειρο καὶ παρ' ὅλο ποὺ εἶναι τέλεια γυνᾶ σώματα, στήθεϊ ἀνασκαμμένα, δὲν εἶναι ἴαγνα, σκληρά, δὲν ἐμπνέουν τὸν πόθο, ἀλλὰ ἐμπνέουν θαυμασμο, συγ- κίνηση καὶ μπορὸ νὰ πῶ, κατανύξη...

Στὶς περισσότερες συνθέσεις ὁ καλλι-

τέχνης απεικονίζει την ψυχή του. Τι νοιώθει, τι αισθάνεται ο ίδιος αντιμετωπίζοντας την ζωή. Ένα πορτραίτο κοπέλλας που κυττάζει έκπληκτη και σαν μαγευμένη τη ζωή—μάς εξηγεί ο καλλιτέχνης— ότι είναι η ψυχή του, το έσω-τελικό του εγώ, στο οποίο έδωσε την φόρμα μιας ιδανικά όμορφης κοπέλλας, που κυττάζει έτσι έκπληκτη τη ζωή. Πολλά έργα του είναι εμπνευσμένα από τον Όμηρο και όπως οι σειρήνες του Όμηρου μάγευαν τους ταξιδιώτες και τους έκαναν να ξεχθούν τη πατρίδα τους και τους δικούς τους, έτσι και οι σειρήνες του Γουναρόπουλου συναρπάζουν, μαγεύουν. Βλέποντας τις ξεχνά κανείς και το πέρασμα του χρόνου και όλα...

Κάτι που κάνει μεγάλη εντύπωση, είναι ότι όλα τα πορτραίτα του καθώς κι ένα γλυπτό κεφάλι κοπέλλας που έχει στο τραπέζι—κι αυτό έργο του γιατί είναι κι έκλεκτος γλύπτης— έχουν την ίδια γραμμή. Μύτη λεπτή που προεξέχει, φρύδια φινά και όλα τα κεφάλια του είναι σχεδόν δίχως μέτωπα και κranία. Μόνο ξέλεκα κυματιστά μαλλιά. Παρ' όλη αυτά είναι φραιδιάτατα κεφάλια με πολλή έκφραση.

Φατίζομαι πώς θα θέλη να πη μ' αυτό, ότι οι γυναίκες είναι ωραίες, καλλονές, ότι συναρπάζουν, έστω κι' αν δεν έχουν κranίο, δηλ... μυαλό!

Μας έδειξε τοπία, συνθέσεις, άνθη, με μια απλότητα και με μια καλωσύνη που μας σκλάβωσαν. Έτσι να διάβαζε στα μάτια μας αυτό που νοιώθαι και χαίρονταν η παιδική ψυχή του για τη χαρά που μας έδινε. Αυτό που λένε συνήθως ότι ο καλλιτέχνης είναι σαν παιδί, το βλέπει κανείς απόλυτα στον Γουναρόπουλο. Σας ξαφνίζουν τα μάτια του, που είναι τα μάτια ενός παιδιού.

Καθώς μας δείχνει διάφορα κομμάτια, μας διηγείται ανέκδοτα, ιστορίες, μας εξηγεί τόσα πράγματα. Και κάθε λίγο μας ρωτά: «Μήπως σας κουράσα;» «Αν μας κουράσε... Μα θα θέλαμε να φωνάξουμε σαν τον Γκαίτε: «ωραία στιγμή, σίτσου μη φεύγεις...»

Ιδιαίτερα μας άρεσε μια πλατέλλα κρυστάλλινη με μήλα. Φρούτα διάφανα, ξευλωμένα, με και φρούτα ζωντανά. Μήλα που μοιάζουν σε να χύνουν φως... Τέτοια φρούτα μόνον οι Θεοί θα έτρωγαν.

Εκεί μας διηγείται ένι χαριτωμένο ανέκδοτο με μια κυρία, που ήθελε ν' αγοράσει μια Nature-Morte «Κύριε Γουναρόπουλε, αυτό το καρπούζι δεν μοιάζει μ' αληθινό». «Μά, Κυρία μου της λέει αν θέλετε ν' αγοράσετε πραγματικά καρπούζια, γιατί δεν παγαίνετε να τα πάρετε από τον μανάβη με 20 δραχμές και έρχεστε σ' έμένα να τα πληρώσετε 20.000;!!!».

Ενώ έπαιρνε γύρω από τους τοίχους διάφορα κομμάτια, μας λέει. «Σε λίγο καιρό θα γεμίση τόσο πολύ εδώ ο χώρος, που δεν θάχω μέρος να κοινωνήσω, χωρίς να έχω κάτω και μια άποητρούλα γεμάτη».

«Αν θέλετε, εύχαριστώ αναλαμβάνουμε να σας δώσωμεν τα σπιτία μας... γι' αποθήκη» του λέει.

Χαμογέλασε με εκείνο το παιδικό, το γεμάτο καλωσύνη χαμόγελό του. «Αυτό μου θυμίζει τί μου έλεγε ένα μικρό που δούλευε σ' ένα γειτονικό μου κουργείο. Κύριε Γουναρόπουλε, δεν έχετε κανά δυο εικόνες για... πέταμα να στολίσω τη αίμαρά μου; Κι' ένας πλανόδιος ψαράς, που του είπε: «Εσείς που ζωγραφίζετε τόσο... καλά, να σας φέρω το φρεσκο-θωμένο καλαμάκι μου, που πολλοί ψαράδες, να μου ζωγραφίσετε τίποτα κει πάνω;». Μα την άγγελική του καλωσύνη του είχε υποσχεθεί να του τα ζωγραφίσει. Κοίμα τον ο ψαράς άλλαξε επάγγελμα, πρην να πωροθάρη να του πραγματοποιήσει την

υπόσχεσιν του, γιατί έτσι έχασε μια περιουσία μέσα από τα χέρια του! Τον ρωτά για το κολοσσιαίο έργο που ανέλαβε—και πού ήταν μια εύτυχία που το ανέθεσαν σ' αυτόν— να ζωγραφίση τους τοίχους της κεντρικής σάλας του ανακαινιζόμενου Δημαρχείου. Μας λέει τί περίπου σκέπτεται να κάνει, μας δείχνει σχέδια και μια στιγμή σας ενδιαφέρει να σας δείξω τη πρώτη μακέτα που έχω ετοιμή;» «Αν μας ενδιέφερε...»

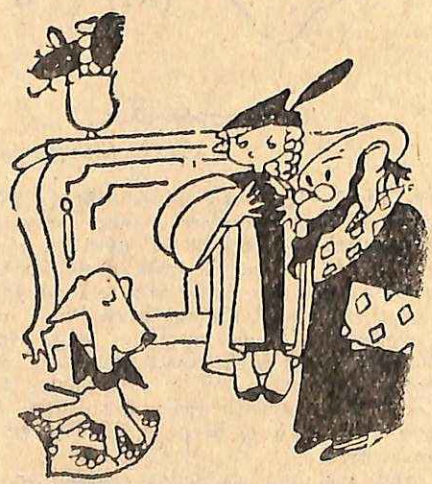
Τόσην ώρα βλέπαμε ακουμπισμένο στον τοίχο αυτό το στενόμακρο τελλάρο, που να φαντασθούμε πώς μας γυρονοσε τη ράχη του ένα θαύμα! Όταν το έβαλε πάνω στον κριβάντα μείναμε λίγη ώρα άμυλητοι, έκστατικοί, σαν όνειροπαρμένοι. Στο έργο αυτό απεικονίζεται η Αποθέση του Περικλή. Στη μέση, στο βάθος η Ακρόπολη, «προς σε όλο το ύψος σχεδόν του πεντακός, ο Περικλής. Αριστερά τον στεφανώνει η Αθηνά. Γονατισμένη μπρός του σκύβει η Δόξα και καταθέτει στα πόδια του ένα κλαδί δάφνης. Δεξιά κάθεται η Ασπασία και του χαϊδεύει το χέρι κυτώντας τον έκστατη—και σαν να τον εμπνέει. Δεξιά κι' αριστερά χορεύουν ανάλαφρα οι εννέα Μούσες και στο πρώτο πλάνο ο Σωκράτης φανταζόμαστε κι' ο Πλάτων με τους μαθητές τους, ατενίζουν τον Περικλή σά θαμνωμένοι από το φως που αναδίδει η υπαρχή του.

Οι φόρμες ξεχωρίζουν τόσο ιδανικά ωραίες, οι χλαμύδες τους έχουν τέτοιες καλλιτεχνικές πτυχές Όλα αυτά είναι θαυμάσια τόσο αρμονικά μέσα σ' αυτή τη ρόδινη και γαλαζία ανταύγεια του νεύρου. Μόνον ένας Γουναρόπουλος μπορούσε θαρρώ ν' αποδώσει έτσι ζωντανά αυτόν τον νεκρόν κόσμο. Ένας κόσμος που πέθανε, κι' όμως που πάντα θα ζήσει. Έκείνη τη στιγμή μήνη κάποιος επικέκτης αγοραστής κι' έτσι φύγαμε. Ούτε τον εύχαρίστησα θαρρώ. Ήμουν σά ζαλισμένη, σά μεθυμένη. Το όπιο της Τέχνης του με είχε ναρκώσει.

Φεύγοντας μας έδωσε ένα κλαδί από την ανθισμένη του αμυγδαλιά! Το βλέπω τώρα μπροστά μου και σκέπτομαι πώς βέβαια η φύση είναι ασύλληπτη, άφραση, αφού δημιουργεί ένα τέτοιο άνθος. Μα αύριο αυτό το άνθος δεν θα υπάρχει πιά, ενώ ο καλλιτέχνης που φτιάχνει και ξεπερνά τη φύση, α! Αυτός είναι γεννημένος για να ζήσει αιώνια. Η τέχνη του θάναι άφραση.

NORA GYRA

ΤΕΤΡΑΠΟΔΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

— Όραίο το σκυλάκι σας και πού καλονατεθραμμένο είναι.

— Και πού να δῆτε με πόση διακοινότητα γαυγίζει...

Παγκόσμιο πνεύμα

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ

Στο δικαστήριο άγορεύει η υπεράσπιση. Και συνεχίζει την άγορεύση της:

— Ο κ. εισαγγελέως ισχυρίσθη κ. κ. ένορκοι, ότι ο πελάτης μου δει ήκουσε ποτέ την φωνή της συνειδήσεώς του... Το παραδεχόμεθα. Αλλά πώς θέλανε, κύριοι, να την ακούση, αφού είχε εκ γενετής κουφός;

ΠΑΛΙΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ο κ. Ντυράν είχε την υποψία ότι η γυναίκα του τον άπατουσε. Άναθετί λοιπόν σ' ένα ντετεκτίβ να την παρακολουθήση. Ύστερα από δυο μέρες ο ντετεκτίβ του λέει:

— Κύριε Ντυράν, χθές το απόγευμα η γυναίκα σας πήρε το τσάι της με τον κ. Λεγκαλάν στο ζαχαροπλαστείο «Αι-Λαίφ» και κατόπι πήγαν μαζί στο ξενοδοχείο των «Δύο Περιστεριών».

— Με τον κ. Λεγκαλάν, είπατε; ελπεν ο κ. Ντυράν. Δεν μ' ενδιαφέρει αυτός. Είπε παληά υπόθεσις... της περασμένης έβδομάδος. Σας πληρώνω για να μου πῆτε τίποτε καινούργιο!

ΜΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Η κ. Ρ. έχει ζητήσει από ένα μεστικό γραφείο μιάν υπηρέτρια. Ύστερ' από λίγες μέρες της στέλνουν μιά νεαρά. Η κ. Ρ. ζητάει τα πιστοποιητικά της.

— Πώς! κάνει ρίχνοντας μιά υατιά στα χαρτιά. Έδώ βλέπω, κοπέλα μου, πώς μέσα σε έξη μήνες άλλαξε τρία σπιτία!

— Απορείτε, κυρία; Αυτό θα πῆ, πώς είμαι περιζήτητη!..

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΛΥΣΗ

Ο Κώστας έχει νοικιάσει ένα νέο apartmán και το αναγγέλλει στον φίλο του τόν Πέτρο.

— Πώς! του λέει αυτός. Νοίκιασε το apartmán αυτό, που τό παράθυρά του όλα βλέπουν στο δρόμο; Δεν θα κλείσης μάτι ένα μήνα!

Και ο Κώστας:

— Ένα μήνα είπες; Μου δίνεις μιά ιδέα: Θά πάγω να περάσω αυτό το μήνα στην έξοχή!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΕΙΝΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Από της εποχής των Πτολεμαίων στην Αίγυπτο, μέχρι των νεωτέρων χρόνων η ιστορία έχει να αναφέρει τούς τρομερότερους λιμούς.

Τά έτη 1810 και 1811 επί Ναπολέοντος γνώρισαν επίσης λιμούς άσυμμάστιους. Επληροθύθησαν και άλλοι λιμοί στον 19ο αιώνα, όπως στην Αραβία το 1868, όπου τά θύματα έφθασαν τούς 300.000, στην Κίνα, στις Ινδίες, όπου το 1876 πέθαναν από την πείνα 5.000.000, το 1900 1901 με 50.000.000 πεινασμένους κτλ.

Ο μεγαλύτερος λιμός των τελευταίων ετών ήτο ο ρωσικός στά 1921.

Ζει αὐτοῦμε τοῦ δικαστηρίου Τὸ ἐγκλημα

Του κ. Μίμ. Ψεῖδ.

— Ένα γάτο τόν είχα κι' εγώ γυόκα μου! Σάμπως έχω και κανέναν άλλο στον κόσμο; Αὐτός τὸ παιδί μου, αὐτός ἡ συντροφιά μου!

— Έχεις εὐν παιδιά γυόκα μου;

— Αὐτὸς ὁ πρόεδρος δὲν έχει καμμιάν ὄρεση νὰ ὑποστή ἀνάγκαιςιν:

— Προχώρει!

— Λέω ἂν ἔχῃς παιδιά γυόκα μου...

— Κι' εγώ λέω νὰ τ' ἀφήσης αὐτά.

— Αὐτοῦ;

— Ἀκουσε γυόκα μου. Νὰ μὲ συμπαθῇς, γρηῃ γυναίκα, μόνη κι' ἔρημη στον κόσμο, δίχως παιδιά, δίχως σκυλιά. Δὲν μὲ παίρνει ὁ Θεὸς νὰ ἡσυχάσω, νὰ γλυτώσω ἀπ' τὰ θάνατα! Εἶχα, πού λες μάτια μου νὰ σὲ χαρῶ, ἕνα γάτο. Ὁμορφότατο παιδί μου. Κεραιμίδης, μὲ σκούρες ρίγες, πράσινα μάτια — μιλημένος γυόκα μου. Τὸν ἔλεγα Τοτό και σὰν ἄκουγε ἀπὸ μακριὰ τ' ὄνομά του, τινάζονταν ἀπάνω, μῆτε ἀνθρώπος νάταν!

Κατασφίριζε ὁ πρόεδρος.

— Καλὰ, ἄστα αὐτά.

— Ἐπεμβαίνει ὁ εισαγγελέως:

— Τ' ἀκούσαμε! Ένας γάτος κεραμίδης. Λέγε παρακάτω.

— Ἀμέσως ὁ συνήγορος παρεμβαίνει:

— Σας παρακαλῶ κ. εισαγγελεῦ! Έχει σημασίαν ἡ περιγραφή τοῦ γάτου μας! Εἶχαμ ἀναλάβει μοναδικήν συντροφιά τῶν γερατειῶν μας και ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς τὸ γεγονός ἔχει ὕψιστην σημασίαν. Ὁ γάτος μας δὲν εἶναι εἰς οἰοσδήποτε γάτος, ἀλλὰ εἰς γάτος, παῖζων τὸν ρόλον ἀνφάν γκατὲ — νὰ ἐξηγουέμεθα!

Κάνει νὰ θυμώσῃ ὁ πρόεδρος, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Μειδιά. Προσπαθεῖ νὰ κάνει τὸν αὐστηρὸν ὁ εισαγγελέως ἀλλὰ μετὰ κόπου συγκατα τὸ μειδίημα του:

— Καλὰ κύριε συνήγορε.

— Θὰ παρεκλῶν διὰ τούς λόγους αὐτοῦς τὸ σεβαστὸν δικαστήριόν σας νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ τοῦ γάτου μας, κάπως λεπτομερέστερον.

— Ὅριστε ἐνδιατρίψατε ἐπὶ τοῦ γάτου.

Αὐτὸ λέγεται θρίαμβος τῆς υπερασπίσεως. Ἀπατράπτων τὸ πρόσωπον τοῦ συνηγόρου στρέφεται πρὸς τὴν γρηούλαν:

— Πέστα, λοιπόν, μὲ τὴν ἡσυχία σου.

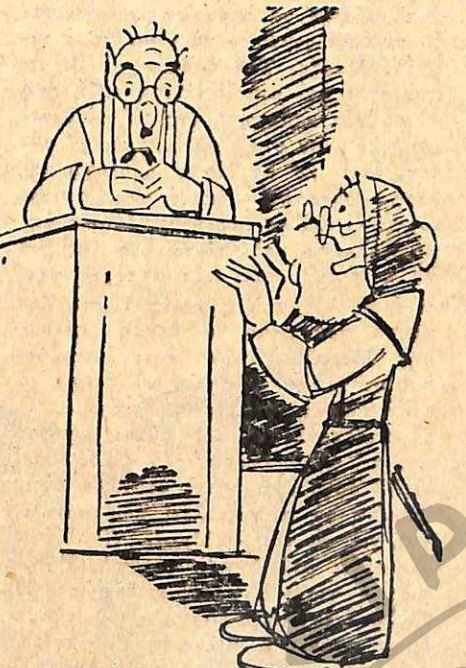
— Ἄλλο πού δὲν ἐπερίμενε ἐκεῖνη:

— Ὅλη ἡ γειτονία μου τὸν ἐξήλευε τὸ γάτο μου, γυόκα μου. Ἀφού μιά φορά τὸν εἶδε ἕνας περιηγητῆς και εἶπε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του στὴν Ἀμερικὴ νὰ μὴ σώσω κι ὁραδυστὸν παιδί μου ἂν σοῦ λέω ψέματα. Μανάχα ἡ πλαϊνὴ μου ἡ κυρία Ἀνδρομάχη — ἕνας τοῖχος χωρίζει τὰ σπιτία μας — δὲν μπορούσε νὰ τὸν χωνέψῃ. Μὰ τὸ μάτι νὰ τῆς εἶχε δγάλει, γυόκα μου, δὲν θάκανε ἐτσι.

«Ὅλη μέρα, δουλειὰ δὲν εἶχε μὲ τὸν γάτο τάχαζε. Πότε νὰ τὸν βρίζῃ μαθῆς, πότε κλωτσιὰ νὰ τοῦ βαρῇ, πότε νὰ μού λῆ νὰ τὸν δώσω στον μπόγια, πού νὰ πάρῃ ὁ μπόγιας τὸ σὸί της παιδί μου, χαράμι νὰ τῆς γίνῃ τὸ ψωμί πού τρώει! Δυσανασχετεῖ τὸ δικαστήριον.

— Ἄσε τίς βρισιές κυρά μου.

— Δὲν βρίζω γυόκα μου. Ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ βρῇ τὸ κακὸ πού μουῦκανε. Μοῦ

— Ένα γάτο τόν είχα γυόκα μου...

τῶλεγε ἡ τσουχῆρα. Πάρ' τὸ θρωμόγατό σου γιατί θὰ τὸν ξεκάνω! Ποῦ νὰ θάλω σὸ μυαλό μου ἐγὼ πὼς μπορούσε νὰ τὸ κάνει. Έ, λοιπόν γυόκα μου τῶπε και τῶκανε ἡ κακούργα!

— Τὸν σκότωσε;

— Ναι.

Ἡ κατάθεσις διακόπτεται. Τὰ μάτια τῆς γερούλας γεμίζουν δάκρυα. Τὰ χέρια της τρέμουν. Ἀποσύρεται δὺς βήματα και ρίχνει θλέμμα θρηώδες πρὸς τὸ ἐδῶλιον ὅπου εἶναι στραγγυλοκαθισμένος ὁγκος βλοσυρὸς — ἡ κ. Ἀνδρομάχη. Αὐτὴν θαρρύνει τὸ φοβερὸν ἔγκλημα τῆς δολοφονίας τοῦ γάτου. Ἀλλὰ μὲ ψυχραιμίαν φέρει εἰς τούς σιδαρούς της ὤμους τὴν εὐθύναν. Παρακολουθεῖ τούς μάρτυρας κατηγορίας και καρφὶ δὲν τῆς καίγεται Ἐλέφας εἶναι και ἡ κουνούπια τούς βλέπει.

— Ἀντωνία Κεφα.

— Παροῦσα.

— Ἐτῶν;

— Τριάντα δύο.

— Ἐπάγγελμα τὰ οἰκιακά. Ὅρκίζομαι νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, τὸ χέρι σου σὸ Εὐαγγέλιο, πές μας τί γνωρίζεις.

Στέκα. Μύτη σουβλερῇ. Καπελλάς χαμένο ὡς τ' αὐτιά. Βορεία πρόσφυς, σανίδα. Νοτιά πρόσφυς, τοῖχος. Οὐδὲ ἔγνος καμπύλης νὰ ξεκουραστῇ τὸ δλέμα. Φωνὴ εὐρίνος. Ἀπαιστος καθρεῦουσα:

— Ἐπειδὴς και ἔλαδον ὅκον ἐνώπιον τοῦ Εὐαγγελίου ἔχω τὴν εὐχρηστησιν νὰ καταθέσω κ. πρόεδρε ὅτι δὲν ἐγνώριζον τὸν γάτον τῆς κυρίας παρὰ μόνον ἐξ ὄψεως.

— Μπᾶ;

— Μάλιστα.

— Ἄλλη γνωριμία δὲν ἔλαβες;

— Ὅχι. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον δὲναμαι νὰ καταφέρω ἀνευρηδιάτως εἶναι ὅτι ἦτο ἕνας γάτος ὡραίος.

— Σοῦ ἄρεσε;

— Ἀηλαδὴ τί νὰ μοῦ ἄρεση. Γάτος ἦταν. Δὲν εἶμαι φίλος στίς γάτες ἀλλὰ ἦταν ὡραίος. Ἐγὼ κ. πρόεδρε τοῦ δικαστηρίου εἶμαι κόρη γιατροῦ.

— Καὶ λοιπόν;

— Λοιπὸν εἶμαι κόρη γιατροῦ και μ' ἐννοεῖτε τί θέλω νὰ σας εἶπω.

— Ὅχι, δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Εἶμαι κόρη γιατροῦ και ἐνθυμούμαι ὁ μακαρίτης, ὁ πατέρας μου γιατρός Βρασίδης Κάππας — ἂν ἔχετε ἀκουστὲ

— ἔλεγε νὰ μὴ θάξουμε τίς γάτες σὸ σπιτί μας διότι φέρουν σταφυλοκόκκους!

— Ἀ!...

— Μάλιστα.

— Τὸν σκότωσε τὸν γάτο ἡ κ. Ἀνδρομάχη;

— Μάλιστα.

— Ὅριστε κ. συνήγορε. Ἐχετε καμμιὰ ἐρώτησι;

— Μάλιστα. Δὲν μοῦ λῆτε δεσποινίς μάρτυς πὼς ξέρετε ὅτι ἡ κ. Ἀνδρομάχη σκότωσε τὸν γάτο;

— Ὑφός ἐπίσημον:

— Καθ' ὅσον τὸ πτώμα τοῦ μακαρίτη τοῦ εἶδα ἐγὼ ἐμβυλωμένως νὰ τὸ πετᾷ μὲ τὸ φαράσι σὰ σκουπίδια!

— Εὐχαριστῶ πολύ!

Αὐτὰ περὶπου εἶπαν οἱ μάρτυρες κατηγορίας. Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά τῆς δολοφόνου νὰ ἀπολογηθῇ. Σηκώνεται. Ἀνατίθει τὸ ἐδῶλιον και τρίζει μὲ ἀγαλλίασιν. Κά-νει δὺς βήματα πρὸς τὸ ἐμπρὸς:

— Ἦταν ἕνα θρωμόγατο κ. δικαστή μου. Ὅλη τὴν ὥρα νὰ μπαῖνι στὴν κουζίνα μου και πότε νὰ μὲ παῖνι ψάει, πότε μπουτφόλα, πότε τυρί, πότε ὅτι εἶ-ρισκε μπροστά του. Κίνδυνος κ. δικαστή μου. Νὰ μὴ κοττάς ν' ἀφήσης κανεξερῆδι

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 55)

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Βίλμα Ζαμάνου, ένα γοητευτικό και ιδιόρρυθμο κορίτσι, δεκαεπτά χρονών, έσωτερική στο Κολλέγιο, είναι η αννεπισήμη κόρη του περιφρούρου γιατρού Κώστα Μαρά, που μέσα στην έρωτική ορμητικότητα των φοιτητικών του χρόνων την έφερε επίπολα στη ζωή χωρίς να ενδιαφερθεί ποτέ ούτε για κείνη ούτε για τη μητέρα της, που ήταν το μεγαλύτερο θύμα του, γιατί όταν ο Μαράς την εγκατέλειψε πήρε τον εύκολο δρόμο της αμαρτίας. Όλα αυτά η Βίλμα τ' άγνοουσε και τα πληροφορείται για πρώτη φορά απ' τη μητέρα της μόλις τώρα.

Είναι η θραύση που η κυρία Πόπη Ζαμάνου πρόκειται να δεχθεί φίλους της. Ματαύτως αυτών έχει επιτρέψει και στον Παπαδόπουλο να φέρει το φίλο του χωρίς να ρωτήσει όνομα. Ο Παπαδόπουλος όμως φθάνει μόνος του κι' αναγγέλει πως ο φίλος του θάρη άρρωστος, γιατί του πύχε κάτι. Έκείνη τη στιγμή λέει πως πρόκειται για το γιατρό Μαρά. Η Πόπη δοκιμάζει μια ζωηρή ταραχή. Βύτη γώς ο γιατρός τηλεφωνεί πως δέ θάρη όριστικώς. Άρρα την νύκτα όμως φτάνει η Βίλμα που μπαίνει στο σαλόνι σε μια ώρα πολύ άκατάλληλη. Η εμφάνισή της θορυβεί την υπερβολική έντιμότητα των φίλων της μητέρας της που εκδηλώνεται εκείνη τη στιγμή με αρκετά πολυμερές χειρονομίες, και τους αναγκάζει να διορθώσουν τη στάση τους. Η Πόπη έννευρίζεται πολύ απ' αυτή την απροσδόκητη εμφάνιση κι' όπως βρίσκεται σε μια ανώμαλη ψυχολογική κατάσταση φέρεται στην κόρη της απότομα και τη χτυπά στο πρόσωπο. Η Βίλμα παλίνει μια ζωηρή νευρική κρίση.

50N

Πέρασαν ακόμα λίγα λεπτά βουβά. Η Πόπη που τώρα κύτταζε ανήσυχη την κόρη της είχε σχεδόν συνέλθει. Άρχισε να της χαιδεύει τρυφερά το κεφάλι. — Βίλμα... Έχεις τίποτα παιδί μου; Έχεις πονοκέφαλο; Η Βίλμα έγραψε «ναί». Η Μπέσου σηκώθηκε για να τις αφήσει μόνες.

— Άν με θέλεις τίποτα με φωνάζεις. Είπε βγαίνοντας.

Και μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω της, η Βίλμα έπεσε στην άγκαλιά της μητέρας της. Ένοιώθη στο στήθος της μια βαρεία μολυβένια πλάκα κι' ο λαιμός της ήταν ξερός, κατάστεγνος.

Αισθανόταν την ανάγκη να κλάψει, μια δέ μπορούσε.

Η Πόπη την έαπλωσε στο κρεβάτι — στο ένοχο κρεβάτι

της — κι' άρχισε να τη γδύνει σά μικρό παιδί. Της έβγαλε τα σκαρπινάκια, τις κάλτσες, το φόρεμα...

Και τότε μ' όλη την ταραχή της, πρόσεξε για πρώτη φορά κάτι. Την όριμασμένη όμορφη της κόρης της. Το σφιχτοδεμένο αυτό νεανικό κορμί που φορμάριζε σιγά-σιγά μ' όλη τη δύναμη της τέχνης του ό χρόνος. Ήταν μια σωστή γυναίκα πιά η Βίλμα. Την κύτταζε με κατάπληξη! Αυτό δέν τώχε δει. Δέν τώχε καταλάβει. Τη νόμιζε ακόμα παιδί! Δέ φανταζόταν πως μπορούσε έτσι, τόσο γρήγορα, να γίνει αυτό τό θαύμα! Η Φύση λοιπόν δουλεύει κρυφά κι' αθόρυβα κι' όταν φτιάχνει τ' άριστοτεργήματα της, όπως κι' όταν τα καταστρέφει...

Μ' αυτή τη σκέψη τρώαζε λίγο. Και στο πράσινο φως της μικρής λαμπτήρας που είχε φωτίσει τις άνιάρες έρωτικές νύχτες της. Έκανε μια αθόρυμη κίνηση κι' έπιασε σχεδόν με φόβο τό μικρό καθρέφτη της. Τό πρόσωπό της ήταν κουρασμένο τσακισμένο. Κι' όμως αυτή η κούραση που ζωγραφιζόταν άπάνω του άχνια, την έκανε πιό επιθυμητή, πιό όμορφη. Δέν φαινόταν άκόμα τα γεράματα που παραμόνευαν ύπουλα. Η άνίκητη άρρώστεια του γρόνος δέν είχε εκδηλωθεί. Αυτό τώβλεπε. Τώννοιωθε. Άφησε τόν καθρέφτη και χάιδεψε με τά χέρια της τό κορμί της σά νάψαχνε μ' άγωνία ν' ανακαλύψει κάτι. Οι σάρκες της ήταν άκόμα σφιχτές, κι' άς ήταν τόσο ταλαιπωρημένες...

Άναστέναζε σιγά μ' άνακούφιση. Δέν ήταν πιά φιλάρεσκη. Μά την ένδιέφερε νά διατηρηθή τό έμπόρευμα...

Ένοιωσε τά μάτια της νά καίνε. Κάποιο δάκρυ ζήτοσε διέξοδο άδιάκριτο... Μά δέν τώφανε νά κυλήσει. Είχε συνηθίσει νά κλαίει όταν έπρεπε κι' όχι όταν ήθελε...

Η Βίλμα είχε κλείσει τά μάτια και στο στήθος της φούσκωνε μια άνήσυχη άναπνοή. Τη σκέπανε άλαφροιά και βγήκε πατώντας σά νύχια. Στο σαλόνι δέν ήταν πιά κανείς έκτός άπό τη Μπέσου. Κι' αυτή περίμενε με τό κατέλλο και την τσάντα σά χέρια έτοιμη νά φύγει.

— Ήσυχασε; Τη ρώτησε.
— Ναί, κοιμάται.
— Μά τί συνέβη; Γιατί έφυγε νύχτα άπ' τό σχολείο;

Η Πόπη τώρα μόνο άνησύχησε γι' αυτό.

Δέν τίχε σκεφτεί καθόλου. Γιατί έφυγε άλήθεια τέτοια ώρα;

— Δέν τη ρώτησα. Είπε. Νά τη ξυ-

πνήσω;

— Ά. μπά. Θα σού πη τό πρωί.

— Κι' άν είναι κάτι φοβερό;

— Δέν πιστεύω. Τί φοβερό μπορεί νά είναι; Είπε λογικά η Μπέσου.

Κι' η άλλη ήσυχασε. Πραγματικώς δέν μπορούσε νάταν τίποτα σπουδαίο.

Άλλαξαν άκόμα λίγα λόγια κι' η Μπέσου έφυγε.

Η Πόπη ξάπλωσε στο ντιβάνι του σαλονιού. Δέ μπορούσε νά κοιμηθή στο κρεβάτι, τό ίδιο έκείνο κρεβάτι, με την κόρη της. Την έννοχλούσε αυτό. Οι άναμνήσεις πού θά της έφερναν τά μαξιλάρια, ή λάμπα, τά γυνά σκίτα στο τοίχου, θά την πείραζαν σά νεύρα.

Ύστερα δέν θά μπορούσε νά την πάρη κι' ο ύπνος. Τό μυαλό της ήταν άνάστατο. Σκεπτόταν τί είχε γίνει αυτή τη νύχτα. Ξανάβλεπε τη Βίλμα μπροστά της ταραγμένη, έξαλλη, ώχη μέσα στο μπλέ μισόφωτο του σαλονιού, νά ρίχνη βλέμματα έκπληκτα στούς φίλους της πού κρατούσαν σά γονάτα τους γυναικές με τσαλακωμένα φουστάνια κι' άνακατωμένα μαλλιά...

Τί έντύπωση θαχε κάνει άραγε αυτή ή πρόστυχη εικόνα στο παιδικό της μυαλό; Βέβαια ήξερε κι' ίσως νά μάντευε πολλά με την παρθένα φαντασία της πού δέν είχαν καλλιεργήσει παρά μόνον ό σελίδες του «ρωμάνζου», μά τώρα είδε. Άπόψε άντίκρουσε τη ζωή της μάννας της όλόγυμη, χωρίς καμιά προφύλαξη, κανένα πρόσχημα. Κι' ή πραγματικότητα εινε τόσο άλλοιώτικη άπ' ό,τι σκισάρει θαμπά ή φαντασία ένός μικρού κοριτσιού...

Έπειτα... Η Μπέσου, ό Τούμπας, οι άλλοι. Γιατί νά τη δούν; Δέν είχε κούψει σέ κανέναν πώς είχε μια κόρη. Μά δέν ήθελε νά τη γνωρίσουν. Θα πής ούτε τώρα τη γνώρισαν.

Ός τόσο άν την έβλεπαν κάποτε θαχαν τό θάρρος νά της μιλήσουν... Έξω άρχισαν νά περνούν οι πρωϊνοί διαβάτες πού τούς ξεχώριζε κανείς άπ' τούς ξενύχτες, προσέχοντας τό γρήγορο βήμα τους. Μιά τρουμπέτα γαλατά της έδωσε σά νεύρα. Η γρίλλες του παραθυριού είχαν άρχίσει νά γίνονται μπλέ... Τώρα ή Πόπη σκεπτόταν τό τηλεφώνημα του Μαρά.

Τι περίεργα πού ήταν όλ' αυτά. Και τί κουραστικά, τί δυσάρεστα... Προτιμούσε νά μην της τάραιε ποτέ την ήσυχία της αύτός ό άνθρωπος. Η Βίλμα βέβαια κάποτε θά ζήτοσε νά τόν γνωρίσει. Ίσως και τώρα γρήγορα... Μά έκείνη θά την έμπόδιζε. Θα της έλεγε καθαρα πώς ό πατέρας της δέ μπορούσε ποτέ νά τη δεχτή καλά. Γιατί αυτό τώξερε. Ήταν βέβαιη. Κι' άπόψε, άν δέν βοηθούσε ή τύχη κι' ό Μαράς έρχόταν στο σπίτι της, μόλις την έβλεπε θά

ταραζόταν και θαφύγε άμέσως. Μόνο πού θ' άπολάμβανε την ίκανοποίηση νά τόν είνωνε θή λιγάκι καθώς έκείνος θά τώχε χαμένα. Μά καλλίτερα πού ήρθ' έτσι. Δέν έπρεπε νά συναντηθούν. Σήμερα κίόλας, μόλις προχωρούσε λίγο ή ώρα, θά τόν έπαιρνε τόν ίδιο στο τηλεφώνω και θά τώβλεπε πιά ήταν.

Και στη Βίλμα; Θα τώκρυβε αυτό τό έπεισόδιο;... Όχι. Γιατί νά της τό κρύψει;...

Σιγά-σιγά τό σώμα της παράλυσε. Βάρυναν τά μάτια της. Ένας ύπνος ταραγμένος βοήθησε τό μυαλό της νά σταματήσει.

Την ξύπνησε ή καμαριέρα στίς όκτώ.

Έτρεξε άμέσως στη Βίλμα. Τη βρήκε καθισμένη στο κρεβάτι νά σκέπτεται.

— Καλήμέρα. Της είπε τρυφερά. Είσαι καλά;

Και τη φίλησε.

Η Βίλμα ήταν ψυχρή.

— Είμαι πολλή ώρα πού ξύπνησες; Ρώτησε ή Πόπη.

— Άρκετή. "Ηθελα νά βγώ άπ' τό δωμάτιο μά δέν τολμούσα. Δέν ήξερα τί θά συναντήσω... Είπε άπότομα.

Η Πόπη δέν άπάντησε. Αισθάνθηκε νά την πειράζει αυτή ή στάση της κόρης της.

— Φαίνεται πώς όταν με περιμένεις τούς άπομακρύνεις όλους αύτούς. Συνέχισε ή Βίλμα, με κάποια ειρωνική περιφρόνηση.

Κι' ή Πόπη άναψε. Αυτό τό παιδί πού ήταν πιά τόσο παιδί όσο και γυναίκα, θάρπρεπε νάχη περισσότερη συνείδηση. Έπειτα, της είχε μιλήσει, της τώχ' έξηγήσει όλα.

— Μάλιστα. Της άπάντησε θυμωμένα. Τους άπομακρύνω για νά νά μη σέ συναντήσουν... Για νά μην τούς δής... Για νά σέ κρατήσω μακριά άπ' όλ' αυτά. Γι' αυτό κι' έγιναν χτές έξω φρενών... — Έγινες έξω φρενών έπειδή είδα την κατάντια σου!... Της πέταξε ή Βίλμα κατάμουτρα.

Κι' ή Πόπη άγανάκτησε. Γινόταν τώρα και σκληρός κριτής αυτό τό κορίτσι πού της είχε στοιχίσει τη ζωή της;

— Την κατάντια πού λές, της είπε με φωνή πού κοβόταν άπ' τά δάκρυα δέν την διάλεξα γώ. Άν κατάντησα έτσι, περισσότερο τώκανα γιατ' είχα έσένα.

— Νά δούλενες!

— Τόσο ξέρεις, τόσο λές. Ψιθύρισε. Καί ρώτησε ήρεμα.

— Γιατί έφυγες νύχτα άπ' τό σχολείο;

Η Βίλμα δέν άπάντησ' άμέσως. Πετάρχη άπ' τό κρεβάτι και καθώς έκανε αυτή την άξαφνη κίνηση πετώντας συγχρόνως την κουβέρτα, τό «κομπιναιζόν» της τραβήχτηκε ψηλά και φάνηκαν γυνά τα πόδια ως άπάνω. Οι λαστιγένες μπάλιας του στήθους της τρικύμισαν λιγάκι. Κι' ή Πόπη μ' όλη την όργη της και μ' όλη τη συγκίνηση, σκέφτηκε πόσο θά μεθούσε μ' αυτό τό θέαμα ένας άντρας. Και την έπιασ' ένας φόβος. Ένας φόβος δυνατός, παράξενος. Μην της την πάρουν! Μην της την άρπάξει κανένας Μαράς!

— Βίλμα. Είπε με φωνή άλλαγμαμένη. Πές μου σέ παρακαλώ άμέσως... γιατί έφυγες χτές τη νύχτα άπ' τό σχολείο;

Η Βίλμα έβασε ήσυχά την κάλτσα της. Κι' άρχισε νά μιλή ήρεμα, σά νά μην είχ' άκούσει την έρώτηση της μητέρας της.

— Στο σχολείο ήρθ' ένας καινούργιος καθηγητής...

— Ξέρω... Την έκοψε ή Πόπη.

— Πώς τό ξέρεις;

— Ξέρω. Τώμαθα.

— Λοιπόν ποιός είν' αύτός; Ρώτησε ή Βίλμα με άγωνία π' ούτε κι' ή ίδια την κατάλαβε.

— Άδερφός του. Είπε σιγά ή μητέρα της.

Η Βίλμα έννοιωσε μια παράλυση στίς κλειδώσεις κι' άξαφνα πάγωσαν τά νύχια της. Τά χέρια της κρεμάστηκαν.

— Άδερφός του... ψιθύρισε.

Μιά στιγμή βουβής άκίνησας μεσολάβησε.

— Γιατί, συνέβη τίποτα; Ρώτησε ή Πόπη πού έβλεπε την κόρη της πού ταραγμένη.

— Όχι. Έκαν' έκείνη.

— Και γιατί έφυγες χτές τη νύχτα άπ' τό σχολείο; Δέν πιστεύω για νά μάθης αυτό.

— Νά τό πιστέψης.

Άπάντησε ή Βίλμα ήρεμά. Γιατί έτσι είναι.

— Και δέ μπορούσες νά περιμένης ως αύριο;

— Όχι, δέ μπορούσα.

— Τόσο πολύ σ' ένδιέφερε λοιπόν;

— Μάλιστα, τόσο.

Της Πόπης της πέ-

ρασε μια ιδέα φοβερή. Μήπως αυτός ο καθηγητής είχε τίποτα με τη Βίλμα; Κι' αυτή βγήκε νύχτα για να τον συναντήσει κι' ύστερα πήγε στο σπίτι γιατί δε μπορούσε να γυρίσει στο σχολείο; Μά πάλι τόσο γρήγορα; Σε πέντε μέρες μέσα; Δε θάχαν προφτάσει ούτε να γνωριστούν καλά-καλά! "Α, μπά. Ήταν αδύνατο.

— Δε σε καταλαβαίνω. Δε μου λές την αλήθεια. Είπε.

Η Βίλμα γύρισε, την κύτταξε και μη μπορώντας να συγκρατήσει τα νεύρα της, έπεσε με το πρόσωπο στο μαξιλάρι κι' άρχισε να κλαίει.

Η Πόπη δεν μπορούσε να ξεγηγήσει τη στάση της κόρης της. Τι ήταν πάλι αυτό;

Έσκυψε από πάνω της και προσπάθησε να την ήσυχάσει για να την κάνει έπειτα να μιλήσει. Δεν έδωσε δικαιοδογημένο ούτε το τόλμημά της να φύγει απ' το σχολείο τη νύχτα, ούτε τις πρωινές ύστερικές κρίσεις. Η Βίλμα είχε αφήσει τους λυγμούς της να ξεσπάσουν.

Αξαφνα η Πόπη έκανε μια σκέψη καινούργια που της φάνηκε πολύ πιο λογική. "Οχι, δεν μπορούσε να γίνει τίποτα η κόρη της με τον καθηγητή. Και γι' άλλο λόγο ακόμα. Τ' όνομά του θα την έμποδιζε. Θα την έκανε ν' ανησυχήσει.

Θάτρεχε πρώτα να μάθει. Κι' αυτό θάχε συμβεί. Η Πόπη δεν είχε πιά καμμία αμφιβολία. Βέβαια. Αυτός θα την κορτάρισε, φυσικά — Μαρξός δεν ήταν; — κι' εκείνη θάπαθε το γνωστό «κού- ντε- φούντρ» που παθαίνουν σε τέτοια ηλικία σχεδόν όλα τα κορίτσια αν τα πετύχει ένας όμορφος καθηγητής. Μόνον έτσι ήταν δικαιολογημένα όλα.

Τράνταξε έλαφρά τη Βίλμα κι' έκείνη σηκώθηκε. Τώρα ήταν κάπως ήσυχασμένη.

— Κατάλαβα τι συμβαίνει, είπε η Πόπη.

Της έπιασε τρυφερά τα χέρια και της μίλησε. Της είπε όλη της την σκέψη, αφού πρώτα την ώρκισε να μην της κρύψει την αλήθεια, να της ανοίξει την καρδιά της γιατί αυτή, η μητέρα της, ήταν η μόνη κι' η καλύτερη της φίλη.

Η Βίλμα δεν άρνήθηκε. Τώρα πιά είχε πεισθεί κι' η ίδια πως ο καθηγητής Μαρξός δεν της ήταν καθόλου αδιάφορος. Κι' η μητέρα της ακόμα το μάντευε — αμέσως γύρισε να της πηλέξει. Δεν ήταν μια απόδειξη κι' αυτό; "Όλα τ' όφανερώνα. Κι' ο άνθρωπος που έκανε για πρώτη φορά την καρδιά της να γυπτήση ήταν ο αδερφός του πατέρα της... Το σκεπτόταν με φόκη και με πόνο. Μ' εγαν πόνο που δεν ήξερε την ύπαρξή του ως τώρα.

Η μητέρα της, της μιλούσε διαρκώς. Μά εκείνη δεν ποόσεγε. Ήταν ανίκανη να προσέξει. Μέσα της δυναμώνε ένα αίσθημα κακίας, μια φοβερή επιθυμία να έκδικηθεί. Μισούσε τον πατέρα της. Τον μισούσε πολύ.

— Θά πάω να τον βρω! είπε μ' αποφάση.

— Νά μην πας. Θά σε διώξει.

Η Βίλμα θυμήθηκε τα λόγια της Νόρας.

— Θά πάω για να μου φύγουν κι' οι αμφιβολίες.

— Ποιές αμφιβολίες;

— Μπορεί να μην έγιναν όλα όπως μου τάπες. Μπορεί να φταίς κι' εσύ! Θέλω να το μάθω.

— Πάω πάλι να σου πω...

ΕΝΑ = ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ =

— Λές... ότι σου λέω ψέματα;

Η Βίλμα σκέφθηκε λίγο. Ναι, δεν είχε πιά εμπιστοσύνη στη μητέρα της. Από χτές τη νύχτα την έβλεπε μ' άλλα μάτια.

— Γιατί όχι; ψιθύρισε.

Η Πόπη σώπασε. Αυτό την πίκρανε πολύ. Ήταν λοιπόν μια τιποτένια και για την κόρη της ακόμα;

Η Βίλμα μπήκε στο μπάνιο και σε λίγο γύρισε και τυνόταν αμίλητη.

— Θέλεις να πάμε μαζί στο σχολείο για να δικαιολογηθείς;

— Δε θά πάω πιά στο σχολείο.

Τρόμαξε η Πόπη.

— Τι;

— Αυτό που σου είπα. Δε θά ξαναπάω.

Η μητέρα της άρχισε να κλαίει. Δεν είχε πιά δύναμη να της μιλήσει αψήγητα. Και μέσ τα δάκρυά της αγωνιζόταν να την πείσει, να τη λογιέψει, να της ξεγηγήσει πως όλα θα πέραναν και πως αυτό το αίσθηματάκι για τον καθηγητή ήταν κάτι άσημαντο.

Κείνη τη στιγμή χτύπησε η πόρτα.

Ήταν η καμαριέρα.

— Τι θέλεις; ρώτησε η Πόπη από μέσα.

— Νά σάς δω.

— Αργότερα.

— Είπ' ανάγκη.

— Έλα τότε...

Η καμαριέρα μπήκε.

— Καλημέρα σας δεσποινίς, είπε στη Βίλμα.

Και γυρίζοντας στην Πόπη:

— Ο κύριος, πρόσθεσε δειλά.

— Ο κύριος; Ποιος κύριος; Η Βίλμα έκανε μια γκριμάτσα απορίας.

— Άλλο περιεργό πάλι.

— Καλά, έρχομαι, είπε η Πόπη.

Κι' η καμαριέρα βγήκε. Η Βίλμα κύτταξε τη μητέρα της έρωτηματικά.

— Νά μη βγής από δω. Της είπ' έκείνη.

— Θά βγω. Και θάρθω μέσα.

— Μά γιατί;

— Γιατί έτσι πρέπει. Τι με κρύβεις και με φυλάς; Τώρα πιά δεν μπορεί να γίνει αυτό. Δυστυχώς μεγάλωσα. Κι' αν ακόμα έαι πιά στο σχολείο σε λίγους μήνες θάρθω έδω. Τι θά γίνει τότε λοιπόν;

Η Πόπη κατέβασε το κεφάλι. "Ετσι ήταν. Είπε δίκρη.

— Έλα, είπε μ' έναν άναστεναγμό. Φρεσκάρισε λίγο το κλαμμένο της πρόσωπο και βγήκε.

Ο τραπέζιτης ήταν στη σάλλα.

— Πώς είσ' έτσι; Τι συμβαίνει; της είπε μόλις την είδε.

— Τίποτα. Είπ' έδω η κόρη μου.

— Μπα; Πώς αυτό;

— Ήρθε άξαφνα. Κάτι της συνέβη στο σχολείο.

— Και γιατί είσαι κλαμμένη;

Βιάστηκε να χαμογελάσει.

— Μά... για τίποτα, είπε.

Και πρόσθεσε αμέσως, όσο μπορούσε φυσικά.

— Θά τη νωρίσει τώρα.

Ο τραπέζιτης έμεινε έκπληκτος. Πώς αυτό; Η Πόπη την έκρυβε ως

τώρα την κόρη της απ' όλους. Μά δεν είχε τίποτα. Είχε δη φάτο, ραφίες της Βίλμας κι' ήξερε πως ήταν κοκκλα. Το μυαλό του πήγε αμέσως σε μια τολμηρή έλπιδα. Πού ξέρεις; "Όλα γίνονται. Καθώς την είχε βαρεθεί κι' όλας την πόπη...

— Άλλαξαν λίγες αδιάφορες κουβέντες κι' η Βίλμα μπήκε θαρραλέα και σοβαρή.

Ο τραπέζιτης σηκώθηκε.

— Ο κύριος Γριμάλδης. Η κόρη μου.

Για πρώτη φορά ύστερ' από πέντε χρόνια ο Γριμάλδης αισθάνθηκε πως μέσα σ' αυτό το σπίτι που τον έλεγαν «ο κύριος», ήταν άξαφνα ξένος. Τάχε χάσει μπρός στη Βίλμα.

Κι' εκείνη πάλι που τότε καταλάβαι, είχε ένθουσιασθή μ' αυτό το κομψό κι' ευγενικό γέρο που την γέμιζε άβρα κομπλιμέντα και φερόταν σαν Έγγλέζος λόρδος. Ήταν ντυμένος άψογα, λίγο νεανικά, μά δεν τον έκανε γελοίο αυτή η άταξια εμφάνιση.

Μίλησαν με διάφορα θέματα. Κι' όσο προχωρούσε η κουβέντα ο Γριμάλδης θαμάρξε περισσότερο τη Βίλμα, κι' η Βίλμα το Γριμάλδη.

Πλησίαζε μεσημέρι σχεδόν. Κι' η Πόπη ήθελε να τον πειράξει κάνοντας όσο μπορούσε την άνηξερη.

— Θά φάτ' έδω κύριε Γριμάλδη.

— Ετσι; είπε.

— Σας εύχαριστώ πολύ, απάντησε εκείνος τυπικά σά να δεχόταν μια πρόσκληση.

Κι' αυτή η ποικιλία δεν τόν δυσαρέστησε καθόλου. Ήταν ένθουσιασμένος που ξαναγινόταν ο ξένος. Αυτό θά τον διευκόλυνε κι' όλας. Δεν υπήρχε λόγος να «ντεκλαραριστή» μπρός τη Βίλμα πως ήταν ο έπίσημος έραστής της μητέρας της. Κι' ως τώξερε αυτή, που θά τώξερε φυσικά. "Αμα τηρούσαν έτσι τα προσχήματα θά ψυχραινόταν μοιραίως με την μάνα κι' θάρχιζε με την κόρη.

Η Πόπη πάλι ήταν ένθουσιασμένη που είχαν έρθει έτσι τα πράγματα και θαύμαζε τη λεπτότητά του. Αισθανόταν τον έαυτό της υποχρεωμένο γι' αυτό και τοίκανε όσο μπορούσε περισσότερες περιποιήσεις.

Κι' η Βίλμα ήταν σχεδόν ευχαριστημένη. "Επί τέλους αυτός ο Γριμάλδης ήταν κύριος. Κι' άπορούσε πως η μητέρα της είχε όλες τις άλλες έλπειες παρές. Τι τις ήθελε; Γιατί ήταν γεγονός πως ο Γριμάλδης τη συντηρούσε. Αυτό τώχε καταλάβαι. Ήταν ο «κύριος», ο άνεπίσημος σύζυγος ή μάλλον ο έπίσημος έραστής.

Πήραν ένα ούζο και κουβέντιαζαν τώρα για τη Βίλμα. "Εκείνος ρωτούσε κι' η Βίλμα τ' άπαντούσε. Ναι, φέτο τέλειωνε το σχολείο. (Είπε μέσα της αποφασίσει να ξαναγυρίσει). Και σκεπτόταν να έργασθ.

— Θά σάς πάρω στην Τράπεζα, είπε ο Γριμάλδης. "Αν θέλετε δηλαδή...

Η Βίλμα δοκίμασε μια ξαφνική χαρά. Γιατί να μην ήθελε.

— Μά τι λέτε; είπε. "Αν θέλω; Αυτό που μου λέτε μ' ένθουσιάζει.

Και της Πόπης δεν της φάνηκε άσχημη ιδέα. "Εκανε μάλιστα γρήγορα - γρήγορα και τα σχέδιά της. "Όταν θάβγαινε η Βίλμα απ' το σχολείο θά διοριζόταν στην Τράπεζα, κι' η ζωή τους θ' άλλαζε έντελως. "Εκτός απ' το Γριμάλδη κανείς δε θαμπαινε πιά στο σπίτι.

(Συνέχεια στο προσεχές).

Η αύλη των θαυμάτων

— Μπα! μπα... έκανα βλέποντας τον φίλο μου Παγκράτιο χορταπού ντυμένο στην τρέχα και μ' ένα χοντρό ποδό της 'Αθάνας στο στόμα. Τι μεταβολή είναι αυτή! Σίγουρα θά κληρονώμησης κανένα θείο από την 'Αμερική, αν δεν σούπεσε το 'Εθνικό Λαχείο!

Ο φίλος μου χαμογέλασε με φιλαρέσκεια και τινάζοντάς μου μια ρουφήδια άρωματώδη καπνό κατά πρόσωπο μου είπε:

— Ούτε το ένα ούτε το άλλο φιλε μου!... "Ο,τι βλέπεις είναι άποτέλεσμα της Ικανότητος και των κόπων μου!

— Άλφεια!... Είμαι πολύ περιεργός να μάθω!

— Έλα μαζί μου, μου είπε ο Παγκράτιος, και παίρνοντάς με από το μπράτσο, με παρέσυρε ως την «τερράς» γειτονικού καφενείου.

Εκεί, αφού παρηγγείλε δύο κουαντρά και μου προσέφερε ένα από τα μεγαλύτερα ποδρά του, μέσα από μια θαυμασία θήκη από μαρμαρίν αλθινό, άρχισε:

— Ξέρεις, φίλε μου, τι γκίνεις είχα τον τελευταίο αυτό καιρό; "Ο,τι δουλειά έπαινα, πήγαινε «στράφι». Κατήντησε να φάγω όλα μου τα λεπτά σε διάφορες άτχεις-άνοητες καλλίτερα — έπιχειρήσεις, τόσο που ένα πρωί να μη μείνω παρά μόνο με δύο φράγκα για το συνθησμένο μου άπεριτίφ. Πήρα λοιπόν, το δίφραγκο αυτό που μου έμεινε και πήγα να απολαύσω για τελευταία φορά το κουαντρά μου, και να σκεφθώ τι θακάμνα. "Αν εύρισκα τίποτε, θά σωζόμουν μια για πάντα, ίσως, αν όχι τότε... θά αυτοκτονούσα... "Αλλ' όπως βλέπεις, δεν αυτοκτόνησα!

— Άρα θόρηες!...

— Και τί θόρηα! "Εχεις άκούσει για την αύλη των θαυμάτων;

— Πώς!

— Λοιπόν; έκανα μια αύλη των θαυμάτων εν πλήρει εικόστω αιώνη. Με την διαφορά ότι δεν πρόκειται πιά για την μεσαιωνική αυτή ύπόθεση, αλλά για ένα μέρος, όπου γίνονται αληθινά θαύματα, όπου υπαίτει ναυαίς άρρωστος και θγαίνει θεραπευμένος!

— "Ιδρυσες μήπως καμιά κλινική, ή κανένα σανατόριο;

— Μ' αυτά τα άστεία άσχολούνη αι υόνον οι υιαροί. Ένδ έκανα κάτι καλλίτερο. Συνέδισα το «τερον» με το «φελίον», όπως έλεγαν στην άρχαίότητα.

— Και τί έκανες, τέλος πάντων; Μ' έσκισες με τους προλόγους σου!

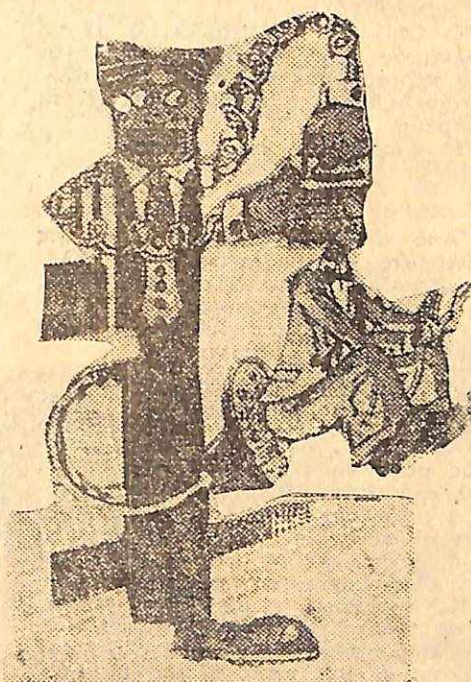
— "Ιδρυσά το Λούνα Πάρκ της 'Υγείας!

— "Όστε εσύ είσαι η ιδιοκτήτης του μέρους αυτού για το όποιο γίνονται τόσος πάνατος στο έσσημερίδες;

— Έγώ... Διη. έγώ και ένας 'Αμερικανός έκατομυριού...

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

χος. "Όταν πίνοντας το τελευταίο μου κουαντρά μου ήρθε η μεγάλη έμπνευσις, θυμήθηκα αμέσως τον 'Αμερικανό φίλο μου υίστερ Ντόλλαρ. Πηγαίνω αμέσως

"Ενοιωσε ένα φοβερό χέρι...

και του λέγω το σχέδιό μου. Τρελλάθηκε.

— Ο-Κέ! μου λέει, πόσα σου χρειάζονται;

— "Οχι πολλά!

— Πάρε και σε διορίζω διευθυντή με μέτοχο στα κέρδη. Δηλ. μισά και μισά.

» Από τότε φίλε μου είχθηκα με τα μούτρα στη δουλειά και να που έφτασα σήμερα!

— Και τί πράγμα συγκεκριμένως είναι αυτό σου το Ιατρό της 'Υγείας;

— Θά σου πώ αμέσως. Ξέρεις τί περίπου υπάρχουν στα συνηθισμένα Λούνα Πάρκ;

— Ναι, κάτι τρομακτικά πράγματα:

Το πηήμα του θανάτου, το ρωσικό δουνό, ή στοά με τα ρεύματα.

— Λοιπόν όλα αυτά τα πράγματα δεν είχαν ως τώρα παρά τον άνοητο σκοπό να διασκεδάσουν... κόβοντας το αίμα του κοσμάτη. Έγώ σκέφθηκα να δώσω στα παιχνίδια αυτά και σε άλλες δικές μου έφευρέσεις ωφέλιμιστικό χαρακτήρα. Και πίο συγκεκριμένως: να θεραπεύω μέσον αυτών ώρισμένες άρρώστειες των ανθρώπων. Ξέρεις ότι άποτε είχα κάνει δύο χρόνια γιατρός αυτά όμως τα δύο χρόνια μου εφθασαν για να καταλάβω τί άνοητο πράγμα είναι ή έπιστήμη αυτή, όπως τουλάχιστον έξασκείται σήμερα, γι' αυτό λοιπόν και σταμάτησα. Λοιπόν, ξεκινώντας από την ιδέα ότι κάθε άρρώστια έχει την άρχή της στον συναισθηματικό μας κόσμο, στην ψυχή μας, είπα ότι απ' αυτού πρέπει να άρχίξη ή θεραπεία, και όχι από το φαρμακείο. Λοιπόν, έκανα ώστε ο άνθρωπος να θεραπεύεται μόνος του με μια ζωρηή συγγίληση, ή με ένα δυνατό τρόπο! Σύστημα άλλωστε που εν μέρει ή έπιστήμη εφαρμόζει σήμερα για ώρισμένες ψυχοπάθειες.

— Ναι, αλλά, για να το κάνης αυτό, πρέπει να έχης την βεβαιότητα ότι όλοι οι άνθρωποι είναι τρελλοί.

— Κατά βάσιν έχω αυτή την πεποίθηση γενικώς, αλλά και ειδικώς για την πελατεία μου. Είμαι βέβαιος ότι είναι όλοι τους τρελλοί. Γιατί κανένας ίσοροπημένος άνθρωπος δεν πάει σ' ένα Λούνα Πάρκ, άλλως για να διασκεδάση τρεμάζοντας!

— Μου κινείς το ένδαφέρον. Και τί είναι συγκεκριμένως τα περίφημά σου αυτά θεραπευτικά μέσα;

— Θά σάς αναφέρω μερικά. "Αλλά καλλίτερα θά κάνης νάρθης μαζί μου. "Επί τόπου θά καταλάβης καλλίτερα.

— Πάμε, είπα με μεγάλη ευχαρίστηση.

Σε λίγο ένα ταξι μίας άσηνης μπρός στην μεγαλοπρεπή είσοδο του «Λούνα Πάρκ της 'Υγείας». Ήταν μεσημέρι και το «'Ιδρυμα» ήταν άδειο.

Αυτό διευκόλυνε πολύ την επίσκεψή μας.

Ο φίλος μου με έπιασε από το χέρι και άρχισε να με περιφέρει ανάμεσα από τις καταπληκτικές εγκαταστάσεις του. Ου μούμια από μια παιδική μου επίσκεψη τί περίποι είμαι το Λούνα Πάρκ. Αυτό όμως που μου έδειχνε ο φίλος μου ήταν εντελώς άλλο και φοβερό.

— Βλέπεις αυτό έδω το υπάνημα; μου είπε δείχνοντάς μου κάτι σαν άνευόυλο.

Λοιπόν αυτό έδω θεραπεία το άσθμα και την συμφορήση!

— Συμφόρηση είπες.

Πώς...

(Το τέλος στη σελίδα 55)

— Ο έπισκέπτης σπρώχεται ξαφνικά από έναν άνθρωπό μας...

Προσωπικότης... καὶ πραγματικότης

Τί δα ἦσαν ἂν δὲν ἦσαν αὐτοὶ ποὺ εἶναι σήμερα

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, ποὺ πείνουν σὴ ζωὴ κι' ἐφθασαν σὲ κάποιο ἐπιφανὲς σημεῖο, δὲν φαίνονται καθόλου ἀπὸ μικροὶ ὅτι θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ γίνουν ὅτι ἐγίναν. Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ εἶνε προικισμένοι μὲ ἀταλάνεια θέληση, γιὰ νὰ ἐμφανίζονται ἀπὸ τὴν ἱερὴ φλόγα τῆς ἐπιτυχίας καὶ γιὰ νὰ μὴ δειλιάζουν, διέπρεψαν καὶ ἐθριαμβεύσαν.

Παραδείγματα; Ἀπειρά. Ὁ Μαρσέλ Πρεβώ, πρὶν γίνῃ μυθιστοριογράφος, ἦταν...καπνοπώλης! Ὁ Οὐάλλας Μπέρν, πρὶν γίνῃ ἀστὴρ τοῦ Χόλλυγουντ, ἦταν ἐλεφαντοκόμος σ' ἓνα ἐθριοτροφεῖο. Ὁ Ἀνρὺ Γκαρὰ ἦταν...λατζίερης, ὁ Πιέρ Μπλανσάρ περιοδεύων παραγγελλιοδόχος, ὁ Πιέρ Μπενουά διδασκάλος, ὁ Ἀλμπέρ Πρεζάν μπόξερ, ὁ Κλάρκ Γκέμπλ μαραγκός, ὁ Γκρέτα Γκάρμπο μαννεκίνη, ὁ Μαρὺς Μπαρτιέ μοδίστρα, ὁ Ντανιέλ Νταρριέ δακτυλογράφος, ὁ Βάρθολομ. Στάγγουτ ἀκροβάτης, ὁ Γκλόρια Σβάνσον σερβιτόρα σὲ ρεστωράν, κτλ.

Καὶ ἡ Σάρα Τσῶρτσιλ; Ὡ! Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ κορίτσι πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ περισσότερο. Γιατί τὸ θάρρος τοῦ νὰ γυρίσῃ τὴν πλάτη τοῦ στοῦ αὐστηρὸ περιβάλλον ὅπου ἀντετράφη καὶ νὰ γίνῃ χορεύτρια, ἦταν πραγματικὸς πολὺ μεγάλο.

Βρισκόμαστε στὰ 1919, λίγους μῆνες μετὰ τὴν Ἀνακωχή.

Ἡ Σάρα κλεισμένη στὸ δωμάτιό της, μέσα στὸν πατρικὸ πύργο, ἐτοιμάζεται. Σὲ λίγο πρόκειται νὰ κάμῃ τὴν πρώτη ἐμφάνισή της στὸ βασιλικὸ παλάτι, ὅπου οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας θὰ δεχθοῦν τὰ νέα κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας.

Κάποια στιγμή, ἡ καμαριέρα της θγαίνει ἐξω καὶ τὴν ἀφίνει μόνη. Ὅταν ὅμως ἐπιστρέφῃ, βλέπει τὴν Σάρα νὰ χορεύῃ.

Ἡ λευκὴ τουαλέττα της εἶνε ἀκόμα στὴν κρεμάστρα καὶ τὸ χτένισμά της δὲν ἔχει ἀκόμα τελειώσει. Ἀλλ' αὐτὴ χορεύει!

— Δεσποινίς! τῆς λέγει ἡ καμαριέρα. Πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇτε! Μετὰ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ ἔλθῃ τὸ ἀμάξι.

— Ντάριλινγκ, τῆς ἀπαντᾷ ἡ Σάρα. Πόσο θάθελα νὰ γινόμουν μπαλαρίνα!

Ἡ καμαριέρα σταυροκοπήθηκε. Ἀλλ' ἡ Σάρα ἐξηκολούθησε τὴν ἐκκλιστική της, ἀδιαφοροῦσα γιὰ τὸ γοργὸ πέρασμα τῆς ὥρας.

— Ἐξ ἄλλου, λατρεύω τὸ κοινὸν τῶν θεάτρων... Τρελλάινωμαι γιὰ χειροκροτήματα καὶ γιὰ ἐπευφημίες... Θυμᾶσαι ὅταν ὁ πατέρας μ' ἐπαίρνε σὲ τὴν ἐκλογικὴ τοῦ περιοδεῖν καὶ με κρατοῦσε πλάι τοῦ τῆν ὥρα ποὺ ἀγόρευε; Μὲ θεωροῦσε γιὰ μακρόχρον. Δὲν φταίω λοιπὸν ἂν μ' ἔμαθε νὰ ἐνθουσιάζωμαι ἀπὸ τὴν ἐπυφημίας τοῦ πλήθους...

Καὶ ἡ Σάρα Τσῶρτσιλ, ἡ κόρη τοῦ Οὐίνστον Τσῶρτσιλ, ἀφοῦ ἐπάλαψε κατὰ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων καὶ τῶν πατρικῶν ἐπιφυλάξε-

ων, ἐγίνε μπαλαρίνα!

Ἐξ ἡρόνια ἀργότερα, ἐπιστρέφουσα στὸ καμαρίνι τοῦ θεάτρου Ρ.Κ.Ο. τῆς Βοστώνης, μετὰ τὴν πῶση τῆς αὐτιάς, ἔρρηκε μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη. Τὸ μπιλιέτο ἔγραφε: «Χρόνια, πολλά, κορούλα μου, γιὰ τὰ γεννέθλιά σου!»

Ὁ Οὐίνστον Τσῶρτσιλ, ὁ μέγας πολιτικὸς τῆς Ἀγγλίας, ὅχι μόνον δὲν περιφρόνησε τὴν κόρη του, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ τὴ λατρεύῃ.

Ἡ Σάρα εἶχε θριαμβεύσει.

— — —

Ἀπὸ τὴν ἴδια φλογερὴ δίψα τῆς ἐπιτυχίας θασανίζονταν κι' ἡ Ἑλένη Μπουσέ, ὁ πολὺκλαυτος ἄσος τῆς γαλλικῆς ἀεροπορίας.

Ἀς τὴν παρακολουθήσουμε ἀπὸ τὴν παιδικὴ τῆς ἡλικία. Στὸ σχολεῖο ἐχόριζε ἀπὸ τὴν ἄλλες συμμαθήτριές της. Ἐνῶ ἐκείνες ἐπαίζαν, ἐπηδοῦσαν, γελοῦσαν, φλερτάριζαν, ἡ Ἑλένη ἔμενε διαρκῶς μόνη της καὶ ἀναιρεπολοῦσε. Τὶ συλλογιζόταν; Κανένας δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Καὶ ὅταν τὴν ρωτοῦσαν οἱ φίλες της τί ζητοῦσε ἀπὸ τὴν ζωὴ, χαμογελοῦσε αἰνιγματικὰ καὶ δὲν ἔδινε καμμιά ἀπάντηση.

Κι' ἓνα πρωί, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτε, ἐξέκρινε καὶ πῆγε σ' ἓνα ἀεροδρόμιο. Πλησίασε κάποιον μηχανικὸ, τοῦ χαμογέλασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ εὐκολὰ πιλότος;

— Ἀπευθυνθετὴ στὴν Ἀερολέσχην, τῆς ἀπάντησε ὁ μηχανικὸς, κυττάζοντάς τὴν μὲ περιέργεια.

ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΟ ΨΗΤΟ

Ὁ Τάκης: Παίζουμε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά;

Ἡ Λίλια: Παίζουμε.

Ὁ Τάκης: Δὲς μου τότε τὸ μῆλο ποὺ κρατᾷς!...

Μέσα σ' ἓνα ἐξάμηνο, ἡ Ἑλένη Μπουσέ ἀποκτοῦσε διπλῶμα πιλότου. Καὶ ὅποιος τὴν ἐβλεπε μὲ τὴν δερμάτινη φόρμα, μὲ τὸν ἀεροπορικὸ κοῦκο, μὲ τὰ μεγάλα γυαλιά καὶ μὲ τὰ λερωμένα χέρια, τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀναγνώριζεν τὸ αἰθέριο πλάσμα ποὺ χόρευε πρὶν 6 μῆνες στὰ ντάνσιγκ τοῦ Παρισιῦ...

Ἡ Ἑλένη Μπουσέ διεκρίθη ἀμέσως ὡς ἀεροπόρος. Καὶ ὅχι μόνον διεκρίθη, ἀλλὰ καὶ ἐθριαμβεύσε μὲ τὴν κατάρτιση τοῦ παγκοσμίου ρεκόρ ταχύτητος. Διέσχισε τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας μὲ 444 χιλιόμετρα τὴν ὥρα καὶ κατέπληξε τοὺς συναδελφούς της μὲ τὴν ψυχραιμία της, τὸ θάρρος της καὶ τὴν ἀδιαφορία της πρὸς τὸν θάνατο.

Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία της δὲν τὴν ἱκανοποίησε. Ζητοῦσε πολλὰ περισσότερα ἀπὸ τὸν ἑαυτὴ της. Καὶ 30 μέρες ἀργότερα, κατέρριπτε τὸ ρεκόρ της, μὲ ταχύτητα 498 χιλιόμετρων τὴν ὥρα!

Μιὰ ἑποχὴ μὲρα, ἡ Ἑλένη Μπουσέ σκοτώθηκε. Τὸ ἀεροπλάνο της ἔπεσε στὸ δάσος τοῦ Γκυγιαγκούρ καὶ ἡ ἀτρόμητη ἀεροπόρος μετεβλήθη σὲ ἀμορφὴ μάζα. Τὸ γαλλικὸ ὑπουργεῖο τῆς Ἀεροπορίας ἀνήγειρε στὸ μέρος ὅπου ἔπεσε ἓνα ὠραῖο μνημεῖο καὶ στὸ κατάλευκο μάρμαρό του ἐχαράχθησαν αὐτὰ τὰ λόγια:

Ἡ Ἑλένη Μπουσέ προσέφερεν εἰς τὴν γαλλικὴν ἀεροπορίαν τὴν φλογερὴ της πίστη, τὸ ἀτρόμητο θάρρος της καὶ ὅλες τὴς σωματικὲς καὶ ψυχικὲς της δυνάμεις. Τὸ παράδειγμα της θὰ φωτίσῃ ἐπ' ἀπειρὸν τοὺς Γάλλους ἀεροπόρους. Ὑπῆρξεν ἡ προσωποποίησις τῆς τόλμης.

— — —

Ἀς μιλήσουμε ὅμως καὶ γιὰ τὸ ἀσχημο φύλον. Ἀς θυμηθῶμε τὸν καθηγητὴ Σαρκώ, ποὺ μὲ τὴν ἀδάμαστη θέλησή του καὶ τὴν ἀλύγιστη ἐπιμονή του, θέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Κυττάζοντας μιὰ μέρα ὁ Σαρκώ — παιδάκι ἀκόμα ὅκτω ἐτῶν — τὸ γεωγραφικὸ Ἀτλαντὰ, ρώτησε τὸν πατέρα του τί ἦταν τὰ λευκὰ ἐκεῖνα σημάδια, ποὺ δὲν ἔγραφαν τίποτα. Καὶ ὅταν ὁ πατέρας τοῦ τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παγωμένων ἐκτάσεων τῆς ὑδρογείου, ὅπου δὲν ἐπάτησε πῶς ἀνθρώπου, ὁ μικρὸς Σαρκώ ἐκραύγασε:

— Θὰ πατήσω, ἐγώ, πατέρα, σ' αὐτὲς τὴς ἐκτάσεις!

Μεγάλος πλέον ὁ Σαρκώ μὲ τὸ ἐξερεινικτικὸ «Πουρκουά-Πά;» κυνηγοῦσε τὰ παγώθοντα, παίρνοντας διαρκῶς σημειώσεις. Ἐπὶ 20 ὁλόκληρα χρόνια, ἐπάλαψε μὲ τὴς θύελλες, τοὺς πάγους, τὴς ἀρκούδες, τὸ δριμύτατο ψῆχος τοῦ Βορείου Πόλου. Καὶ μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ ποιοῦμε κανεὶς, ὁ ὠκεανὸς κατὰπτε τὸ καράβι μαζί μὲ τὸν μεγάλον ἐβερεινική!

Θὰ λησμονηθῇ ὅμως ποτὲ ὁ Σαρκώ;...

ΖΩΡΖ ΝΤΑΛΤΥ

Ἑρωτικὴ τραγωδία

Διήγημα τοῦ J. H. RCSNY AINE

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, εἶπεν ὁ γεωγράφος Περὶς, ἦμουν ἓνας ἄγριος. Τὸ ἐνστικτο κυριαρχοῦσε τοῦ πνεύματος. Ἡμουν ἄσκημος, πολὺ πρὸ ἄσκημος ὅτι εἶμαι τώρα. Ἐνας κτηματίας μὲ εἶχε περιμαζέψει μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μητέρας μου, καὶ μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ περιποιῶμαι τὰ ἀλογὰ του καὶ τὰ σκυλιά. Μ' ἐπαίρνε δὲ μαζί του κάθε φορὰ ποὺ ἐβγαίνει σὲ περιοδεία στὸ ἀπέραντο κτήμα του.

Ἦταν ἓνα πρόσφορο τρομερὸ καὶ ὠραῖο, σὰν θεὸς τῆς Ἰσθμίας. Ὁλοὶ τρέμανε μπροστὰ του. Μποροῦσε μὲ μιὰ γροθιά νὰ σκοτώσῃ ἄνθρωπο καὶ ἐσκόπευε ἀπὸ 100 μέτρα ἀπόστασις στὸ κεφάλι τὸ θηράμα του. Ἦταν σωστὸς Κένταυρος.

Τὸν ἀγαποῦσα καὶ τὸν φοβόμουν ἀνάμει. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς μὲ πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι, γιατί οἱ ἄλλοι τὸν τρέμανε, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαποῦν.

Ἡ γυναίκα τοῦ ἦταν ὁμορφὴ, ὅπως κι' αὐτός. Τὴν εἶχε πάρει θεόφωτο καὶ νόμιζε πὼς κρατοῦσε ἓνα βασιλικὸ θησαυρὸ. Ἐπίστευα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἡ σερόρα Ἐνκαρναθὶον εἶχε ὅλες τὴς χάρες τῆς Ἰσπανοαμερικανίδος: τὰ μεγάλα μυστηριακὰ καὶ ἡδονικὰ μάτια, τὰ χιονάτα δόντια καὶ τὰ πορφύρενα χεῖλη, τὰ μαλλιά μὲ τὴς μενεξεδένιες ἀποχρώσεις. Ἀλλ' εἶχε καὶ τὸ ψηλὸ ἀνάστημα καὶ τὴς χυτὲς μακρουλὲς γάμπες τῶν κοριτσιῶν τοῦ Βορρά.

Τὴν ἐθαύμαζα βαθειά, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα καὶ νὰ σκεφθῶ κὰν πὼς μπορούσε νὰ τὴν ἀγαπήσω! Δὲν μὲ καταλαβαίνει ἴσως. Κι' αὐτὸ συμβαίνει, γιατί δὲν παρακολουθεῖς ποτὲ πὼς γεννιέται ἓνα πάθος.

Ὅπως ὅποτε δὲν ἐτολμοῦσα οὔτε νὰ τὴν ἀγαπήσω, οὔτε νὰ τὴν ποθήσω, ἐξ αἰτίας ὅλων αὐτῶν ποὺ σὰς ἀνέφερα, μὰ καὶ γιὰ ἓνα ἄλλο λόγο ἀκόμη: γιατί ἦμουν τόσο τρομερὰ ἄσκημος...

Μὰ ὅτι εἶνε νάρθη, θάρθη. Ἡ γυναίκα αὐτὴ, ποὺ τὰ ὠφείλε ὅλα στὸν Φερναντέθ, ποὺ ἤξερε πὼς κανεὶς ἄλλος δὲν ἦταν πρὸ ὁμορφος, πρὸ δυνατός, πρὸ καλοκαμωμένος ἀπὸ αὐτόν, ἔπεσε στὰ δίχτυα ἐνὸς ἄλλου, ποὺ ἦταν χαριτωμένος κι' αὐτός, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε, μὰ πολὺ πρὸ κατώτερος ἀπὸ τὸν σύζυγό!...

— — —

Ὁ Φερναντέθ ἦταν τετραπέροτος. Δὲν ὑπόφερε νὰ γελᾷσθῃ πολὺ καιρό. Καὶ μιὰ νύχτα, ποὺ κοιμώμουν βαθειά, μὲ ξύπνησε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐλα!

Ἦξερα τὰ καπρίτσια τοῦ καὶ δὲν ἀπόρησα γι' αὐτό. Τὸν ἀκολούθησα. Βγήκαμε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πίσω μας ἐρχόντανε τέσσερα σκυλιὰ ἀπὸ τὰ πρὸ ἐπιθετικὰ καὶ πρὸ ἄγρια ποὺ εἶχε. Ἦταν ἐγγλέζικης ράτσας, γεννημένα στὸ Ἰνδοστάν.

Τὰ τέσσαρα αὐτὰ σκυλιὰ μᾶς ἀκολουθῆσαν μὲς' ἐπὶ νύχτα καὶ τότε κατὰλαβαν πὼς κατὰ τὸν τρομερὸ θὰ συνέβαινε.

Ἀνοίξαμε μιὰ πόρτα τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῖχου τοῦ κτήματος καὶ ἐαδίσαμε πολλὴν ὥρα. Τέλος θάσασαμ

Ἐπειτα τὸν ξανάδεσε σ' ἓνα δέντρο...

καὶ τοῦ ἄλλου!

Ὁ ἄλλος ἦταν δεμένος σ' ἓνα δέντρο, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι. Φαίνονταν σὰν ἄνθρωπος, ποὺ δὲν φοβάται, ἢ τουλάχιστον ποὺ δὲν δείχνει. Ὅταν εἶδε τὸν Φερναντέθ, ἄρχισε νὰ τὸν θρίζῃ, νὰ τὸν ἀποκαλῇ ἀνάνδρο καὶ νὰ τὸν προκαλῇ.

Ὁ Φερναντέθ τὸν ἔλυσε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μαχαίρι του:

— Μπρός, τοῦ εἶπε.

Ἀλλ' ὡς ποὺ νὰ ριχθῇ ὁ ἄλλος κατεπάνω του, τὸν εἶχε ἐκπλώσει ἐπὶ γῆ καὶ τὸν εἶχε ἀφοπλίσει. Ἐπειτα τὸν ξανάδεσε στὸ δέντρο, ἄρχισε νὰ μαζεύῃ ξηρὰ κλωνάρια καὶ ἔβλεπε καὶ τὸν ἑκάψε!

Ὁ ἄτιμος, ἔδειξε θάρρος, εἶπε ὁ ἀφέντης μου. Ὁ Φερναντέθ σὰς ἦταν ἓνα θηρίο ἀνήμερο! φώναξε ὁ νεαρὸς Λεάνδρος, ποὺ ἄκουε τὴν ἱστορία.

— Ἀ, ὅχι! ἀπάντησεν ὁ γεωγράφος. Ἦταν σκληρὸς μὰ γενναῖος...

Δὲν τὸν εἶδα νὰ κἀν καμμιά ἄλλη πράξη σὰν αὐτὴ, ποὺ σὰς διηγῆθα. Κι' αὐτὴν τὴν ἔκανε γιὰ τὴν ἐνδομύτη πὼς ἔτσι ἐδίκαζε καὶ τιμοροῦσε...

— Ὁ ἀφέντης τὸ θέλει!

Ἐκεῖνη ψιθύρισε μὲ ραγισμένη φωνή:

— Σῶσε με!

Παρ' ὅλα αὐτά, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ ἐκτελέσω τὴν διαταγὴ τοῦ Φερναντέθ... Μὰ μὲς' ἐπὶν τρομάρα τῆς ἡ Ἐνκαρναθὶον τὴν ἔβλεπε τὰ μπράτσα τῆς γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μου, φωνάζοντας:

— Σῶσε με!

Τὸ τί συνέβη εἶνε φρικτὸ, θεοῦ μοῦ!

— — —

Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὴν καλύβα, ὁ Φερναντέθ γέλασε ἄγρια. Φώναξε:

— Ἐ, Ἐνκαρναθὶον... Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη; Σοῦ ἔδωσα ἓνα διαλεχτὸ ἔραστή! Τὸν πρὸ ὁμορφὸ ἄνθρωπο τῆς Πλίτας. Καὶ τώρα μπορεῖς νὰ πεθάνῃς!...

Γύρισε στὰ σκυλιὰ:

— Μπρός, Ποῦμε! φώναξε. Ἀρπαχτηνί!...

Τὸ πρὸ ἄγριο σκυλὶ ἔπεσε ἀπάνω της! Ἐπειτα τὰ ἄλλα τρία...

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν φρίκη καὶ τὸν ἔρωτα θείῃ, νὰ νὰ τρέξω νὰ βοηθῶ τὸν Ἐνκαρναθὶον.

Μὰ ὁ Φερναντέθ μὲ ἔσπρωξε καὶ μ' ἔβριξε κάτω.

Ἐπὶ 10 λεπτά ἄκουα τρομερὲς φωνὲς καὶ παρακάλια, ποὺ ἀκόμη καὶ τώρα, ὅταν πέφτω νὰ κοιμηθῶ, βουίζουν σ' αὐτιά μου.

Ὅταν τέλειωσε, ὁ Φερναντέθ φώναξε:

— Τώρα εἶνε ἡ σειρά

από παντού

Τα παιδιά και τα χρώματα

Δύο Αμερικανοί ψυχολόγοι κατόπιν μακρών μελετών, κατέληξαν στην εξής περίεργο διαπίστωση: ως προς την προτίμηση που έχουν τα μικρά στα χρώματα. Βρήκαν, αίφνης, ότι από θρέψη ακόμη τα παιδιά δείχνουν μια καταφανή προτίμηση προς ώριμα χρώματα. Η-τοι από ηλικίας ενός μέχρι δύο ετών, προτιμούν το κίτρινο, από τριών μέχρι τεσσάρων ετών, τρελλαίνονται για το κόκκινο και ύστερ' από τα τέσσερα χρόνια τους, αγαπούν το μπλε.

Οι άνθρωποι και το σαπουνί

Στην Αμερική δημοσιεύθηκε στατιστική για την παγκοσμία κατανάλωση σαπουνιού. Πρώτη στην στατιστική αυτή έρχεται η Αμερική. Αναλογούν εκεί 11,5 κιλά κατ' άτομον τον χρόνο. Ακολουθεί η Ολλανδία με μέσον όρον 11 κιλών κατ' άτομον και κατόπι έρχονται η Δανιμαρκία και ο Καναδάς, με 10 κιλά η κάθε μια κατ' άτομον.

Για την Ελλάδα, όπως και για την Κίνα, η στατιστική δεν αναφέρει...

Πρωτότυπο κοστούμι για σκι

Ένα έργοσάσιο του Πλυμάουθ (Αμερικής) έλάνσαρε ένα κοστούμι για σκι αληθινά πολύ πρωτότυπο. Πρόκειται για ένα είδος μαγιό από ειδικό μετάξι που είναι διαφανές, σχεδόν σαν από σελοφάν, το οποίο φοριέται επάνω από ένα πανταλονάκι πολύ στοιχειώδες... 'Αλλ' όχι διαφανές αυτό! Οι κατασκευαστές του περιέργου αυτού κοστούμιου, το έκαναν, όπως λένε για τους θιασώτες της χειμερινής ηλιοθεραπείας, που τους βλέπει, συχνά κανείς να παγοδρομούν μ' ένα απλούστατο κοστούμι μπάνιου, μονάχα.

Ο άνθρωπος κονταίνει εργαζόμενος

Ένας Άγγλος σοφός, ο κ. Ε. Ντ. Κάλγουελ, διεπίστωσε ότι η ανθρώπινη προσπάθεια... μικραίνει το άναστη-μα.

Π.χ. ένας εργάτης που σπάνει πέ-τρές, έχασε ύστερ' από οκτάωρο συνε-χή εργασία 4,35 χιλιοστά του μέτρου περίπου, από το άναστημά του. Ένας γεωργός, στο τέλος του ημερήσιου μό-χθου του, κονταίνει κατά 3,60 χιλιοστά. Ένας ποδηλατιστής ύστερ' από πολύω-ρη ποδηλασία, έχει κοντύνει, από 3-6 χιλιοστά κ. α. Εύτυχώς όμως ότι την άλλη μέρα, με την νυκτερινή ανάπαυση, το σώμα... ξανα μακραίνει πάλι, διαφο-ρετικά ένα ώραίο θράσιν, οι άνθρωποι της παραπάνω κατηγορίας, δεν θα υπήρ-χαν πιά... 'Ελλείψει άναστημάτων!

ιστοριούλες

Παρεξήγησις

Σ' ένα χωριό της Κορσικής φθάνει άργά το θράσιν ένας περιηγητής πολύ καλού εξωτερικού και εύγενέστατος. Ο περιηγητής ζητά μέρος για να περά-ση την νύχτα του και οι κάτοικοι του δείχνουν το μοναδικό πανδοχείο.

Ο ταξιδιώτης διευθύνεται εκεί και χτυπά την πόρτα.

Το ξενοδοχείο μου είναι γεμάτο του λέγει ο πανδοχεύς, αλλά φαίνεται καθώς πρέπει κύριος και θα προσπαθή-σω να σας εξοικονομήσω. Ποιός είσθε;

Είμαι ο κ. ντέ Περόνς ή Πριχόντα ή Ζέρρος ντέλ Παλατέν.

Για σταθήτε του λέγει ο άγαθος χωρικός, αλλά εγώ δεν έχω παρά ένα μονάχα δωματάκι εύκαμπο. Πού να σας πάρε όλους σας αυτό;

Πέρα δρέχει

Ο Γιώργος συναντά στον δρόμο τον φίλο του Κώστα. Χαρούμενος τρέχει προς αυτόν.

Ο Θεός σε βάζει στο δρόμον μου; του φωνάζει. Δάνεισέ μου 50 δρ. σε παρακαλώ και είμαι τελείως άπένταρος.

Ευχαρίστως, φίλε μου, άπαντά ο Κώστας. Άλλα δεν κρατώ επάνω μου λεφτά.

Και σπίτι σου;...

Ο! Είναι όλοι τούς πολύ καλά, χαριστώ!...

Παιδικές άπορίες

Ο μικρός Τοτός, καθώς περνούσε με τον πατέρα του από ένα δρόμο, βλέπει κάτι εργάτες να βάφουν με μίνιον κάτι κάγκελλα. Ρωτά, λοιπόν, τον πατέρα του.

Γιατί μπαμπά, βάφουν τα κάγκε-λα αυτά κόκκινα;

Για να τα προσφυλάξουν από την σκουριά, παιδί μου.

Μετά δυό μέρες, ο Τοτός είναι πάλι με τον πατέρα του, αλλά μέσα στο τράι.

Καθώς πήγαιναν, ο Τοτός βλέπει μια δεσποινίδα να βγάινε το ρούζ και να βά-φει τα χείλη της. Και ο Τοτός:

Μπαμπά, κι' η δεσποινίς αυτή βά-φει σίγουρα τα χείλη της για να μη σκουριάσουν, αί!...

Τοο την έφερε

Ο ματρός δωρ Π. εξετάζει έναν άρ-ρωστο. Όταν τελείωσε η εξέταση, ο γιατρός λέγει:

Φίλε μου, έχετε αυτό που λέγει η έπιστήμη διπλήν προσωπικότητα.

Και είναι σοβαρά ή άρρώστεια αυ-τή;

Και ναι, και όχι, πάντως είσθε δυό άνθρωποι...

Πολύ καλά, ευχαριστώ. Πόσα σας όφειλω.

Διακόσιες δραχμές.

Και ο άρρωστος, δίνοντας στον για-τρο ένα εκατοστάριον...

Πάρε αυτό γιατρέ μου από μένα, και δρέστε τον άλλονα να πάρει τα ύ-πόλοιπα!...

Ο άνθρωπος που άνεβαι-νε καβάλλα το μονο-πάτι έβαλε το χέρι άν-τίσκινο στα μάτια και κύτταξε την πεδιάδα, που ά-πλωνόταν μακριά στην πε-τρελαιοφόρο περιφέρεια.

Ο καβαλλάρης έπρόσχε τώρα τόν άλογό του, που είχε μπή σε μια κατηφόρα γεμάτη χαλίκια. Τέλος έφθασε σ' ένα σαιροδρόμι, άπ' όπου έφευ-γαν τρεις δρόμοι, που κι' οι τρεις έδειχναν πώς πήγαιναν προς την πόλη.

Ο καβαλλάρης, που ήταν νέος και ρωμαλέος, κατέβηκε από τόν άλογο και τό άφισε να βοσκίση ενώ ο ίδιος κάθισε πάνω στη χλόη. Την ίδια στι-γμή φάνηκε ένα παλιό φορτά-κι. Ο οδηγός του σταμάτησε μπρός στο νέο που είχε ανοί-ξει έν τώ μεταξύ ένα κουτί με κονσέρβες.

Καλήν όρεξιν, είπε.

Κοπιάστε άπήντησε ο καβαλλάρης.

Κι' έπειτα έπρόσθεσε προ-σφέροντας τό κουτί, τό ψωμί και τό φλασκή του... «Όρί-στε, άν τραβάη ή όρεξή σας».

Μά τό Θεό, έκαμεν ο αυτόκινητιστής δεν μπορώ να άρνηθώ. Ας βάλουμε μαζί τις προ-μήθειές μας. Όνομάζομαι Τόμ Σάι-μοντες.

Κι' εγώ Μιχαήλ Μόργκαν.

Οι δυό σύντροφοι έφαγαν με όρε-ξη σιωπηλά. Έπειτα άναψαν φωτιά και ψήσανε καφέ.

Την ίδια ώρα φάνηκε ένας πεζός. Ήταν κακοντυμένος και σημαδιακός. Τού έλειπε σχεδόν όλότελα τό πηγού-νι. Φαινότανε όμως γενναίος και μό-λις θά είχε περάσει τα τριάντα.

Γειά σας, παιδιά! έκαμε. Με λέ-νε Χουάν Πόλυ. Χτές άφησα τή μηχανή μου σε μια χαράδρα. Έρχομαι ά-πό τό Τέμπκιο και πηγαίνω στην πόλη.

Πίνετε ένα φλιτζάνι καφέ;

Ευχαρίστως. Και θά σας ζητοῦ-σα επίσημα μία χάρη να με πάρειτε στο αυτοκίνητό σας.

Δεν μ' άρέσει να παίρνω στο ά-μάξί μου πρόσωπα που δεν τά ξέρω, άπήντησε ο Τόμ... μά είναι μέρα κ' έπειτα δεν είναι σπουδαίο ν' άφή-ση κανείς μια φορά τις συνήθειές του.

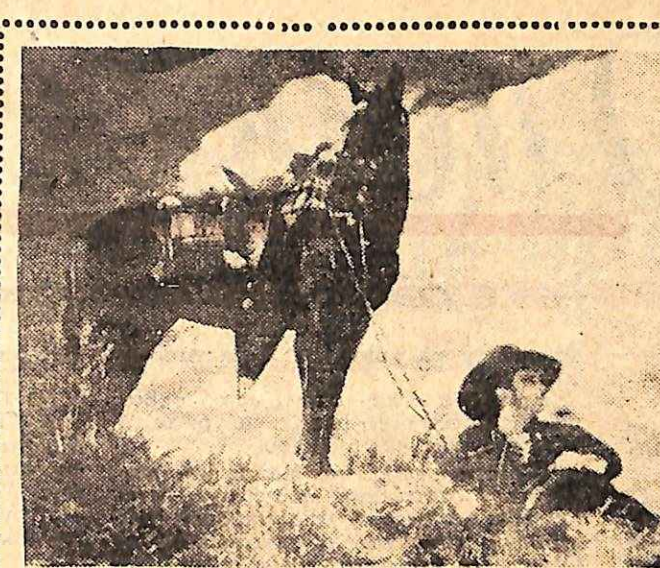
Σας ευχαριστώ πολύ... Θά μού κάνετε μεγάλη χάρη. Δεν ήθελα να φτάσω με καθυστέρηση στη Σαίντ-Έπιν.

Σε λίγο ο Τόμ σηκώθηκε να φύγει και κάλεσε τον Χουάν να μπή στο αυ-τοκίνητό του κι' έξεκίνησαν.

Καλή άντάμωσι! φώναξε στον Μόργκαν... Θά ίδωθώ με στο Γκουα-ρίνι στη Σαίντ-Έπιν. Μοῦ άρέσετε, σεινόρ.

Όταν χάθηκε τό αυτοκίνητο ο Μόργκαν άνέβηκε στάλογο και έξη-κολούθησε τό δρόμο του.

Η μικρή πολιτεία, λουσμένη μεσ' στους καπνούς της νάφθης, έκαίγε σαν φούβρος, όταν ο Μόργκαν μπή-κε άπ' τη δυτική πόλη. Διάφορα πα-ραπήγματα με γυμντές έπιγραφές: «Τεξάς», «Έδεν», «Φλδοράδος», «Σε-βίλλη», «Μοιλέν Ροϋζ» ήσαν εκεί. Την ώρα όμως αυτή δεν υπήρχαν στο δρόμο παρά μόνο παιδιά που έπαίζαν

Τρεις σύντροφοι

Διήνημα του ΤΖΟΝ ΠΕΡΡΟΣΤ

και γυναίκες που φώναζαν σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου.

Ο Μόργκαν σταμάτησε μπροστά στο πιο κομψό άπ' αυτά τα κέντρα, που ήταν ξενοδοχείο, ντάνσιγκ και καφωδεϊό. Μπήκε μέσα και βρήκε τον Τόμ και τον Πόλυ να κάθονται σ' ένα τραπέζακι και να πίνουν πχγω-μένο ποτό. Μπρός τους στεκόταν ο ιδιοκτήτης Γκουαρίνι και τους έλεγε:

Θά περάστε ώραία εδώ. Τό βρά-δυ διασκεδάσουμε καλά. Δεν έρχον-ται παρά τέζντλεμαν.

Ο Μόργκαν κάθισε και παράγγει-λε τό ίδιο ποτό.

Τις δυό επόμενες μέρες οι τρεις συνταξιούτες έγάθησαν ο καθένας χωριστά στην πολιτεία.

Τό τρίτο. Βράδυ, οι τρεις συνταξι-δωτες έφαγαν μαζί στο Γκουαρίνι. Δεν είχαν κέφι και δώσανε τις κο-πέλλες που ζήτησαν να καθήσουν στο τραπέζι τους. Ήθελαν λίγη ήσυχία. Έπιναν όμως γερά και έν τούτοις έ-μεναν μελαγχολικοί. Αίτία δέ της με-λαγχολίας και των τριών ήταν μία γυναίκα.

Πρώτος μίλησε ο Τόμ.

Αν την ξαναβρώ, είπε, θά της πάρω πίσω ό,τι μουφάγε... Χιλιάδες πάρω πίσω ό,τι μουφάγε... Χιλιάδες και σήμερα είμαι στην ψάθα... Έχω όμως ένα χαρτί του συμβολαιογρά-φου μου και θά την πιάσω από τό λαρύγκι, γιατί είναι πλούσια, ή βρώμα!...

Έγώ, είπε ο Χουάν Πόλυ, ζητώ ένα μελαγχρινό κορίτσι, ώραϊότατο. Αν την βρώ θά της κόψω τό λαϊμό και θά της βγάλω την καρδιά.

Τότε μίλησε κι' ο Μόργκαν και είπε:

Για μένα τό πράμα είναι πιο ά-πλό και πιο τρομερό. Έγώ όποφώρο σαν κολασμένος... Μά άν την ξανα-βρώ αυτή τη γυναίκα... δεν θά της κάνω τίποτε.

Είσαι για καλά δαγκωμένος εί-πε ο Τόμ.

Ο Πόλυ έβγαλε τότε από την τσέπη του μία φωτογρα-φία και την έδειξε. Οι δυό άλλοι έγλώμισαν κι' άμέ-σως έβγαλαν ο καθένας των από μία φωτογραφία που ή-ταν της ίδιας γυναίκας.

Βλέπω, είπε ο Πόλυ, ό-τι κυνηγάμε κι' οι τρεις την ίδια γυναίκα.

Τότε πετάχτηκαν κι' οι τρεις άπάνω άγριοί.

Ο Μόργκαν έβαλε τό χέ-ρι στο πιστόλι και είπε:

Όποιος την άγγίζει αλλοιμονό του!

Ο Πόλυ βρήκε πρώτος την ψυχραιμία του:

Ακούστε, κύριοι, είπε, τό πράμα είναι σ' αλήθεια τραγικό και μοιάζει σαν θέ-ατρο. Μά δεν άξίζει τον κό-πο να σπάσουμε τα κεφάλια μας γι' αυτό τό ύποκείμενο. Τώρα άς δοῦμε τί ζητάει ο καθένας μας άπ' αυτήν.

Ο σεινόρ Μόργκαν θέλει να την παντρευτή... Έσείς, Σάιμονς, θέλετε να σας δώση πίσω τα λεφτά σας κι' εγώ θέλω να την σκοτώσω. Μοῦ φαίνεται δύσκολο να συμβιβάσουμε τις άξιώσεις μας. Λοιπόν, τό μόνο που μένει είναι να παί-ξουμε στην τύχη κι' όποιος κερδίσει θά είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει. Οι δυό που θά χάσουν θά τον αφήσουν ήσυχο!

Κερδίσατε, είπε ο Πόλυ. Τώρα πρέπει να δοκισθώμε ότι θά ξανα-βρεθώμε εδώ μία μέρα.

Πέρασαν χρόνια. Ο Μόργκαν ξα-ναβρήκε την γυναίκα και την παν-τρεύτηκε. Σ' ένα γρόνο τον άφη-κε και πήγε με τον Τόμ. Έπειτα τον ά-φησε κι' αυτόν και πήγε με τον Χου-άν, που τον άφησε επίσης.

Μία μέρα ξαναβρέθηκαν. Καθήσανε σε μία γωνιά τοῦ έστιατορίου τοῦ Γκουαρίνι. Ήπιαν πρώτα, χωρίς να πούν τίποτε. Έπειτα ο Χουάν μίλησε πάλι πρώτος.

Προτείνω να ξαναπαίξουμε, ό-πως άλλοτε κι' έκείνος που θά κερ-δίση θά αναλάβη να εκδικηθώ και τούς άλλους.

Αρχισαν να παίζουν, μά τό παι-χνίδι βαστούσε όρες, χωρίς να τε-λειώνη. Έξασανα άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μία γυναίκα.

Επί τέλους σας βρήκα είπε. Πή-γε και κάθισε πλάι τους και ήπιε ά-πό τό ποτήρι τοῦ Μόργκαν.

Είμαι κατακουρασμένη είπε.

Οι τρεις άνδρες δεν άπήντησαν.

Μία φορά, ξαναείπε, είστε καλά και οι τρεις μαζί μου. Λυπούμαι για τό κακό που σας έκανα. Μά τώρα εί-μαι κατεστραμμένη.

Όραία, έκαμεν ο Πόλυ. Αν εί-ναι έτσι τότε σου χαρίζω τή ζωή.

Σηκώθηκε και βγήκε όδω.

Ο Σάιμονς έψαξε στην τσέπη του και βρήκε ένα κτηνισμένο χαρτί.

Γάσκισε κι' είπε:

Σου χαρίζω τό χρέος σου.

Με την σειρά του έβγήκε κι' αυτός έξω.

Τότε ο Μόργκαν, που έμεινε μόνος με τη γυναίκα, στήριξε τα χέρια του στους ώμους της, την κύτταξε με συγ-κίνηση μέσα στα μάτια, και της είπε:

Ελα μαζί μου.

ΤΖΟΝ ΠΕΡΡΟΣΤ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Εκανε ένα διαβολόκρυο εκείνη την ημέρα που σέ πέρναγε μέχρι το κόκκαλο.

Ο Παρασκευάς με «έφ'» δ' πλου λόγην» έκοβε βόλτες μπροστά στη σκοπιά του, χτυπώντας που και που τις άρβυλες του στο παγωμένο χόμα για να ζεστάνη τα ξυλιασμένα ποδάριά του.

Τρεις μήνες είχαν περάσει απ' την ημέρα που πρωτοπαρουσιάστηκε στο σύνταγμα.

Τώρα βρισκότανε άποσπασμένος σε μια «Μοίρα Αυτοκινήτων» ενός μικρού χωριού.

Πώς και πώς περίμενε την ημέρα που θα παίρνε το άπολυτήριό του και θα γύριζε στην 'Αθήνα για να συνεχίσει την ένδοξο δρόμο του.

Προς το παρόν όμως βρισκότανε σκοπός και κρύωνε φοβερά γιατί είχε χάσει «τη μανδύα» του. Ήταν η τετάρτη που την έχανε σε διάστημα ενός μηνός και έπειδή ντροπώτανε να ζητήσει άλλη με τα «αυτά δικαιολογητικά» προτιμούσε να ζεσταίνεται, χτυπώντας τα πόδια του στο παγωμένο χόμα.

Είχαν τελειώσει πιά τα άπογευματινά γυμνάσια κι' οι στρατιώτες πέρναγαν χαρούμενοι από μπροστά του με την «άδεια διανυκτερεύσεως» στη τάπη τους.

— Γεια σου, Παρασκευά.
— Γεια σου, Δημήτρη.

— Σκοπός, Παρασκευά;
— Σκοπός, Κώστα μου.

— Τώρα παρέλαβες Παρασκευά;
— Τώρα, Γιάννη μου...

— Γεια σου, Παρασκευά,
— Γεια σας, παιδιά.

Σε λίγο ο στρατώνας είχε αδειάσει. Δεν έμεναν μέσα παρά μόνον οι έχοντες «υπηρεσίαν» και οι «τιμωρημένοι».

Σιγά-σιγά, καθώς σκοτεινιάζε, μεγάλωνε το κρύο. Ο Παρασκευάς τουρτουρίζοντας, επανέαιμβανε το σύνθημα και το παρασύνθημα για να μη το ξεχάσει.

— 'Αργος... 'Αργοναύτης...

«Α, σ' αυτά ήταν πολύ τυπικός ο Παρασκευάς. Έννοούσε να έκτελι τον κανονισμό κατά γράμμα.

Τού είχαν πη, πώς σε κανένα δεν πρέπει να επιτρέψω να περάσει από την πύλη εάν δεν έδινε πρώτα το σύνθημα και το παρασύνθημα.

— 'Αργος... 'Αργοναύτης...

Κι' ο Παρασκευάς το επανέαιμβανε κάθε τόσο για να το έχη πρόχειρο στην μνήμη του.

Είχε πιά σκοτεινιάσει έντελως όταν

άπεφάσισε να φύγη κι' ο κ. Διοικητής.

Απσπολημένος μ' ένα σωρό σοβαρά έγγραφα είχε μείνει μέχρι αυτή την ώρα στο γραφείο του.

Ο Παρασκευάς, σαν καλός και πειθαρχικός στρατιώτης που ήτανε, όταν τον είδε να περνά από μπροστά του στάθηκε προσοχή και «παρουσίασε», όπως είχε μάθει στη θεωρία.

Ο κ. Διοικητής τον χαιρέτησε και προχώρησε μερικά βήματα. Δεν έκανε όμως ούτε πέντε μέτρα από την πύλη και σταμάτησε σαν να θυμήθηκε κάτι.

«Ψάξε βιαστικά στο «ντοσιέ» που κρατούσε στα χέρια του και διευθύνθηκε πάλι προς τον στρατώνα.

Κάτι είχε ξεχάσει στο γραφείο του και γύριζε να το πάρη. Τον ξεφάνισσε όμως ένα αγριώτατο «άτ» που έπρόφερε ο Παρασκευάς προτείνων συγχρόνως το όπλο του απειλητικώς.

Δεν μέναν παρά τέσσερις μήνες για ν' άπολυθώ ο Παρασκευάς. Κανονικώς, δηλαδή, δεν έμενε παρά ένας οι άλλοι τρεις ήταν φυλακίσαις, γιατί πρέπει να ξέρετε, πώς στο διάστημα αυτό ο

Παρασκευάς έχαλασε.

Τόν φάγαν οι κακιές συναναστροφές.

— 'Ελα βρέ Παρασκευά να γληντήσουμε.

— Δεν έχω άδεια ρε παιδιά.

— Και γι' αυτό σκοτίζεσαι; Σκάστο, καμμένο.

Κι' ο Παρασκευάς το «έσκαιγε» και φυσικά, την άλλη μέρα έτρωγε μια μεγαλοπρεπή «ελκοσάρα».

Αλλά σάμπως έβαζε γνώσι;

Τόν τελευταίο καιρό δεν έλειπε από την άναφορά. Οι φυλακίσαις που κατά καιρούς είχε φάει έφταναν τους τρεις μήνες. Κι' είχε κουράγιο να περάσει τόν χρόνο.

Εκείνη την ημέρα ήταν για να σκάσει.

Στο χωριό θα γινότανε ένας γάμος.

Τόν είχανε καλεσμένο κι' αυτόν.

Παρασκευά, τούνε πη ο ίδιος ο γαμπρός, που ήταν φίλος του. Αν δεν έρθης θα θυμώσω.

— Τι λες, μαρφέ Μενέλαε, γίνεται να μην έρθω;

Μά ο διάλογος τώδε φέρει νάχη υπηρεσία. Πρώτο νούμερο θαλαμοφύλακας.

Περπατούσε στο άπέραντο θάλαμο και συλλογιζότανε με θλίψη το γλέντι που έχανε. Οι άντρες τώχαν οίξει κι' άλλες στον ύπνο και ροχαλίζαν το καλού καιρού.

— Βρέ, βρέ να πάρη η όργη... Σήμερα έτυχε να μπώ θαλαμοφύλακας.

— Πρώτα θα μου πης «τίς είς» κι'

— 'Εννοια σου δέ μου τη σκάς...

Πρώτα θα μου πης το σύνθημα και το παρασύνθημα κι' ύστερα θα περάσεις. Μαρφέ αν δέ μου πης «'Αργος- 'Αργοναύτης» δέν σ' αφήνω που να χαλάση ο κόσμος!

— Ο κ. Διοικητής δέν τόν τιμώρησε. Συνέστησε μόνο στον έπιλοχία ν' άποφύγη να βάζη για σκοπούς στην πύλη στρατιώτες σαν τόν Παρασκευά που λένε μόνοι τους «τό σύνθημα» και «τό παρασύνθημα».

— Ούτε θαλαμοφύλακα να μην τόν βάζω κ. Διοικητά; ρώτησε ο έπιλοχίας.

— 'Ε όσο για θαλαμοφύλακα μου φαίνεται πως θα τα καταφέρνι.

ΝΕΟΣ ΜΕ ΠΟΛΛΑ ΠΡΟΣΟΫΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τό φύσαγε και δέν κρύωνε ο Παρασκευάς.

— Και πού είμαι εδώ πέρα τι κάνω; Τι χρειάζεται ο θαλαμοφύλακας;

Εξάφνα τού ήρθε μια φαινή έμπνευσις. Θα σηκωνότανε και θα πήγαινε στο γάμο. 'Ισα-ίσα για να τραβήξη ένα-δυό ποτήρια και να ευχθώ. Σε καμιά ώρα θα γύριζε για να παραδώση υπηρεσία στο άλλο νούμερο. Κανείς δέν θα τόν καταλάβαινε. Όλοι κοιμόντουσαν. Θα πήδαγε απ' τη μάντρα και θα γύριζε πάλι απ' τη μάντρα για να μη τόν μυρισθή ο σκοπός της πύλης.

«'Α έπος άμ' έργον».

Εβγαλε τις υπαλάσκες του και πατώντας στα νύχια έφτασε στη πόρτα τού θαλάμου. Την άνοιξε προσεκτικά και σε λίγο πηδούσε απ' τη μάντρα.

— Ριρί... Ριρί... Ριρίκα

Εσύ 'σαι πράμμα παιδί μου γερό.

Αχ όποιος νοιώσει τού φιλιού σου λίγη γλύκα

Θά το θυμάται Ριρίκα για καιρό...

Ο Παρασκευάς ήταν στα μεγάλα του κέφια. Είχε πη όχτώ ποτήρια άπανωτά κι' άνοιξε η φωνή του. Η «Ριρίκα» έδωσε και πήρε. Τό γλέντι φούντωνε.

— Νά ζήσης βρέ Παρασκευά.

— Νά ζήση η νύφη κι' ο γαμπρός.

— Πάρε κι' ένα μεξεδάκι, Παρασκευά.

— Ευχαριστώ.

— Θά πης κι' ένα ποτήρι άκόμα;

— Θά το πιώ... Στην υγεία σας. Τού χρόνου με άρσενικό παιδί.

Ριρί... Ριρί... Ριρίκα...

Πέρασε μια, πέρασαν δυό, πέρασαν τρεις ώρες και τό γλέντι όσο πήγαινε φούντωνε.

Ο Παρασκευάς είχε τραγουδήσει όγδόντα τέσσερις φορές τη «Ριρίκα», πενήντα τρεις τό «Γελεκάκι» κι' είχε κοπανήσει περί τις δυό όκάδες κρασί στο μερτικό του.

— Ποτέ να μη πεθάνης, βρέ Παρασκευά.

— Ποτέ να μη πεθάνω.

— Νά μη φέξη σήμερα.

— Νά μη φέξη.

— Αλλά έφεξε!...

Ρόδισε, όπως λένε, η άνατολή και σε λίγο θά έσκαιγε ο ήλιος απ' τό άντικρυνό βουνό.

Οι καλεσμένοι άρχισαν σιγά-σιγά να φεύγουν.

— Εσύ Παρασκευά; θά μείνης;

— Ορίστε;

— Εσύ, λέω, θά μείνης; Γιατί έμεις φεύγουμε.

— Ριρί... Ριρί... Ριρίκα.

— Παρασκευά, σού μιλάνε.

— ...Εσύ 'σαι πράμμα παιδί μου γερό.

Τό γαβά του ο Παρασκευάς.

— Παρασκευά... Φεύγουμε.

— ...Εγώ τώχω ραμέεεεενο...

Με πίκρες και με βιάάάάσανα.

Τώχω φοδράαααρισμέεεενο.

— Άντε, σήκω, Παρασκευά. Φεύγουμε.

Ο πρωϊνός σκοπός είδε να μπήνη μεγαλοπρεπώς ένας Παρασκευάς στουπλ στο μεθύσι.

— Ρε Παρασκευά;

— ...Εγώ τώχω ραμέεεενο!...

— Πού ήσουνα μαρφέ;

— Ριρί... Ριρί... Ριρίκα.

— Δεν ήσουνα θαλαμοφύλακας, μαρφέ;

— ...Εσύ 'σαι πράμμα παιδί μου γερόοοο!...

— Σώπα και θά τούς ξυπνήσης όλους έδώ πέρα.

— ...Αχ όποιος νοιώσει τού φιλιού σου λίγη γλύκα...

Ο στρατώνας άναστατώθηκε.

Δέν χρειάστηκε να σαλπίσουν «έγερτήριο» εκείνο τό πρωϊ, γιατί οι άνδρες σηκώθηκαν απ' τις φωνές και τρέξαν να «σπάσουν κέφι» με τόν Παρασκευά, που καθισμένος σ' ένα σκαλοπάτι μπροστά στο τηλεφώνιο, τραγουδούσε με όλη τη δύναμη τών πνευμόνων του τη «Ριρίκα».

Τό «ρεσιτάλ» του τελείωσε άδόξως στο κρατητήριο και τό μεσημέρι τόν παρυσίασαν στην «άναφορά».

Παρασκευάς Κουτρομούτης τού Γερασίου, έτών είκοσι πέντε, κλάσεως κλπ.

Ο κ. Διοικητής ρώτησε τόν έπιλοχία:

— Τι έκανε πάλι αυτός;

— Επενέβη όμως συντετριμμένος ο Παρασκευάς.

— Μεγάλο σφάλμα κ. Διοικητά μου μεγάλο σφάλμα.

Ήταν έτοιμος να δακρύση κι' ο Διοικητής τόν λυπήθηκε.

— Τι έκανες μαρφέ;

— Μεγάλο σφάλμα κ. Διοικητά μου, μεγάλο σφάλμα.

— Καλά, τόν παρηγόρησε ο Διοικητής, μην κάνεις έτσι... Για τους ανθρώπους είναι τα σφάλματα. Άλλως σε έδω δέν κόβουμε κεφάλια.

— Ελα, πές μου τι έκανες... Ποιό είναι τό σφάλμα σου;

— Ένώ είχα φύγει από τη μάντρα μια χαρά, κ. Διοικητά, και δέν με μυρίστηκε κανένας όταν γύρισα πήγα σαν κορόιδο να μπώ από την πύλη και με βουτήξανε.

Ο κ. Διοικητής τάχασε.

— Δηλαδή;

— Αν έμπαινα πάλι από τη μάντρα κύριε Διοικητά κανείς δέν θα μ' έπαιρνε χαμπάρι.

— Καλά και ποιό ήταν τό σφάλμα σου;

— Ότι στο γυρισμό μπήκα από την πύλη και δέν πήδηξα πάλι από τη μάντρα!

Ο Διοικητής ρώτησε τόν έπιλοχία:

— Τι συνέβη επί τέλους μ' αυτόν;

— Ο στρατιώτης Κουτρομούτης, άρχισε να έξηγη ό έπιλοχίας, ήταν πρώτο νούμερο θαλαμοφύλακας. Περί την δωδεκάτην νυκτερινήν έγκατέλειψε την θέσιν του και έπέστρεψε πρό το πρώινου προσκλητηρίου τύφλα στο μεθύσι άδων την «Ριρίκα».

Ο κ. Διοικητής βρέθηκε σε δύσκολη θέσι. Κανονικώς έπρεπε να τόν στείλη Στρατοδικείο, αλλά πάλι — ήταν βλέπεις πολύ καλός άνθρωπος — δέν τού έρχόταν και καλά... Σάμπως είχε μυαλό αυτός ο Παρασκευάς κακό χρόνο νάχη; Σάμπως ήξερε τι έκανε; Και περιωρίστηκε σε:

— Είκοσι ήμέρες «αύστηράν» διά πρώτην φοράν έπεικώς.

Είς τό στρατό ο Παρασκευάς σκληραγωγήθηκε άρκετά.

Τό κρατητήριο κι' η σουηδική γυμναστική έπέδρασαν ευεργετικώς στη σωματική του διάπλασι κι' όταν άπολύθηκε — γιατί κάποτε άπολύθηκε — έκανε θραύση στις τρυφερές υπάρξεις με την άψογη κορμοστασιά του και τη γοητευτική του εμφάνιση.

Αλλά περί αυτής θ' άσχοληθώμεν εις τό προσεχές φύλλον.

ΑΛ. ΣΑΚ.

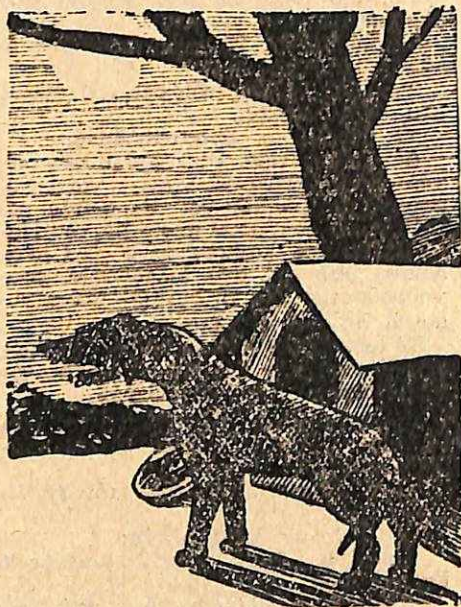
ΑΛ. ΣΑΚ.

ΤΑ ΖΩΑ ΠΡΟΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ;

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΕΝ

Πρό ημερών, έγραφε στις ευρωπαϊκές εφημερίδες μια πολύ περίεργος είδηση, σχετική με τη δύναμη προαισθήσεως που έχουν ωρισμένα ζώα. Δύο καλόγηροι της ονομαστής μονής του Αγίου Βερνάρδου, στάς Άλπεις, θέλησαν να βγάλουν, όπως έκαναν κάθε μέρα, τους σκύλους της μονής περίπατο. Ο καιρός ήταν αθριος και δεν προοιωνίζε καμιά καταιγίδα. Έν τούτοις τα σκυλιά που άλλοτε άδηνονούσαν για τον καθημερινό αυτόν περίπατο, δεν θέλησαν, με κανένα τρόπο, να βγούν εκείνη τη μέρα, από το μοναστήρι. Κουλουριάστηκαν μέσα στα σπιτάκια τους και άντεστάθησαν με όλη τη δύναμή τους κατά της επιμονής των καλόγηρων.

Η στάσις αυτή των σκυλιών ανησύχησε τρομερά τους μοναχούς. Τι συνέβαινε, λοιπόν; Τους ήταν αδύνατο να το καταλάβουν. Σε λίγο, όμως, τώμαθαν και σταυροκοπήθηκαν. Μια ώρα αργότερα, από την κορυφή του βουνού απεστάσθη μια γιγαντιαία χιονοστιβάς, η οποία με όρμη έπεσε πάνω στο κτίριο της μονής, σπάζοντας τις πόρτες και βουλιάζοντας επικινδύνως τη στέγη. Αν οι καλόγηροι με τα σκυλιά βρισκόταν την ώρα εκείνη έξω από το μοναστήρι, σφαλώς θα κατεπλακώνοντο από τα χιόνια και θα εύρισκαν τραγικώτατο θάνατο...

Το φαινόμενο αυτό δεν είναι πρωτοφανές. Πολλά ζώα και πολλά πουλιά είναι προικισμένα με δύναμη προαισθήσεως, υπαινέοντα όλα τα φυσικά φαινόμενα που απειλούν τον έμψυχον κόσμο. Ωρισμένα πουλιά ιδίως προαισθάνονται πριν από ώρες το ξέσπασμα μιας καταιγίδας και σπεύδουν εγκαίρως να κρυφθούν σε μέγας ασφαλές.

Μήνες δολοκλήρους προ της έκρήξεως του ήφαιστειού της Μαρτινίκας, που κατέστρεψε την πόλη του Αγίου Πέτρου, τα διάφορα ζώα του νησιού έδειχναν μίαν ασυνήθιστη ταρραγή.

Ο Κάρολος ντε Βέσμε διηγείται στο περίφημο σύγγραμμά του «Ιστορία του πειραματικού πνευματισμού» πολλά παραδείγματα ζώων, που προαισθάνθηκαν διάφορα δραστικά φυσικά φαινόμενα.

Τη βραδυά της πυρκαϊάς της Όπερας του Τουρίνου, οι ήθοιοι παρθενοεύθηκαν από ένα περίεργο φαινόμενο. Το βράδυ εκείνο θα παιζόταν ένα έργο, το οποίο απαιτούσε την παρουσία επί της σκηνής μερικών όρνιθων και κατσικιών. Τα ζώα, όμως, αυτά έδειχναν έναν τέτοιο τρόπο, ώστε να μη ξέρουν πως να τον εξηγήσουν οι ήθοιοι. Οι κότες έπεφταν σαν λιπόθυμες από τα τεχνητά δέντρα και οι κατσίκες πρηνίζονταν να πνιγούν, καθώς τραβούσαν την αλυσίδα με την οποία ήταν δεμένες από το λαιμό.

Η παράστασις έληξε χωρίς κανένα άτυχο αποτέλεσμα. Γρήγορα, όμως, ώρες

αργότερα, η Όπερα γινόταν παρανάλωμα του πυρός. Αν οι κότες και οι κατσίκες είχαν μιλή, σίγουρα θα προανήγγελλαν τον κίνδυνο και η πυρκαϊά θα απέτρεπετο.

Ο σκύλος, φαίνεται, πώς υπέρχει από όλα τα άλλα ζώα στο ζήτημα της προαισθήσεως. Και δεν προαισθάνεται μόνον τα φυσικά φαινόμενα. Προαισθάνεται διάφορα άλλα δυσάρεστα πράγματα, που θα μπορούσαν να συμβούν στον κύριο του.

Ο Άγγλος Κρόβ, σ' ένα βιβλίο του που το τίτλο φέρει «Σκοτεινές γωνίες της φύσεως», αναφέρει την περίπτωση ενός άγγλου γαιοκτήμονος, που ζούσε στα κτήματά του σε μια εποχή δευτέρων πολιτικών α-

νθρώπου, με λυπητερά ούρλιασμα. Το πράγμα έχει απασχολήσει σοβαρώς τους επιστήμονες. Και ο Ιταλός καθηγητής Έρνέστο Μποτσάνο απέφηνε ότι η «ψυχή» των σκυλιών έχει μια μυστηριώδη ικανότητα, χωρίς στην οποία μπορούν να προαισθανθούν το θάνατο ενός προσώπου, που ζή στο άμεσο περιβάλλον τους.

Ο άγγλος καθηγητής Γουσταβός Σέλεντ που διηύθυνε άλλοτε το Διεθνές Μεταψυχικό Ινστιτούτον, αναφέρει σ' ένα σύγγραμμά του την εξής προσωπική του παρατήρηση:

«Μια νύκτα βρισκόμουνα πλάι σε μια γυναίκα, η οποία ενώ πριν από λίγες ώρες ήταν έντελως υγιής, κατελήφθη ξαφνικά από ένα κεραυνόβολο πόνου, που την έριξε στο κρεβάτι. Παρ' όλες τις προσπάθειές μου δεν μπόρεσα τίποτε να της κάνω. Και καθόμουνα πλάι της παρακολούθοντας την επιθανάτιο αγωνία της, ενώ γύρω μου στεκόταν οι δικοί της, σιωπηλοί και περιλυποί.

Ήταν μια μετά τα μεσάνυχτα. Και ξαφνικά, μέσα στον κήπο του σπιτιού, άκουσθηκαν κάτι λυπητερά γαυγίσματα, που κράτησαν μια δολοκλήρη ώρα, στην ίδια θλιβερή νότα.

Ή άρρωστη, παρ' όλο τον επιθανάτιο ρόγγο της, άκουσε τα ούρλιασμα του σκύλου και μάς ξεριξε μια ματιά γεμάτη αγωνία. Ο άνθρωπος της κατέβηκε στον κήπο για να αναγκάσει το σκυλί να πάψει, αλλά παρ' όλες τις έρευνές του, δεν μπόρεσε να το βρει. Το ζώο είχε πάψει και κούφθηκε κάπου. Μόλις, όμως, ο σύζυγος της μελλοθάνατης ανέβηκε στο δωμάτιο το σκυλί ξανάρχισε τα γαυγίσματά του, μέχρι της ώρας που η άρρωστη ξεψύχησε».

Ένα παραπλήσιο περιστατικό αναφέρει και ο Μποτσάνο στο βιβλίο του «Μεταψυχικές εκδηλώσεις των ζώων».

Ο άποθανών κατά το 1915 διάσημος ζωγράφος Μαρσέλ Μανζέν, είχε ένα σκυλί προικισμένο με την ικανότητα να προαισθάνεται το θάνατο των προσώπων της οικογενείας του. Μια μέρα, ενώ ο ζωγράφος έσφυζε από υγεία, ο σκύλος άρχισε να ούρλιαζε λυπητερά.

Τι έπαθε πάλι; ρώτησε ανήσυχη η μητέρα του Μανζέν.

Την επάυριον, ο ζωγράφος πέθανε από συγκοπή».

Στο ίδιο βιβλίο αναφέρεται και η περίπτωση μιας γάτας, η οποία έμαθε κατά μυστηριώδη τρόπο το θάνατο του κυρίου της. Η γάτα αυτή είχε δοθεί προ διετίας σ' ένα μακρινό σπίτι, χωρίς να επιτηρήσει ποτέ να επιστρέψει στα παλικά της άφεντικά. Μια μέρα, ο πρώην κύριος της απέθανε. Και οι συγγενείς του είδαν ξαφνικά τη γάτα να επιστρέφει στο παλιό σπίτι και να γύνεται κάτω από το φέρετρό του κυρίου της. «Εμείς άρκετά λεπτά κι' ύστερα επέστρεψε πάλι στο άλλο σπίτι».

ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΕΝ

Όλος ο κόσμος ξέρει ότι τα σκυλιά προαγγέλλουν το θάνατο ενός

ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

του Μαρζέ

Μαρσέ

Αριστοτεχνική μετάφρασις

του Έμ. Ροΐδη

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένα πρωί ο Μαρσέ ζωγράφος Άλξανδρος Σωνάρ, έξυπνα και ένθουμειται ότι ήτο η 8η Απριλίου, ημέρα κατά την οποία έπρεπε να πληρώσει 65 φράγκα καθυστέρημενα ένοικια στον σπιτονοικοκύρη του ή να εγκαταλείψει το δωμάτιόν του. Αποφασίζει το δεύτερον και εγκαταλείπων τα έπιπλά του που δεν είχε δικαίωμα να συναποκομίσει, φεύγει.

Έν τώ μεταξύ καταφθάνει και εγκαθίσταται εις το δωμάτιον του Σωνάρ, ο νέος ένοικιαστής, ζωγράφος επίσης, Μαρκέλος.

Ο Σωνάρ σπεύδων προς άνεστρέφειν μικροπιστωτών του κατορθώνει να εισπράξει μόνον 3 φράγκα και εισέρχεται εις εστιατόριον, όπου γνωρίζεται με τον φιλόφιλον Κολίνον. Φίλοι πλέον εξέρχονται μαζί δια καφέν. Είς το καφενέον η παρέα Σωνάρ-Κολίνου συναντάται με τον Ροδόλφον και άπακολουθεί γλάντι μέχρι σχεδόν του μεσονυκτίου.

Αλλά τότε ραγδαία βροχή δεν επιτρέπει εις τον Κολίνον και τον Ροδόλφον να φύγουν εις τας οικίας των — στο άλλο άκρον των Παρισίων — και ο Σωνάρ λησμονήσας ότι από της πρωίας είχε άσχετος τους προσκελίει και τους οδηγεί εις το πρώην σπίτι του.

Ο νέος ένοικιαστής έκπλαγεις κατ' αρχάς τους δέχεται ευχαρίστως και μάλιστα έπειδή ο μὲν Σωνάρ δεν έχει δωμάτιον ο δὲ Μαρκέλος έπιπλά, αποφασίζεται συγκατοικία έπισφραγισθείσα με συμπόσιον.

Μετά τινες ήμέρας ένα πρωί ο Μαρκέλος λαμβάνει πρόσκλησιν δια γεύμα και εἶνε καταλυπημένος μη έχων τίποτε το εύπρόσπονον να φορέσει. Άλλά καταφθάνει ως από μηχανής θεός κάποιος πελάτης του Σωνάρ ονομαζόμενος Άσπρουλιάρης, ζαχαρέμπορος, φορών θαυμάσιον φράκο. Ο Σωνάρ και ο Μαρκέλος συνεννοούνται δια νευμάτων και ακολουθώντας πείθουν τον ζαχαρέμπορον ότι πρέπει να ζωγραφισθή με κοίτιωνίτην μάλλον και αφού άφαιρέσει το φράκον, το όποιον ο Μαρκέλος άρπάζει κρυφά και σπεύδει προς το γεύμα που τον άναμένει.

408

Ο Σωνάρ έξωγράφει από τινος ώρας υπό το φως δύο κηρίων και έσήμαιναν αί έξ, όταν ο κ. Άσπρουλιάρης ένεθυμήθη ότι δεν είχε γευματίσει.

Εἶνε ή ώρα του γεύματός μου, εἶπεν εις τον τεχνίτην.

Και τότε ιδικοῦ μου έπίσης, αλλά προς χάριν σας συγκατανεύω να νηστεύσω, θυσιάζων έπίσημον γεύμα εις το όποιον εἰμαι προσκαλεσμένος διότι αδύνατον εἶνε να διακόψωμεν τώρα το έργον, χωρίς κίνδυνον της ομοιότητος.

Και ήρχισε πάλιν να εργάζεται δραστηρίως. Μετά τινας όμως στιγμάς:

Εσκέφθην, εἶπεν, ότι δυνάμεθα να γευματίσωμεν χωρίς να εξέλθωμεν. Υπάρχει εις το κάτω πάτωμα αξιόλογον ξενοδοχείον, το όποιον δύναται να μάς στείλῃ ήτις ζητήσωμεν.

Ταῦτα εἰπών, άνέμεινεν ο Σωνάρ το άποτέλεσμα της εις πληθυντικόν αριθμόν προτάσεώς του.

Η ιδέα σας εἶνε αξιόλογη, άπεκρίθη ο κ. Άσπρουλιάρης, αν μάλιστα μοῦ κάμετε την τιμήν να γευματίσετε μαζί μου.

Ο Σωνάρ προσέκλινε ψιθυρίζων καθ' έαυτον. Εἶνε αληθώς κάλλιστος άνθρωπος, αντιπρόσωπος όχι μόνον των ζαχαροποιών της Νάντης, αλλά και της θείας Προνοίας!

Θέλετε να γράψετε τον κατάλογον των φαγητών; ήρώτησεν έπειτα τον ξένον του.

Προτιμῶ να λάβετε σεις τον κόπον τουτον, άπεκρίθη οὔτος μετά πολλῆς εύγενείας.

Φοβοῦμαι μήπως το μετανοήσῃ, εἶπεν ο Σωνάρ καταδίδων την κλίμακα ανά τέσσαρα σκαλοπάτια.

Εἰσελθών εις την αίθουσαν του εστιατορίου, συνέταξε το ύμολόγιον γεύματος, το όποιον έκαμε τον ξενοδόχον ν' ανατριγιάσει.

Κρασί Βορδό, πρώτης ποιότητος! εἶπεν οὔτος. Και ποῖος θα πληρώσῃ;

Οχι εἰγώ βεβαίως, άπεκρίθη ο Σωνάρ, αλλά κάποιος θεῖος μου, τον όποιον θα ιδήτε επάνω, γαστρίμαργος ονομαστός. Προσπαθήσατε λοιπόν να τον εύχαριστήσετε, στέλλοντες μια μετά μισήν ώραν το πολὺ καλὸν γεύμα εντός πινακίων από πορσελάνην.

Εἰς τας δ' αὖτε ώρας ο κ. Άσπρουλιάρης αισθανόμενος ήδη την άνάγκην συνομιλίας ήρχισε να εκθέτῃ εις τον διοτράπεζόν του τας ιδέας του περί ζαχαροποιίας, άπαγγέλλων άπ' αρχῆς έως τέλος την ύπ' αὐτοῦ συνταχθεῖσαν περί του σπουδαίου τουτου ζητήματος πραγματείαν.

Την άπαγγελίαν ταύτης συνώδευεν ο κάλλιτέγης δια καταλλήλου κλειδοκυμβαλισμοῦ.

Εἰς τας δέκα ώρας οἱ δύο φίλοι έχθρουν γκαλόπ εις το δωμάτιον,

εις δὲ τὰς ένδεκα ώρκίζοντο να μη χωρισθῶσι ποτέ και συνέτασσον διαθήκην κληροδοτούντες εις τον έπιζήσαντα όλην των την περιουσίαν.

Όταν ο Μαρκέλος επανήλθε περί τα μεσάνυχτα προσέκρουσε κατά τραπέζης, επί της οποίας έκειντο τα λείψανα συμποσίου και ικαναί φιάλαι τελείως κεναί. Οἱ δὲ συμποσιασταί άνεπαύοντο κατά γῆς εις τὰς άγκάλας άλλήλων. Εζήτησε να εξυπνήσῃ τον Σωνάρ, αλλά οὔτος τον ήπειλησεν ότι θα τον εφόνευεν αν άπειράτο να τοῦ άφαιρέσῃ τον κ. Άσπρουλιάρην, όστις του εχρησίμευεν ως προσκεφάλαιον.

Αχάριστε! εἶπεν ο Μαρκέλος εξαγών από το θυλάκιόν του τέσσαρα καρδύδια· εἰγώ εἶχα φροντίσει να σοῦ φέρω να δειπνήσῃς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΑΛΗ ΡΟΔΟΛΦΟΣ Ή Ο ΤΟΥΡ-

ΚΟΣ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ

Εξοστρακισθείς υπό του άφιλοξένου οικοδεσπότη του ο Ροδόλφος εξή από τινος καιροῦ ως ο πλάνης Ίουδαίος, καταγινόμενος εις τελειοποίησιν της επιστήμης του να κατακλίνεται χωρίς να δειπνήσῃ ή να δειπνῇ χωρίς να κατακλιθῇ. Μάγειρον είχε την τύχην και στέγην ως επί το πολὺ τον ένάστρον ούρανον.

Δύο μόνον πράγματα είχε διασώσει εκ της χρεωκοπίας εκείνης, την εύθυμίαν του και το χειρόγραφον του δράματός του «Ο εκδικητής», το όποιον επανήρχετο πάντοτε εις αὐτόν αθικτον μετά ματαίους σταθμούς εις όλα τα δραματικά γραφεία των Παρισίων.

Ημέραν ή μάλλον νύκτα τινά, οδγηθείς εις το κρατητήριον δια τινας όρηστρικούς πρωτοτυπίας του εις δημόσιον χορόν, εύρέθη άπροσδοκῆτως άντικρὺ του θεῖου του αξιολύμου κ. Μονέτη, θερμοαστροποιοῦ, έκτελούντος εκεί έν στολή τα καθήκοντα λοχίου της έθνοφυλακής, όστις συγκινηθείς εκ της δυστυχίας του άνεμιῦ του, έπρότεινεν εις αὐτόν να βελτιώσῃ την θέσιν του. Εἰς τι δὲ συνίστατο ή βελτιώσις αὐτῆς δυνάμεθα να πληροφορηθῶμεν άνάβαινοντες δι' έκατόν εικοσι πέντε βαθμίδων εις την έκτην όροφὴν της κατοικίας του κ. Μονέτη. Έν άκόμῃ θήμα και εύρισκόμεθα εις τον υπόστεγον θάλαμον. Αλλά αν έκάμναμεν και άλλο, δεν θα εἴμεθα πλέον εντός αὐτοῦ, τόνσον εἶνε μικρός. Αφ' ετέρου όμως ο αἶρ εἶνε εις το ύψος εκείνο καθαρώτατος και ή θεα εἰσαΐα.

Την έπιπλοσιν άποτελοῦσι πέντε εστίαί πρωσσικού συστήματος, δύο με γάλαϊ θερμάστραι και ικανός αριθ-

Μασέμ

μους πυραυών εκ των λεγομένων οίκονομικών και πράγματι τοιούτων, προ πάντων όταν δεν ανάπνυνται εκ δωδεκάδους σιδηρών ή πηλίνων σωλήνων και ποικίλων άλλων θερμαντήρων μηχανημάτων. Προς συμπλήρωσιν της άπογραφής πρέπει να προσέσωμεν μίαν κρεμαστήν κλίνην, σιδηρούν κάθισμα κήπου μεταβλήθεν εις τρίποδα διά του άκρωτηριασμού ενός των άκρων του, εν χάλκινον κηροπήγιον και άλλα τινά τοιαύτα καλλιτεχνήματα.

Το οίκημα τουτο ειχεν ως παράρτημα εξώστην κοσμούμενον υπό δύο μικροσκοπικών κυπαρίσων, αΐτινες τόν μετεωρόφωνον εις άλλος προς περιπατον κατά τας ήλιακας ήμέρας. Ο δε οίκιστής του ιδιορρυθμού τούτου καταλύματος ήτο νέος κύριος φέρων στολήν Τούρκου της καλής εποχής, αλλά μη τήρων αυστηρώς τούς νόμους του Προφήτου, ως απέδεικνυν τα λείψανα του γεύματος αούτου, ήτοι το κόκκαλον μικρού χοιρομεριού και φιάλην πρώην πλήρην έρυθρού οίνου. Μετά το γεύμα ανεπαύετο ο νέος Τούρκος κατά γής σταυροποδητεί, ροφών ναργιλέν μετ' ασιατικής μακαριότητος και εκ διαλειμμάτων θωπεύων την ράχιν άραιού σκύλου της Νέας Γής, όστις θ' άνταπέδιδε πιθανώς τας θωπείας του, αν δεν ήτο κ' εκείνος πήλινος ως αι θερμάστραι.

Το κέφι του καπνιστού ετάραξεν ή αντίληψις εθμάτων εις τόν διάδρομον και εύθύς έπειτα ή εισβολή κυρίου τινός μισοκαίσιτου, όστις γωρίς να ειπή ούτε καλημέρα, ούτε άλλο τι, διηυθύνθη προς τας θερμάστρας, της οποίας το μάσπασον ένρησιμ' ής γραφείον, έρωίξε την θυρίδα της εστίας, έλαβον εξ αυτής χειούραρον τετράδιον και εξήτασεν αούτο με πολλήν προσοχήν.

— Πώς! ειπεν ο νεωστή εισελθών με Ικανώς πιεμοντέζικην προφοράν, ακόμη δεν έτελειώσας το κεφάλαιον των άριστήρων;

— Συγχαρήσατέ με, θαίε μου, να σας παρατηρήσω, απήντησεν ο Τούρκος, ότι το κεφάλαιον των άριστήρων εινε το σπουδαιότατον του συγγράμματος και άπαιτεί ιδιαιτέρως μελέτην.

— Εινε δέκα ήμέραι όπου μου το λέγεις. Το δε κεφάλαιον των θερμαγωγών που εύρίσκεται;

— Προσδύει. Άλλ' άφοι έτυχε λόγος περί θερμαγωγών καλὰ θα έκάνυατε να μου ανεβάσετε όλίγα ξύλα. Έδω έπάνω εινε Σιθρία. Τόσον πολύ κρυώνω, ώστε το θερμόμετρον καταβήκει όταν το κυττάζω.

— Πώς έκαυσε εις μίαν ήμέραν το δεμάτι τα ξύλα, το όποιον σου έστειλα χθές;

— Υπάρχουν δεμάτια μεγάλα και δεμάτια μικρά, και το χθεσινόν σας άνηκεν εις την δευτέραν κατηγορίαν.

— Θα σου στείλω τότε ένα οικονομικόν δαυλόν, αούτοι διατηρούν την θερμότητά.

— Διά τόν λόγον ότι δεν την μεταδίδου.

—Τότε σου στέλλω ένα μικρόν μαγκάλι, ειπεν ο Πιεμοντέζος εξερχόμενος. Το κεφάλαιον όμως των θερμαγωγών πρέπει να το έχης έτοιμον αύριον.

— Η φωτιά πιθανόν να μ' έμπνεύση, απήντησεν ο Τούρκος.

Αν έγράφομεν τραγωδίαν θα ήτο κατάλληλος ή στιγμή προς εμφάνισιν έμπιστου, εις τόν όποιον θα διηγείτο ο πρωταγωνιστής τα κατ'αυτόν. Άλλά μη γράφοντες τραγωδίαν, αναγκαζόμεθα να ειπωμεν οι ίδιοι εις τόν αναγνώστην, τόν ύποπτεύοντα πιθανώς τουτο, ότι ο ήρωας δεν ήτο γνήσιος Ισλαμίτης. Το φέσι δεν κάμνει τόν Τούρκον, όπως ούδε το ράσον τόν καλόγηρον. Ο νέος εκείνος εινε ο παλαιός φίλος μας Ροδόλφος, φιλοξενούμενος υπό του θεού του, διά τόν όποιον συντάσσει «Έγχειρίδιον του τελείου θερμαστού».

Ο κ. Μονέτης, άγαπών ολοψύχως την τέχνην του, ειχεν αφιερώσει όλον του τόν βίον εις την θερμοκρασιολογίαν. Ως ο Κικέρων, οι ποιηται, ούτω κι' εκείνος έλεγεν ότι γεννώνται οι θερμάστραι και το σμύρνον αούτ' ούκ άναντον έσκέφθη να καταστήση χρήσιμον όχι μόνον εις τούς συγχρόνους του, αλλά και εις τας μελλούσας γενεάς, συντάσσων κώδικα των θεωρητικών άρχών της θερμοστατικής έπιστήμης και των διαγραφών της ίδίας πέρας. Μη έχων όμως πολύν καιρόν διαθέσιμον, ούτε μεγάλην εύχέρειαν προς μετάρσιν των ιδεών του, ειχεν αναθέσει την διατύπωσιν αούτων εις τόν άνεψιόν του, παρέχων εις αούτον άντι τουτού την τροφήν, την κατοικίαν και την ύποσχσιν άμοιβής τριακοσίων φράγκων μετά την άποπεράτωσιν του έγχειριδίου. Προς έναρξιν του συντάκτου του ειχε στείλει να φανή μεγαλόδωρος, προκαταβάλλων εις αούτον πενήτηκον φράγκα. Άλλ' ο Ροδόλφος, όστις από πολλού δεν ειχεν ιδεί τοιούτο ποσόν, έξήλθε χοροπηδών εκ της χαρής μετά των ταλήρων του και έπέστρεψε μετά τρείς ήμέρας χνευ αούτων.

Ο κ. Μονέτης διαζόμενος να τελειώση το «Έγχειρίδιον», διά του όποιου ήλπιζε να πορισθ ή δίπλωμα εύρεσιτεχνίας, έμηνανούθη τότε να περιορίση τόν έρμηνέα των ιδεών του εις το δωμάτιον και το έργον του, άφαιρών τα ένδύματά του, τα όποια άντικατέστησε διά της τουρκικής εκείνης στολής.

Και πάλιν όμως ή πρόσδος του «Έγχειριδίου» ήτο θραδυτάτη, διά τόν λόγον πιθανώς ότι έστραψεν ο Ροδόλφος της άπαιτουμένης προς τοιούτον έργον ειδικής έμπνεύσεως. Τοιούτο δνόμαζεν ο κ. Μονέτης φυγονίαν και έτιμώρει τόν φυγόπονον ότι με συντέμνων το γεύμα του, οτ έδ στερών αούτον ξύλων ή καπνού.

Κυριακήν τινά, άφοι έγγραφεν έπιπόνως όλίγας τινάς γραμμάς περί των άριστήρων, έθραυσεν ο Ροδόλφος τόν άπειθ ή κάλαμόν του και έξήλθε ν' άνανεύση εις το άλλος των κυπαρίσων.

Από δύο ήδη ήμερών του ειχεν άποκόψει ο τύραννος του τόν καπνόν και προς έπίτασιν της θασάνου του έτυχε κατά την ώραν εκείνην να ιδη εις όλα τα γειτονικά παράθυρα καπνιστάς.

Εις τόν ένίχυσον εξώστην της άπέναντι νεοδητού οικίας έβλεπε κομψόν νεανίαν φέροντα πολυτελή κοιτωνίτην να δάκνυ άριστοκρατικόν πούρον. Ο εις το κατώτερον πάτωμα κατοικών ζωγράφος ειχεν εις τα χείλη μακράν καπνοσύριγγα άνατολικήν και εις το ισόγειον ζυθοπωλείον έβλεπεν έρυθρόξανθον Γερμανόν ζυθοποτόντα και συγχρόνως έκπέμποντα εκ του στόματός ή και των ρωθώνων πυκνά νέφη καπνού. Και αούτοι οι εξερχόμενοι εκ των τεχνουργείων έργάται έκάπνιζον ήλοι.

Άλλοίμονον! έλεγεν ο Ροδόλφος θασανίζόμενος υπό φοβεράς ζηλίας, εκτός έμού και των καπνοδόχων του βείου μου όλοι καπνίζουν την ώραν ταύτην και ταύτα λέγων έκλινε να πιστεύση ότι ειχαν δικαίον οι όνομάσαντες κυλάδα δακρύων τόν μάστιγα τούτον κόσμον.

Τας μελαγχολικάς ταύτας σκέψεις διέκοψεν ήχηρά και παρατεταμένη έκρηξις γελώτος, όστις έφάνητο άνερχόμενος εκ του κάτωθεν αούτου εξώστου. Ο Ροδόλφος κύψας την κεφαλήν διά να ιδη τόν ούτω θαυμάσιον έκδηλούντα την εύθυμίαν του, παρατήρησεν ότι τόν παρετήρει μετὰ πολλήν περιεργείαν ή κατοικουσα το ύποκάτω πάτωμα κυρία Σιδωνία, πρωταγωνίστρια, του θεάτρου του Λουξεμβούργου.

Η κυρία Σιδωνία εύρίσκετο κι' εκείνη εις τόν εξώστην της, συστρέφουσα μετά κασιττανικής έπιτηδελότητος μεταξύ των ροδίνων δακτύλων της σιγαρόχαρτον πλήρες ξανθού καπνού, τόν όποιον ειχεν άντλήσει εκ κομψού κεντητού σακκιδίου.

Τι ώραία καπνοσακκούλα! έπιθύρισε ο Ροδόλφος.

Ποιος να εινε αούτος ο Τουρκάλας; έσκέπτετο ή Σιδωνία, και οίστηλατουμένη υπό της περιεργείας έζήτει εύπρόσωπον πρόφασιν ν' αποτείνη τόν λόγον εις τόν Ροδόλφον, υπό του αούτου κατεχόμενον πόθου.

Και πάλιν εξέλασα να πάρω σπύριτα! έκραξεν ή κυρία Σιδωνία, ως έπιπλήττουσα έαυτήν.

Τότε θα μου δώσετε την άδειαν να σας προσφέρω μερικά, ειπεν ο Ροδόλφος ρίπτον εις τόν εξώστην όλίγα φώσφορα τυλιγμένα εις τεμάχιον χάρτου.

Σας ύπερευχαριστώ, απήντησεν εκείνη άνάπτουσα το σιγαρότην της.

Τώρα, κυρία μου, έπρόσθεσεν ο Ροδόλφος, θα τολμήσω και έγώ, ως άντάλλαγμα της μικράς έκδοιεύσεως την όποιαν μοι έπέτρεψεν ο «άγαθός μου άγγελος» να σας προσφέρω, να ζητήσω...

Πώς! από τώρα ένει κάτι να μου ζητήση, έσκέφθη ή Σιδωνία, παρατηρούσα τόν Ροδόλφον μετα περισσοτέρας προσοχής. Αούτοι οι Τοδοκοι δεν αγαπούν να χάνουν καιρόν, φαίνονται όμως διασκεδαστικοί. Υψώσασα έπειτα την κεφαλήν και την φωνήν:

— Λέγετε, ειπε. Τι έπιθυμείτε;

— Σας ζητώ, κυρία μου, να μ' έλεήσετε με όλίγον καπνόν. Εινε δύο ήμέραι όπου δεν έκάπνισα.

— Εύχαριστώ, κύριε. Άλλά πώς να σας τόν δώσω άπ' έδω; Κάμετε

τόν κόπον να κατεβήτε εν πάτωμα. — Τοιούτο μου εινε δυστυχώς άδύνατον. Μ' έχουν κλειδωμένον. Άλλά ήμπορώ να μεταχειρισθώ άλλον μέσον άπλούστερον.

Ταύτα λέγων, έδωσε την πίπαν του εις την άκραν κορδονίου και κατεβήσασεν αούτην μέχρι του κάτω εξώστου, και άφοι ή κυρία Σιδωνία την έγέμισε μετά προθυμίας και άφθονίας, άνέσυρεν αούτην θραδέως και προσεκτικώς.

— Συγχαρήσατέ με να σας ειπω, έπρόσθεσε καπνίζων, ότι αούτη ή πίπα θα μ' έφάνητο πολύ γλυκυτέρα, αν ειχον εύτυχήσει να την άνάψω εις τήν φλόγα του θλέμματός σας.

Την εύφυλοσίαν ταύτην ειχεν άπαγγείλει ήδη ο Ροδόλφος τουλάχιστον έκαιοντάς, τοιούτο όμως δεν ήμπόδισε την Σιδωνίαν να την εύρη πρωτότυπον και ν' άπαντήση μετά χαριστάτου μειδιάματος:

— Πολύ με κολακεύετε.

— Πώς εινε δυνατόν να σας κολακεύσω, άφοι είσαθε χαριστέρας της τριάδος των Χαριτών;

— Αούτος ο Άλη-Μπαμπας εινε πολύ περιποιητικός, έσκέφθη ή Σιδωνία, και ήμλει ώραία γαλλικά. Είσθε άληθινός Τούρκος; ήρώτησεν αούτον.

— Όχι εκ προαιρέσεως, άλλ' εξ ανάγκης. Είμαι δραματικός ποιητής κυρία μου.

Κι' έγώ ήθοποιός, απήντησεν εκείνη, και εύθύς έπειτα έπρόσθεσε:

— Κύριε γείτονα μου, θέλετε να μου κάμετε την τιμήν να έλθετε να γευματίσετε και να περάσετε την εσπέραν μαζί μου;

— Η πρότασίς σας εινε δι' έμέ ως άνοιγμα του ούρανού, αλλά μου εινε δυστυχώς άδύνατον να την δεχθώ. Ως ειχα την τιμήν να σας ειπω, μ' έχει κλειδωμένον ο θεός μου κ. Μονέτης, θερμοκρασιολόγος, όστις μ' έχειροτόνησεν ιδιαιτερον γραμματέα του.

Τοιούτο δεν θα σας έμποδίση να δεινήςετα μαζί μου. Προσέξετε καλά εις ό,τι σας λέγω. Θα έπιστρέψω τώρα εις το δωμάτιόν μου και θα κτυπήσω την όροφήν κυττάζετε εις το μέρος εκείνο και θα εύρετε τα ίχνη ενός φεγγίτου, τόν όποιον έφραξεν έπειτα δεν ήξεύρω διατί αν κατορθώσετε να σηκώσετε το καπάκι που σκεπάζει την τρύπαν, τότε, αν και μένοντες έκαστος εις το σπίτι του, θα είμεθα σχεδόν μαζί.

Ο Ροδόλφος προσέη άμέσως εις το ξέφραγμα και μετά έργασίαν όλίγων λεπτών ήνοιξε συγκοινωνίαν μεταξύ των δύο δωματίων.

— Η όπη, ειπεν, εινε μικρά, αλλά με άρκει διά να σας διαβιβάσω την καρδίαν μου.

— Πρώτα ως δεινήσωμεν, απήντησεν ή Σιδωνία. Στρώσατε την τράπεζαν και έγώ φροντίζω διά τα φαγητά.

Ο Ροδόλφος κατεβήσασεν εις το δωμάτιον της ήθοποιού εν είδει κάπου το φέσι του εις την άκραν κορδονίου και άνεΐλκυσεν αούτο πλήρες φαγαίσκιον. Με τούς δδόντας κατέφαγε τόν πλακούδα και με τούς όφθαλμούς την Σιδωνίαν.

— Άλλοίμονον, κυρία μου! ειπεν εις αούτην μετά το τέλος του γεύματος, ηύχαριστήσατε τόν στόμαχόν μου! αλλά την καρδίαν μου σπαράσσει ή πείνα.

— Ο καυμένος! απήντησεν εκείνη, και άνεβάσα επί της τραπέζης, έπείρασσε από την όπην την λευκήν της

Μασέμ

χειρά, την όποιαν έκάλυπεν ο Ροδόλφος με θερμά φιλήματα.

Μετά το χειροφιλήμα ήρχισαν να διαλέγωνται έρωτοφιλογονικάς.

Ο Ροδόλφος άμίλησε περί του δράματος του του «Έκδικητού» και ή Σιδωνία εξήτησε την άνάγνωσιν αούτου. Διά να το άκούση καλλίτερα, έτοποθέτησε σκαμνίον επί της τραπέζης και έκάθισεν επ' αούτου. Αφοι ήκρόσθη άπ' άρχης μέχρι τέλους την άνάγνωσιν, εκήρυξε το δράμα άριστούργημα, ύποσχομένη εις τόν Ροδόλφον ότι θα κατορθώση να παρασταθί εις το θέατρον του Λουξεμβούργου, όπου ή έπιρροή της ήτο μεγάλη.

Άλλά κατ' εκείνην την στιγμήν άντήχησεν εις τόν διάδρομον το βήμα του θεού του Μονέτη, το έλαφρόν ως πάτημα Ιππότη σιδηροφράκτου και μόλις έπρόφθασεν ο Ροδόλφος να κλείση την όπην.

— Σού φέρω, ειπεν ο Μονέτης, έπιστολήν, ή όποία τρέχει κατόπιν σου προ ενός μηνός.

— Άς ιδώμεν, ειπεν ο Ροδόλφος. Θείε! Θείε! άνέκραξε μετά την άνάγνωσιν, συγχαρήτε με, έπλούτησα! Η έπιστολή αούτη μου άναγγέλλει ότι εκέρδισα θραβείον τριακοσίων φράγκων εις τόν ποιητικόν διαγωνισμόν του Άνθεστηριώνος. Δώσατέ μου άμέσως τα ένδύματά μου, διά να ύπάγω να δρέψω την δάφνην μου. Με περιμένουν εις το Καπιτώλιον.

Και το κεφάλαιόν μου περί άριστήρων; απήντησεν ο Μονέτης, θεωρήσας περιττά τα συγχαρητήρια.

— Αφιστά με ήσυχον με τούς άρειστήρας σας. Πρόκειται τώρα περί σπουδαίων πραγμάτων. Δώσατέ μου τα ένδύματά μου διότι δεν ήμπορώ να έξέλθω εις τόν δρόμον τουρκοφορέμενος.

Δε θα έξέλθης πριν άποτελειώσης το «Έγχειρίδιον του τελείου θερμαστού», απήντησεν ο κ. Μονέτης άποσυρόμενος και κλειδώνων την θύραν.

Μείνας μόνος, δεν έδίστασεν επί πολύ ο Ροδόλφος περί του πρακτέου, άλλ' έδωσε στερεώς εις τα σιδηρά του έξώστου το κλειδοσκέπασμα του μεταέληθεν εις σχοινίον με κόμλους και άφησών τόν κίνδυνον, κατέβη διά της αούτοσχιδίου ταύτης κλίμακος εις το δώμα της κυρίας Σιδωνίας.

Ποιος εινε; ήρώτησεν αούτη άκούσασα κρούμενον το παραθυρόφυλλον.

— Σιωπή! απήντησεν ο Ροδόλφος. Άνοίξατε.

— Άλλά τί θέλετε; Ποιος είσαθε; Δεν τόν μαντεύετε; Είμαι ο ποιητής του «Έκδικητού» και έρχομαι να ζητήσω την καρδίαν μου, την όποιαν άφησα να πέση εις το δωμάτιόν σας από την τρύπαν του φεγγίτου.

— Άλλά δεν έσυλλογίσθης, θεότρελλε, ότι ήμπορούσε να σκοτωθής; έκραξεν ή ήθοποιός άνοίγουσα την θύραν του εξώστου.

— Άκουσε, Σιδωνία, απήντησεν ο Ροδόλφος, δεικνύων εις αούτην την έπιστολήν. Η δόξα και ο πλούτος μ' εύνοουσι, ως εύνοήση και ο έρως.

Την έπιούσαν το πρωί ή Σιδωνία έπρομήθευσεν εις τόν ύπ' αούτης φιλοξενηθέντα ένδυμασίαν χριστιανικήν διά της όποιας ήδυνήθη να έέλθη της οικίας του κ. Μονέτη και να τρέξη εις του άνταποκριτού της άκαδημίας του Άνθεστηριώνος να λάβη το χρυσούν μετάλλιον, μεταβλήθεν εύθυμερόν εις έκαιον τάληρα, διαρκέσαντα όσον διαρκούσι τα ρόδα.

Ενα μήνα έπειτα έπροσκαλείτο ο κ. Μονέτης υπό του άνεψιού του να παρευρεθί εις την πρώτην παράστασιν του «Έκδικητού», όστις χάρις εις την τέχνην και την εύμορφίαν της Σιδωνίας, παρεστήθη έπτάκις και απέφερε κέρδος τεσσαράκοντα φράγκων.

Ταύτα όμως δεν έκάλυσαν τόν ποιήτην να διανυκτερεύση τόν επόμενον ήδη έαρινόν μήνα υπό το τρίτον προς δεξιά δένδρον της λεωφόρου του Αγίου Κλαυδίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η Φλογέρα

Ττ δεσποινίς Φλογέρα ήτο ευμόρφη κόρη 20έτις, ή όποία όλίγον καιρόν άφοι ήλθεν εις Παρίσιους ένινεν, ό,τι γίνονται αι εύμορφαι κόραι, αι έχουσαι λεπτήν μέσην, πολλήν φιλαρέσκειαν, δόσιν τινά ματαιότητος και ιδιορρυθμόν όρθογραφίαν. Αφοι διέπρεψεν επί τινά καιρόν εις τα δείπνα των φαγητών, ψάλλουσα χωρίς πολλήν τέχνην, αλλά με φωνήν γλυκυτάτην δημοτικά άσματα της επαρχίας της και ύμνήθη εκ τουτού υπό το όνομα της Φλογέρας παρά πλήθους άγενώνων στιχυργών, άνήλθεν αΐφνης από την άφάνειαν της όδοις Λαχάρτης εις τα αιθέρια ύψη της συνικίας Ερέδας, όπου δεν έβράδυσε να κατακτήση έξοχον θέσιν μεταξύ των ήρωίδων της άριστοκρατικής παραλυσίας και να ιδη το δόγμα και την εικόνα της εις τας έφημερίδας του συρμού.

Η Φλογέρα εν τούτοις όλίγον ώμοιάζε τα γύναια μετά των όποιων συνέη. Φύσει οδρα φιλόκαλλος και κάπως ποιητική, ως πάσα αξία του δνόματος γυναικός, ήγάπα μόν την πολυτέλειαν και την έντροφήν και πάσαν ήδονήν, αλλά κατ'ούδυνα τρόπον θα έστραψε χάριν τούτων να εύνοήση άσχημον ή ήλικιωμένον έραστήν. Μόνη αούτη άπέριψε τας προτάσεις γέροντος Κροίσου, του όποιου ήμψιθήτητον κατ' εκείνην την εποχήν την εύνοιαν και τούς άδάμαντας αι έπιφανέστεροι Φρόναι των Παρισίων. Και όχι μόνον τούς γέροντας έπεριφρόνει, άλλ' έτι μάλλον άπεστρέφετο τούς θλάκας όσον δήποτε πλουσίους, κομψούς ή εύγενείς.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

ΣΑΡΛ ΤΕΛΛΙΕ

«Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ»

Ελάχιστοι γνωρίζουν τη ζωή ενός ακαμάτου εργάτου της έπιστήμης, τον όποιον ο μέγας σύγχρονος του Λουδοβίκος Παστέρ ονόμασε «Πατέρα του ψυχούς». Πρόκειται για τον Σαρλ Τελλιέ, τον εφευρέτη του ταξιμέτρου, του πάγου και του τρόπου της διατήρησης των κατεψυγμένων κρεάτων.

Ο Σαρλ Τελλιέ γεννήθηκε το 1828 στην Αμιένη, όπου ο πατέρας του διατηρούσε ένα κλωστήριο.

Στά 1850, η χρεωκοπία του πατέρα του τον ανάγκασε να εγκαταλείψει την προσφιλή του απασχόληση με τις διάφορες μηχανές και να γίνει περιοδεύων παραγγελιοδόχος.

Μέσα του όμως έκαie ασθεστή μια ιερή φλόγα. Ο άνθρωπος αυτός ήταν γεννημένος εφευρέτης.

Και μία μέρα, εφεύρε έναν χιλιόμετρικό αριθμητή, που επέτρεπε στους κατόχους των αμαξιών να ξεπουσαν επακριβώς το μέγεθος των αποστάσεων που διέτρεχαν.

Η εφεύρεση όμως αυτή δεν έγινε καθόλου ευμενώς δεκτή από τους αμαξάδες. Και το ταξιμέτρο του Τελλιέ περιφρονήθηκε, για να θριαμβεύσει ύστερ από μισόν και πλέον αιώνα, όταν ο εφευρέτης του δεν υπήρχε πια εν τη ζωή.

Χωρίς ν' απογοητευθεί ο Τελλιέ από την κακή υποδοχή που έπεφύλαξε ο κόσμος στην πρώτη του εφεύρεση, εξηκολούθησε ακούρατος τις μελέτες του. Και μία μέρα, εκεί που ήσυχολετο με την τελειοποίηση μιας μηχανής κινουμένης με πιεσμένον αέρα, του έφεραν ένα έγγραφο του νομάρχου του Σηκουάνα, του διασήμου βαρόνου Ωσμάν, ο οποίος έγραφε τα εξής:

«Όταν ο χειμώνας είναι μαλακός στο Παρίσι, το καλοκαίρι βρίσκεται σε χωρίς πάγο. Ο κ. Τελλιέ θα ήμπορούσε, νομίζω, να βρή το μέσον της βιομηχανικής κατασκευής πάγου».

Η παρότρυνση αυτή του Ωσμάν έγινε αφορμή να πείσει «με τα μούτρα» στη μελέτη του ψυχούς.

Ήξερε ότι η άμμιωνία έχει ωρισμένες ιδιότητες που συντελούν στη δημιουργία τεχνητής ψύξεως. Έπεδόθη λοιπόν σε δλονύκτιες μελέτες, κατέγινε σε διάφορα πειράματα και τέλος κατώρθωσε να δημιουργήσει τεχνητόν πάγο, προς μεγίστην κατάρτησιν του κόσμου.

Κάθε άλλος στη θέση του θα θριαμβεύε και θα γέμιζε από δόξα και πλούτο. Για τον Τελλιέ όμως η εφεύρεση αυτή έγινε αφορμή να δυστυχιστεί, να πεινάσει και να κλεισθεί στις φυλακές, σαν κοινός κακοδγος!

Στερούμενος πρακτικού πνεύματος και παρσμελών τελείως την υλικήν άποψιν των έπιστημονικών του εργασιών, ο Τελλιέ άργησε τόσο πολύ να προστατεύσει την εφεύρεσή του μ' ένα δίπλωμα εύρεσιτεχνίας, ώστε να έκμεταλλευθούν τους κόπους του άλλοι έπιτήδριοι και να πλουτίσουν εις βάρος του.

Θέλοντας ν' άμυνθεί ο άτυχής Τελλιέ κατά της κακοηθείας αυτής, κατήγγειλε τους κλέπτες της εφεύρεσής του στο Δικαστήριο. Άλλ' αντί να κερδίσει, έχασε τη δίκη του, και ύπεχρεώθη να καταβάλει στους αντίδικους του χρηματικήν άποζημίωσιν!

Άλλ' ο Τελλιέ δεν ήταν από τους ανθρώπους που χάνουν το θάρρος των. Του έκλεισαν την μέθοδο της κατασκευής πάγου με άμμιωνία: «Εστω! Αυτός θα κατασκευάζε πάγο με άλλα υλικά».

Σαρλ Τελλιέ.

Έπεσε λοιπόν στη μελέτη και τα πειράματά του κατέληξαν στην κατασκευή μιας ψυκτικής μηχανής για την διατήρηση των κρεάτων, δια της ύγροποιήσεως του μεθυλικού αιθέρος.

Η είδησις της εφεύρεσής αυτής προσέκρουσε στο συνασπισμό του φόβου. Όλοι εθεώρησαν ως εξαιρετικά επικίνδυνον τον άνθρωπο αυτόν που ισχυριζέτο ότι μπορούσε να αιχμαλωτίσει ύγροποιημένα αέρια μέσα σε μπουτίλλες... Είνε μάγος και θ' άνατινάξει το Παρίσι στον αέρα! φώναζαν οι ζηλόφθονοι αντίζηλοί του.

Άλλ' ο Τελλιέ άπτόητος εξακολουθούσε τα πειράματά του, προχωρών Ικανοποιητικώτατα.

Σε λίγους μήνες θα άνοιγε τας πύλας της η Παγκόσμιος Έκθεσις, και θα παρουσίαζε την εφεύρεσή του πρό του διεθνούς κριτηρίου. Οι έχθροί του όμως άντελήφθησαν εγκαίρως τα σχέδιά του. Και για να ματαιώσουν το έργο των, κατέφυγαν σε ειδεγθέστατο μέσον: Έκλεισαν τον Τελλιέ στη φυλακή του Κλισύ, όπου έκλείοντο όλοι οι όφειλόμενοι δεν μπορούσαν να έξοφλήσουν τὰ χρέη τους.

Έπ' ένα όλόκληρο χρόνο, ο άτυχής Τελλιέ έσάπιζε μέσα στο ύγρο

κελλί του, καταδικασμένος στην άπραξία και στην διανοητική άποχαύνωση. Θα έμενε δέ, ποιος ξέρει πόσα χρόνια άκόμη, αν η κυβέρνηση δεν καταργούσε την άπάνθρωπη αυτή φυλακή, άπελευθερώνουσα τους χρεοφειλέτας.

— 22 —

Μόλις έβγικε από τη φυλακή, ο Τελλιέ δημοσιεύει δύο βιβλία που έρρηκαν την πιο μεγάλη άπήχηση στο έπιστημονικό κόσμο. Το πρώτο έπιτλοφορείτο «Η άμμιωνία στη βιομηχανία» και το δεύτερο συνιστούσε την πισσόστρωση των δρόμων προς κατάργησιν της σκόνης (1868).

Και η μέν Γαλλία ύπεδέχθη την σύστασι του Τελλιέ περί πισσόστρωσας των δρόμων με ειρώνικά μειδιάματα. Στις ξένες όμως χώρες οι συμβούλες του υιοθετήθησαν και η σκόνη έξωντώθη.

Το ίδιο συνέβη και με τὰ κατεψυγμένα κρέατα. Ένθ στη Γαλλία κανένας δεν έννοούσε να ένισχύση τὰ πειράματα του Τελλιέ οικονομικώς, μία ξένη εταιρία, η «Λά Πλάτα» προσέφερε προθυμώς την οικονομική της ένισχυση για ένα άποφασιστικό πείραμα. Και διέθεσε τὰ άπαραίτητα χρήματα για τη μεταφορά μεγάλης ποσότητος σφαγμένων ζώων στην Άμερική.

Ο διάπλους του Άτλαντικού διαρκούσε τότε δύο μήνες. Άλλοίμονο! Την έκατοστή τρίτη μέρα του ταξιδιού, η όροφή των ψυχρών θαλάμων του «Σίτυ όφ Ρίο Ιανέιρο» κατέπεσε και μαζί μ' αυτήν κατέρρευσαν και οι έλπίδες του άτυχούς εφευρέτου!

Οι χρηματοδοτάι δεν θέλησαν να διακινδυνεύσουν άλλα κεφάλαια για ένα δεύτερο πείραμα και ο Τελλιέ έγκυτελειφθή τελείως άπροστάτευτος.

Ηλθε ο πόλεμος του 1870. Ο Τελλιέ ύπέφερε μαζί με τους συμπατριώτας του όλα τὰ θάσανα της άτυχής αυτής περιπέτειας, αλλά ποτέ δεν έχασε το θάρρος του και την πίστη του προς τὰ πειράματά του.

Έτσι, λίγο μετά την άποκατάστασι της ειρήνης έζήτησε από την Άκαδημία των Έπιστημών τη σύστασι μιας έπιτροπής προς εξέτασιν της μεθόδου του προς διατήρησιν των κατεψυγμένων κρεάτων.

Μέσα σε μία μεγάλη άποθήκη έναποθήκευσαν διάφορα σφάγια, τὰ όποια έμειναν κλεισμένα επί 7 όλόκληρους μήνες.

Όταν κατόπιν άνοιχθηκε η άποθήκη, τὰ κρέατα διετηρούντο έκτακτα, χωρίς την παραμικρή αλλοίωση.

Ο Τελλιέ έθριάμβευσε. Και μετά πάροδον τριών μηνών, ξεκινούσε από τη Γαλλία για το Μπούenos Άγρες το φορτηγόν «Φριγκοριφί» μεταφέρον στὰ ψυχρά του άμπάρια μεγάλες ποσότητες κατεψυγμένων κρεάτων, τὰ όποια έφθασαν στην Άργεντινή τελείως άφθαρτα, έν άρίστη κατάσταση.

ΠΙΕΡ ΤΙΜΠΩ

Πώς τὰ κατά- φερε η Μαριώ

Η Μαριώ, ήταν ένα πολύ καλό και νόστιμο κορίτσι, αλλά χωρίς προίκα, γι' αυτό ενώ έβλεπε τις φιληνέδες της να παντρεύονται ή μία μετά την άλλη, αυτή έμενε άζήτητη.

Μία μέρα, πάνω στην άπελπισία της ήλθε μια φαινή ιδέα. Τρέχει και βρίσκει τον παπά.

— Παπά μου, σε παρακαλώ πολύ να άνεβής την Κυριακή στον άμμιωνα και να πής σ' όλο το χωριό πως έχασα ένα μαντήλι με πενήντα χιλιάρα, που ήταν ή μόνη μου προίκα.

— Έίχες λοιπόν, 50.000 δραχμές! κάνει με άπορία ο παπάς.

— Άκουσε παπά μου, δεν είχα ποτέ ούτε 50.000 λεπτά, αλλά πρέπει να κάνω έτσι για να παντρευτώ κι' εγώ!...

Ο παπάς σιέφθηκε ότι έπρόκειτο για ένα όργανο και άπροστάτευτο κορίτσι και έκανε ό,τι του ζήτησε.

Ύστερ από τρείς μέρες, η έξυπνη κοπέλλα διέδιδε σ' όλους ότι είχε ξαναβρή τὰ χημάτά της... Άπό την ήμερα εκείνη βροχή οι προτάσεις στην Μαρία.

Η νέα άρχισε τώρα να κάνει την δύππολη και τέλος βρή κάποιον. Ο γάμος έγινε, υπό τον όρον η Μαριώ νάχη την διαχείρηση της προίκας της.

Μία μέρα όμως, ο άντρας της της λείει.

— Ξέρεις Μαριώ, αύριο είναι έμποροπανήγυρις στο άλλο χωριό.

— Το ξέρω.

— Θέλω να πάγω.

— Και δεν πιά;

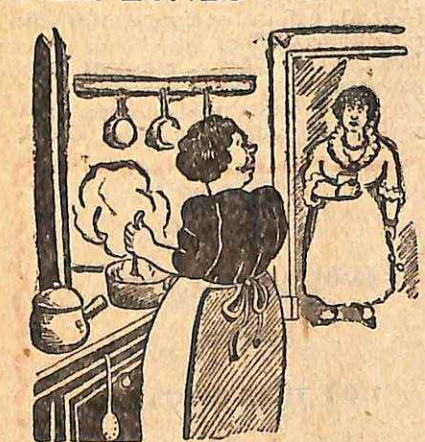
— Ούθελα ν' αγοράσω μία γελάδα.

— Άγόρασέ την.

— Μα δεν έχω λεφτά... Δέ μου δίνεις όπ' τις 50.000 σου;

— Άκουσε να σου πώ του λείει η Μαρία. Έγώ έκαμα ό,τι έπρεπε για να πάγω άντρα, κάνε κι' εσύ ό,τι μπορείς για να πάρής τη γελάδα σου!

Η ΕΡΕΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ

— Μαριώ, άπόψε θάχωμε έναν κύριο στο τραπέζι. Να σε δώ, λοιπόν.

— Πήτε μου μόνον, θέλετε να ξαναβρω ή όχι ο κύριος αυτός;

Η φωταγωγήση Ιστορίες του Μαρίου

Μία εύδυμη Ιστοριούλα των Μάξ και Άλεξ Φίσερ

Η συνεδρίασις εκείνη του «Σωματείου δια την άμυναν των δικαίων των Συρρεαλιστών» ύπήρξε άρκετά θεαλλώδης, το άποτέλεσμα, όμως, ήταν ότι ο Σουλπίκιος Λαφουρέστ, είχε κατορθώσει να ύπερισχύση και να έκλεγη άντεπιστέλλον μέλος του λαμπρού αυτού Σωματείου.

Ύστερ από την έκλογή του, ο Σουλπίκιος πήρε τους φίλους του που τον βοήθησαν στην έκλογή του και πήγε να τους κεράση σ' ένα ονομαγειρείον της Άγοράς.

Κέρνα με να σε κερνώ, ο Σουλπίκιος και η παρέα του πιάσανε τὰ μεσάνυχτα. Κάποτε, τέλος πάντων, ο Λαφουρέστ, άποχαιρέτησε τους φίλους του και τράβηξε για το σπίτι του. Στο δρόμο, όμως, σκέφθηκε ότι ή έπιτυχία του δεν έπρεπε να περάση άπαρατήρητη στη γειτονιά του γι' αυτό άγόρασε από ένα περίπτερο δέκα σπαρματσέτα με την πρόθεση να φωταγωγήση τὰ παράθυρά του και άν την άλλη μέρα οι γειτόνοι τον ρωτούσαν γιατί αυτό, θα είχε ο Σουλπίκιος όλη την εύκαιρία για να τους διηγήθη τον άθλο του!

Το σκέφθηκε και το έκανε. Άφου τοποθέτησε τὰ κερία στο παράθυρο τὰ άναψε και κατέβηκε τρικλίζοντας στο δρόμο για ν' άπολαύση το θέαμα.

Ποιά ύπήρξεν ή έκπληξις του Σουλπικίου! «Όλο το σπίτι ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι, από κάτω έως πάνω. Και στο παράθυρο το ίδιο σκοτάδι!

— Διάβολε! τι περίεργο πράγμα μουρούσε ο Λαφουρέστ, άσφαλώς τὰ κερία έσβυσαν την ώρα που κατέβαινα. Θα άνέβω να τὰ άνάψω πάλι.

Τρικλίζοντας πάντα φθάνει στο δωμάτιό του. Φαντάζεσθε την έκπληξή του. Τὰ κερία ήταν πάντα άναμμένα και το φώς των άντανakλούς μες στον καθρέφτη του έμαρμιού.

— Θεοστραβώθηκα βρε άδερφέ! σκέφτηκε ο Λαφουρέστ, και ξανακατέβηκε στο δρόμο. Σκοτάδι και πάλι σκοτάδι.

— Ό! αυτό είναι άνυπόφορο, είπε στη θυρωρό του που καθόταν στο σκαλοπάτι της έξώπορτας. Άναψα τὰ κερία στο παράθυρό μου κι' όμως δεν τὰ βλέπω όπ' το δρόμο.

— Μήπως ύποφέρετε όπ' τὰ μάτια; ρώτησε ή θυρωρός. Πρέπει να τὰ βλέπετε άφου τὰ παράθυρά σας βλέπω στο δρόμο.

— Άς ύποθέσουμε πως ύποφέρω όπ' τὰ μάτια, και δεν βλέπω, έπρεπε ο Λαφουρέστ, σάς παρακαλώ, πείτε μου, σεις βλέπετε την φωταγωγήση μου;

Η ύπηρετρια, μία κοντόχοντρο γρηά, σωστή βαρέλα περπάτησε σαν πάπια ός τ' άντικρυνό πεζοδρόμιο, σήκωσε τη μύτη της ψηλά και έλεπε:

— Κύριε Λαφουρέστ, δεν βλέπω τίποτε. Τὰ κερία σας θάσβυσαν.

— Σίγουρα θα τρελλαθώ, έπρεπε ο Λαφουρέστ.

Και ξαναέβηκε στο δωμάτιό του. Τὰ κερία του ήταν άναμμένα.

Τι μυστήριο!

Ο Σουλπίκιος δεν θέλησε να το έξιχνιάση. Προτίμησε να το ρίξη στον ύπνο.

Την άλλη μέρα το πρωί μόλις έγύνησε, σαν άλλος Άρχιμήδης, ξεπετάχτηκε από το κρεβάτι του, φωνάζοντας:

— Εύρηκα! Να ή λύση του αίνιγματος. να το μυστήριο που με δαιμόνισε χθες το βράδυ.

Τόφλα στο μεθούσι ο καυμένος ο Λαφουρέστ δεν έβλεπε τὰ άναμμένα κερία όταν βρισκόταν στο άντικρυνό πεζοδρόμιο, γιατί άπλούστατα, είχε ξεχάσει ν' άνοίξη τις γυάλλες!...

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Έπιστρέφοντας σπίτι του ο Μάριος, το βρίσκει γεμάτο κόσμο και την γυναίκα του λιπόθυμη.

— Τι τρέχει; ρωτά άνήσυχος.

— Κρεμάστηκε ή πεθερά σου κ. Μάριε τον πληροφορεί κάποιος.

— Και τι φυλάτε και δεν τρέχετε να την ξεπερμάσετε! φωνάζει ο Μάριος.

Κάποιος τότε βγάζει το μαχαίρι του και τρέχει να κόψη το σχοινί.

— Για στάσου! του κάνει ο Μάριος. Μήπως δεν πέθανε άκόμη;...

Ο Μάριος επέστρεψε από την κηδεία της πρώτης γυναίκας, με την όποια δεν τὰ περνούσε διόλου καλά. Στο δρόμο ένας φίλος του τον ρώτησε για την έιτώπιση που του είχε κάνει το θλιβερό αυτό περιστατικό. Και βέβαια δεν έπρεπε να το μάθη κανείς...

— Ήταν ή πρώτη φορά που βγήκαμε μαζί έξω χωρίς να μαλλώσουμε...

Κάποτε ο Μάριος επέστρεψε από ταξίδι. Στο τελωνείο της Μασσαλίας ο έλεγκτής τον ρωτά:

— Έχετε τίποτε να δηλώσετε κ. Μάριε;

— Τίποτε κάνει ο Μάριος.

Περίεργος όμως ο έλεγκτής ψάχνε στην τύχη σε μία θαλίτσα και βρίσκει ένα χρυσό δραχιδί.

— Κι' αυτό τί είναι; ρωτά του Μάριος.

— Α! Αυτό ήταν μία έπιτήρησις για την γυναίκα μου, στη γιορτή της και δεν έπρεπε να το μάθη κανείς...

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΠΑΛΗΑΤΖΗ

— Δεν έχει τίποτε παλιό ο κύριος;

— Όχι, ή γυναίκα μου λείπει ταξίδι.

— Τότε άφεντικό θάχετε άδειες μπουτίλλες...

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(Στο 'Αζαί της Γαλλίας ένα γραφικό χωριουδάκι της κοιλάδας του 'Ιντε, ζή με τα δίδυμα κοριτσάκια της ή Σαρλόττα Λαμάρες. 'Ο άντρας της απουσιάζει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να εργασθῇ σὲ κάτι μεταλλεία. Μία παράξενη ἀρρώστεια προσέβαλε τὴν ἀτυχῆ Σαρλόττα πού ἔως τότε ἦταν ὑπόδειγμα νοικοκυρᾶς καὶ μητέρας. 'Εξ αἰτίας ἐνὸς ἀσθενοῦς παιδιού πού ἀνοίξε πάλι σὲ σπῆτι της, ἡ ἀτυχὴς κατελαμβάνετο ἀπὸ κάτι παράξενα συμπτώματα με τάσεις πρὸς ἔμετον, με σπασμωδικὰ καὶ με δυσπνοιες, πού τὴν ἀναγκάζουν νὰ ξεπετιέται ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι της καὶ νὰ τρέχει σὲ δάσος, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα.

Οἱ συχωριανοὶ της πού τὴν ἐβλεπαν νὰ τρικλίζῃ, νόμισαν ὅτι τὴν ἔπαιζε σὲ πλοῦτο καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν περιφρονοῦν καὶ νὰ τὴν φωνάζουν Μπεκρού. Πολλὲς φορές, ἡ ἀτυχὴς Σαρλόττα ἐπεφτε σὲ χάραξά της ἀνασθητή, σ' ἓνα βαθύ ληθαργικὸ ὕπνο, πού ἐμοιαζε μὲ θάνατο. Καὶ νὰ τί ἐπαθε σὲ τέλος: Μία μέρα, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς, ἔφερε στὸν κόσμο ἓνα καχεκτικὸ ἀγοράκι, τὸν 'Αυρύ. Κάποιος ἄτιμος τὴν εἶχε βρῇ ἀνασθητή καὶ τὴν ἐβίασε. Τὸ σούσουρο ἔγινε τρομερὸ σὲ μικρὸ χωριὸ καὶ ὅταν τὸ μικρὸ νόθο παιδί ἀρρώστησε ἀπὸ τὰ ἴδια συμπτώματα, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ 'Αζαί, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τοῦ γιαιτροῦ Ρενεβίλ, ὑπέθεσαν ὅτι ἡ Μπεκρού ἐδηλητηρίασε τὸ παιδί τῆς ἀμαρτίας, γιὰ νὰ μὴ τὸ βοηθῇ ὁ σύζυγός της πού μαθεύτηκε ὅτι ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Μονάχα ἓνας δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ τὴν ἔνοχὴ τῆς Σαρλόττας

παρ' ὅλα τὰ φανερά σημάδια. 'Ο πατρικός της φίλος Ζάν Μπερτελέν, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέφῃ γι' αὐτὴν ἓνα τρυφερὸ αἶσθημα.

Στὸν πύργο τοῦ Φενεστρέλ, κοντὰ σὲ 'Αζαί, ζῇ ὁ κόμης Οὐμβέρτος ντὲ Τιελλαί με τὴν ὥραια καὶ ματαιόδοξη γυναῖκα του τὴν Κλοτίλδη. 'Αλλ' ἡ Κλοτίλδη, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός της, πλήττει τρομερὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἐπαρχίας καὶ ἀπατᾷ τὸν κόμητα με ἓνα ῥέμπλο νεο τοῦ χωριοῦ, ὁνόματι Ματίς (τὸν ὑποτιθέμενο βιαστή τῆς ἀτυχούς Σαρλόττας). 'Ενα βράδυ κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐσπερίδος, ὁ κόμης μετράει σὲ γιαιτρὸ Ρενεβίλ 200.000 φράγκα, γιὰ ἓνα κτήμα πού τοῦ εἶχε πωλήσει πρὸ ἡμερῶν ὁ γιαιτρός. 'Ο τελευταῖος πῆρε τὰ χρήματα καὶ ὁ κόμης, ἐπειδὴ ἦταν νύκτα, συνώδενος τὸ γιαιτρό, γιὰ ἀσφάλεια, ὡς τὸ σπιτάκι τῆς Σαρλόττας, ὅπου καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ ἄνδρας τῆς Σαρλόττας, ἐπιστρέψας γεμάτος λαχτάρα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, βρῆκε σὲ σπῆτι τοῦ τῆς πύργου τρομερὴ συμμορία. 'Η γυναῖκα του εἶχε ἀποκτήσει ἓνα νόθο παιδί. Καὶ τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε πεθάνει τὴν ἴδια μέρα τῆς ἀφίξεώς του ἀνυποπτου συζύγου, ἀπὸ δηλητηρίασι, ὅπως φώναζε ὁ κόσμος).

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ὁ Ζώρζ Λαμάρες πῆρε τὰ δύο του κοριτσάκια καὶ ἔφυγε πρὸς ἄγνωστον κατεύθυνσιν. 'Η Σαρλόττα θέλησε νὰ τὸν κυνηγήσῃ. 'Εχασε, ὅμως, τὰ ἴχνη του καὶ περιπλανηθεῖσα σὲ δάσος, σωριάστηκε στὴν ρίζα ἐνὸς δέντρου, ὅπου τὴ βοήθη τυχαῖως ὁ παιδικὸς της φίλος Ζώρζ Λαμάρες καὶ τὴν ὠδήγησε πάλι σὲ σπῆτι της, κοντὰ σὲ πεθαμένο της παιδί.

Τὴν ἴδια αὐτὴ νύκτα, ἡ κόμηςσα Κλοτίλδη ντὲ Τιελλαί εἶχε συναντηθῇ κρυφὰ, στὰ ἐρείπια τῆς μονῆς τοῦ Ρελαί, με τὸν ἑραστή της Ματίς. 'Αλλὰ τὸ ραντεβού τους εἶχε τραγικὴ ἔκβασι. Χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί, ἐλθάν τὸν κόμητα νὰ ἐνεδρεῖν πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο καὶ νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ διερχομένου γιαιτροῦ Ρενεβίλ. Οἱ δύο ἄνδρες πάλαιψαν, ἀλλὰ σὲ τέλος, ὁ κόμης κατάρθηκε καὶ στραγγάλισε τὸν ἀτυχῆ γιαιτρό. Τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο της ἡ Κλοτίλδη, ἐπείστρεψε σὲ τὸν πύργο καὶ τὸ πρῶν ἔμαθε ἀπὸ τὴν καμαριέρα της ὅτι ὁ Ρενεβίλ βρέθηκε στραγγαλισμένος μέσα σὲ ἀσβεστάδιον τοῦ Λαγκράμ, πλὴν σὲ σπῆτι τῆς Μπεκρούς.

— Καὶ ποῖς τὸν σκότωσε; ρώτησε ἡ Κλοτίλδη, καίτοι ἤξερε ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ ἄνδρας της.

— 'Η Μπεκρού, ἀπάντησε ἡ καμαριέρα.

'Η κοινὴ αὐτὴ βοή, ἀνάγκασε τοὺς δύο δικαστικούς πού ἦλθαν ἀπὸ τὴν Τούρ νὰ τὸ φόνον τοῦ γιαιτροῦ, νὰ μεταβοῦν χωρὶς ἀγοροπρία, σὲ σπῆτι τῆς Σαρλόττας. 'Εν τῷ μεταξύ, ὁ κόμης ντὲ Τιελλαί πού εἶχε παρακολουθεῖ τὰς πρῶτας ἀνακρίσεις πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ γιαιτροῦ, ἐπέστρεψε κατηφὴς σὲ τὸν πύργο.

5ον

Μόλις ὁ κόμης ντὲ Τιελλαί ἐπέστρεψε σὲ τὸ Φενεστρέλ, κλεῖσθηκε σὲ γραφεῖο του καὶ δὲν θέλησε νὰ δεχθῇ κανένα.

'Εμεινε ὡρὲς ὁλόκληρες καὶ τὸ ἄπόγευμα κατέβηκε σὲ τὸν κῆπο, μετὰ ὅπως σκυθρωπὸ καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ ἀτέλειωτες βόλτες.

Κατὰ τὴς τέσσερις ἀνέβηκε σὲ τὸν πύργο καὶ ζήτησε τὴν Κλοτίλδη. Τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ κόμηςσα εἶχε ἐπισκεψαίμενος τὸ σαλόνι, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν φύγει ὅλοι καὶ ἔμεινε μόνος ὁ Ματίς.

'Ο κόμης ἐπῆγε σὲ τὸ σαλόνι, ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ Ματίς καὶ ἔστειλε στὴ γυναῖκα του ἓνα χαμόγελο. Φαινότανε τρομερὰ θλιμμένος. 'Αλλὰ στὰ χαρακτηριστικά του δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀνησυχίας.

— 'Εμαθες τὴν θλιβερὴ εἶδηση, Κλοτίλδη; ρώτησε τὴν γυναῖκα του.

— Ναι, ψιθύρισε ἡ κόμηςσα. Τὸν καυμένο τὸ γιαιτρό!

— Τὸν ἐσκότωσαν κοντὰ σὲ σπῆτακι μετὰ τοὺς κισσοὺς, λίγα λεπτά μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸ μας... Τὸν ἐσκότωσαν γιὰ νὰ τὸν κλέψουν.

'Η Κλοτίλδη ἀρχισε νὰ ἐκνευρίζεται με αὐτὸν τὸν κυνισμό. Καὶ εἶπε: — Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀπίθανον.

— Γιατί; — Γιατί, κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ γιαιτρός δολοφονήθηκε ἀπὸ κάποιον ἄθλιον πού τὸν ἐγνώριζε, πού ἤξερε ὅτι βρισκόταν στὴν ἐσπερίδα μας καὶ πού ἔκανε καρτέρι σὲ δρόμο, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ...

— Λοιπὸν; — Λοιπὸν, λέγω ὅτι μοῦ φαίνεται ἀπίθανος ἡ ἐκδογὴ τῆς κλοπῆς, γιὰ τὸ ὅλο τὸ χωριὸ ἤξερε τὴν παροιμιώδη ἀφηρημάδα τοῦ δόκτορος Ρενεβίλ, πού ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι του, πάντοτε σκεδόν, χωρὶς τὸ πορτοφόλι του... Λίγες φορές βρέθηκε ὁ μακαρίτης σὲ δύσκολη θέση;... Λίγες φορές δαναεσθηκε ἀπὸ τρίτους γιὰ νὰ ἐλεήσει κάποιον φτωχόν;... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν λόγο ἐπαναλαμβά- νω ὅτι ἡ ἐκδογὴ τῆς ληστείας εἶναι ἀπίστευτη.

— 'Ο γιαιτρός εἶχε στὴν τσέπη του διακρίσεις γιλιάρδες φράγκα. — Πῶς τὸ ξέρεις; — Τοῦ εἶχα δώσει ἐγώ. — Γιατὸ κτήμα πού ἀγόρασες; — Ναι.

— Μὰ τὸ κτήμα στοίχιζε, νομίζω, τριακόσιες γιλιάρδες.

— Ναι... 'Αλλ' ἔδωσα μονάχα διακρίσεις γιλιάρδες... τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ μετροῦσα σὲ δύο - τρεῖς μέρες... Τὰ εἶχα ὅλα τὰ χρήματα χθές, ἀλλὰ

'Η ἱστορία

ἐνὸς μαρτυρικοῦ

ἔρωτος

πού τίθεται στὴν

πὶδ ἀπρόοπτη

καὶ δραματικὴ

δοκιμασία.

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΟΟΟ

πλήρως ἐκτάκτως διαφόρους λογαριασμοὺς καὶ ἔτσι μοῦ φύγανε οἱ ἑκατὸ χιλιάδες.

— Καὶ οἱ διακρίσεις αὐτὲς γιλιάρδες δὲν βρέθηκαν σὲ τὸ πτώμα τοῦ γιαιτροῦ;

— 'Οχι... ἐκλάπησαν, ἀσφαλῶς...

'Ο Ματίς καὶ ἡ Κλοτίλδη βυθίστηκαν σὲ συλλογισμοὺς. Οἱ ἐκτακτες αὐτὲς πληρωσὲς τῶν ἑκατὸ χιλιάδων μέσα σὲ μιὰ μέρα, φαινότανε κάπως ἀπίστευτες...

— Καὶ ὁ ἐνοχος; Ποιὸς εἶναι ὁ ἐνοχος; ρώτησε ἡ Κλοτίλδη.

'Ο κόμης πού εἶχε καὶ αὐτὸς βυθισθῇ σὲ σκέψεις, ἀνεσκήρτησε μὲ τὸν μῦλον τῆς κόμηςσας.

— 'Η κοινὴ γνώμη, ἀπάντησε, κατηγορεῖ μιὰ δυστυχισμένη ὑπαρξή... Τὴ Σαρλόττα Λαμάρες.

— Καὶ σὺ τί λές; ρώτησε ἡ Κλοτίλδη με ἀγωνία Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου;

— 'Εγώ; 'Η δική μου γνώμη; ψιθύρισε ὁ κόμης.

'Η Κλοτίλδη τρέμει ἀπὸ τὴν ταραχή. Κινδυνεύει νὰ προδοθῇ. Κατορθώνει, ὅμως, νὰ πνίξῃ τὴ συγκίνησιν της καὶ με φωνὴν σπασμένη, ψιθυρίζει:

— Ναι... ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου; Ποιὸς ἄραγε νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος;

'Ο κόμης δὲν ἀπάντησε. Σηκώθηκε καὶ προχωρώντας ἀργὰ, πλησίασε τὴν Κλοτίλδη καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια, λές καὶ ἤθελε νὰ διαβάσῃ μέσα στὴν σκέψη της... 'Υστερα τῆς ἐπίασε τὸ χέρι καὶ με φωνὴν πού μο- λὶ ἀκουγότανε, τὴ ρώτησε:

— Τί ἐλεῖς νὰ πῇς Κλοτίλδη; Φαντάζεσαι τίποτε ἄλλο;

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐσφίξε τόσο δυνατὰ τὸ χέρι τῆς Κλοτίλδης, ὥστε ἐκείνη ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ φωνή.

— Συγγνώμην, ψιθύρισε ὁ κόμης, πού ἀντελήφθη τὸ κακὸ πού ἔκανε... συγγνώμην, Κλοτίλδη... σὲ πόνεσα;

'Εκείνη κύτταξε τὰ στραμπουλιγμένα δάκτυλα τοῦ χεριοῦ της καὶ εἶπε:

— Δὲν φαντάσθηκα τίποτε γι' αὐτὸ τὸ φόνον. Οὐμβέρτε... 'Αλλὰ σὺ τί φαντάσθηκες;... Μήπως, τυχόν... μήπως φαντάσθηκες ὅτι ἤθελα νὰ κατηγορήσω ἑσένα ὡς ἐνοχόν;

Καὶ γέλασε σαρκαστικά, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸν κόμητα ἀπὸ τὰ μάτια της. 'Αλλ' ὁ κόμης δὲν εἶπε τίποτε. Κύτταξε τὸ ταραγμένο πρόσωπο τῆς

Κλοτίλδης καὶ γεμάτος ἀνησυχία τὴ ρώτησε:

— Μὰ τί ἔχεις, λοιπόν, Κλοτίλδη; Τί λές; Τί ἐπαθες;

— Τίποτε, ψιθύρισε ἡ κόμηςσα... Δὲν ξέρω... ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις με τάραιξε τόσο...

— Εἴπα...

'Όταν σὲ λίγο ἡ κόμηςσα ἔμεινε πάλι μόνη με τὸν Ματίς, ἄλλαξε μα- ζὶ του ἓνα τρομαγμένο βλέμμα.

— Λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῇ, τῆς εἶπε.

— Ναι... μοῦ ἤρθε σὰν τρέλλα... ἤμουν ἔτοιμη νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα... τῶ- ρα, ὅμως, ἀνέκτησα τὴν ψυχραιμία μου... Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι σὲ ἔξῃς δὲν θὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τέτοιες τρελ- λές σκέψεις... Θὰ σφραγίσω τὸ στό- μα μου, ὅπως θὰ τὸ σφραγίσῃς καὶ ἐσύ. Γιατί πρέπει νὰ μείνουν κρυφὰ ὅσα ξέρουμε, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναι, πρέπει, εἶπε ὁ Ματίς.

Καὶ ἡ Σαρλόττα Λαμάρες κατεδι- κάσθη. Οἱ δύο ἐραστοὶ δὲν θ' ἀπεκά- λυπταν τὸν πραγματικὸ δολοφόνον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον

'Η Σαρλόττα συλλαμβάνεται

Οἱ δύο δικαστικοὶ ἐμπήκαν μέσα σὲ σπιτάκι με τοὺς κισσοὺς, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ ἡ Σαρλόττα, ἡ ὁποία, γονατισμένη μπροστὰ σὲ τὸ φέ- ρετρο τοῦ παιδιοῦ της, προσοχέτο.

Γιὰ μιὰ στιγμή, οἱ δύο ἀντιπρόσω- ποι τῆς Δικαιοσύνης ἐσεβάστηκαν τὸν πόνο τῆς τραγικῆς αὐτῆς μητέ- ρας. Καὶ δὲν θέλησαν νὰ τὴν ἐνοχλή- σουν. 'Υστερα, ὅμως, ὁ εἰσαγγελεὺς προχώρησε καὶ ἀγγίξε τὴ Σαρλότ- ταν στὸν ὄμο.

'Εκείνη ἐστράφη, χωρὶς καμμιὰν ἐκπληξή, κύτταξε τοὺς δύο ἄνδρες καὶ με φωνὴν κουρασμένη τοὺς ρώτη- σε:

— Ποιοὶ εἰσθε, κύριοι καὶ τί με θέ- λετε;

— Εἰσθε ἡ κυρία Σαρλόττα Λα- μάρες; τὴ ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς, δει- λά.

— Μάλιστα.

— Εἶμαι ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Δικαστη- ρίου τῆς Τούρ... καὶ ὁ κύριος εἶναι ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ ἴδιου Δικαστηρίου.

'Η Σαρλόττα περιεργάσθηκε τοὺς δύο δικαστικούς, σὰν νὰ θελε νὰ μαν- τεύσῃ τὰς προθέσεις τους καὶ συλ- λογιζότανε: «Πῶς νὰ ῥαγανταῖ ἄρα- γε... ὡς φίλοι ἢ ὡς ἐχθροί;»

Καὶ ξαφνικὰ εἶπε κάτι, πού ἔκα- νε τοὺς δύο ἄνδρες νὰ σκιρτήσουν:

— Σὰς περιμένα!

— Μὰς περιμένατε; ρώτησε ὁ ἀνα- κριτὴς ἐκπληκτός... Νὰ λοιπὸν πού ἀπολοιοῦνται τὰ πράγματα...

— 'Ισως... 'Ερχεσθε γιὰ νὰ με κα- τηγορήσετε, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι; Εἶ- σθε ἐχθροὶ μου;... ἢ ἐρχεσθε γιὰ νὰ με προστατεύσετε; Θὰ βρῶ ἄραγε σὲ σὰς φίλους πού θὰ με ὑπερασπι- σθοῦν, χωρὶς ν' ἀκούν τὴν συκοφαν- τίαν τοῦ κόσμου; 'Ετσι θέλω νὰ ἐλ- πίζω, κύριοι...

— Κυρία, δὲν εἴμαστε οὔτε φίλοι σας, οὔτε ἐχθροὶ σας... εἴμεθα μόνον φίλοι καὶ ὑπερασπισταὶ τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ δικαίου.

— Τότε ὑπερασπισθήτε με, κύριοι,

γιατί εἶμαι ἡ πιδ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα τοῦ κό- σμου!... 'Υπερα- σπισθήτε με, γιὰ νὰ λάμψῃ ἡ ἀλήθεια καὶ ἀ- παλλαγῇ ἀπὸ τὸ στίγμα πού μοῦ προσάπτουν.

— Καθῆκον μας εἶναι νὰ σὰς προστατεύσουμε, ὅ- πως καὶ καθῆκον μας εἶναι νὰ σὰς τιμωρή- σουμε. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαίως ὅτι θὰ ἐκτελέσουμε μέχρι τέ- λους τὸ καθῆκον μας. 'Απαντήστε, λοιπόν, εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας με προθυμία καὶ εὐλι- κρίνεια.

— 'Ξέρω γιατί με κα- τηγοροῦν, ἀπάντησε ἡ Σαρλόττα. 'Εγώ ἀ- κοῦσαι τίς βρισιές καὶ τίς κατὰς πού ἐξ- στόμιζε ὁ κόσμος κά- τω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου... Τοὺς συγχωρῶ, ὅμως...

— Γιατί σὰς κατηγο- ροῦν;

— Με κατηγοροῦν ὅ- τι φαρμακώσα αὐτὸ τὸ παιδί.

— Καὶ σεις τί ἀπαν- τᾶτε σ' αὐτὴ τὴν κα- τηγορία;

— Τὴ θεωρῶ ὡς ἀτιμὴ καὶ αὐστη- ρὴ καὶ διαμαρτυροῦμαι μετὰ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μου... Γιατί νὰ φαρμακώσω τὸ παιδί μου; 'Η γέν- νησις του με ἀτίμασε, αὐτὸ εἶναι ἀ- λήθεια... Θὰ μπορούσε, ὅμως, ὁ θά- νατός του νὰ μοῦ ἐναρμόσῃ τὴν τι- μὴ καὶ τὴν ὑπόληψιν... Εἶναι δυνατόν νὰ σκοτώσῃ κανεὶς χωρὶς αἰτία;

— Φοβόσασταν τὴν ἐπιστροφή τοῦ συζύγου σας;

— Δὲν φοβόμουν καθόλου... Εἶχα τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἄνδρας μου μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, ὥστε νὰ πι- στέψῃ στὴν ἀθωότητά μου καὶ νὰ μὴ δώσῃ σημασίαν στὰ λόγια τοῦ κό-

Το αρωγότο κρίνο

σου.

—Νά πιστέψω στην α-
θωότητά σας; ρώτησε ο
ἀνακριτής με ειρωνία.

—Μάλιστα, κύριε, είπε
ή Σαρλόττα, σηκώνον-
τας το κεφάλι, με ύφος
ἀγέρωχο.

—Θέλω να μου δώσε-
τε κι' ἄλλη μιὰ πληροφορία, είπε ο
ἀνακριτής.

—Σας ἀκούω.

—Τι κάνατε χθές τὸ βράδυ;

—Ποιά ὥρα;

—Στις ὀκτώ.

—Εἶναι εὐκόλο νὰ σὰς δώσω τὴν
ἀπάντησι... ἀλλὰ σὲ τί θὰ σὰς χρη-
σιμεύσῃ αὐτὴ ἡ πληροφορία;

—Θὰ σὰς τὸ πῶ ὕστερα, μετὰ τὴν
ἀπάντησίν σας στὸ ἐρώτημά μου.

—Χθές, κατὰ τὰς ὀκτῶ, ἐπέστρε-
ψε ὁ ἄνδρας μου, ὕστερ' ἀπὸ ἀπου-
σία τριῶν ἐτῶν στὴν Αὐστραλία...
Τοῦ ἀφηγήθηκα ὅλη τὴ μαρτυρικὴ
μου ζωὴ, θέλησα νὰ τοῦ ἐξηγήσω
τ' ἀνέξηγτητα καὶ τὸν ἐξώρκισα νὰ
μὴ δώσῃ πίστη στὰ λόγια τοῦ κό-
σμου... Ὑστερὰ, πέρασε ἀπὸ δῶ ὁ
γιατρός Ρενεβίλ καὶ εἶπε ὅτι τὸ παι-
δί μου δὲν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θά-
νατο... Ὑστερὰ, ὁ γιατρός ἐφυγε...
ἔφυγε κι' ὁ ἄνδρας μου μαζί με τὰ
τάκλινε. Λιποθύμησα... ὅταν συ-
νῆλθε, θυμῆθηκα τὰ φριχτὰ λόγια
τοῦ γιατροῦ καὶ τρόμαξα... πετάχθη-
κα ἔξω σὰν τρελλή... θέλησα νὰ τὸν
βοῦ, νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ
διαδώσῃ τὴς ἀνότητες ὑποψίες του...
νὰ τὸν ἱκετεύσω νὰ συναισθανθῇ τὸ
σπαράγματ' αὐτῆς καρδιάς μου... ἔτρε-
γα σὰν τρελλή, φωνάζοντας πότε τὸ
γιατρὸ καὶ πότε τὰ παιδιά μου...

—Σταμάτησε καὶ σκούπισε τὰ δά-
κρυά της.

—Ἐξακολουθήστε, εἶπε ὁ ἀνακρι-
τής.

—Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ προσ-
θῶ... Κάποια στιγμή βρέθηκα τόσῳ
ἐξηντλημένῳ, ὥστε σωριάσθηκα στὴ
ρίζα ἐνὸς δέντρου λιπάρου... Εὐτυ-
γῶς πρὸς πέρασε ὁ Ζάν Μπερτελέν
καὶ με ξανάφερε στὸ σπίτι μου... Αὐ-
τὰ εἶναι ὅλα πού ἔχω νὰ σὰς πῶ.

—Σὲ ποῖο μέρος κοντὰ λιποθυμή-
σατε; ρώτησε ὁ ἀνακριτής. Μήπως
κοντὰ στὰ ἐρείπια τῆς μονῆς;

—Ἰσως... ναι... δὲν θυμάμαι κα-
λὰ.

—Καὶ ποιά ὥρα ἀκριβῶς λιποθυ-
μήσατε; Μπορεῖτε νὰ θυμηθεῖτε;

—Ὅχι... τὴν ὥρα ἐκείνη ἤμουν
σὰν τρελλή... μπορούσα νὰ προσέχω
τὴν ὥρα.

—Τὴν ὥρα πού ὁ δόκτωρ Ρενεβίλ
σκοτώθηκε κοντὰ στὸ παλὸν μονα-
στήρι, βρισκόσασταν καὶ σεῖς ἐκεῖ...

—Ὅλο τὸ χωριὸ βοῦνιζε ὅτι ἐσεῖς
σκοτώσατε τὸ γιατρὸ.

—Πράγμα παράδοξο! Ἡ Σαρλόττα
δὲν εἶδε τὴν παραμικρὴν ταράχη...
Τὸ μυαλό της εἶχε σταματήσει... Δὲν
εἶχε πιά τὴ δύναμη γιὰ καινούργιες
συγκινήσεις.

—Καὶ σεῖς τὸ πιστεύετε αὐτὸ τὸ
πράγμα; ρώτησε τοὺς δύο δικαστάς.
—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸς... ἀρ-
κεῖ νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀ-
λήθεια, χωρὶς νὰ κρύψετε τίποτα...
—Καὶ τί λένε αὐτοὶ πού με κατη-

γοροῦν γι' αὐτὸ τὸ φόνον; Λένε γιὰ
ποῖο λόγο σκοτώσα τὸ γιατρὸ;

—Λένε ὅτι τὸν σκοτώσατε, γιὰ νὰ
μὴ καταγγεῖλῃ τὴς ὑποψίες του γιὰ
τὴ δηλητηρίαση τοῦ παιδιοῦ... Τὸν
σκοτώσατε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ
μιλήσῃ.

—Εἶναι πολὺ λογικὸ! ψιθύρισε ἡ
Σαρλόττα, χωρὶς τὴν παραμικρὴ δό-
ση ειρωνείας στὴ φωνή της.

—Τί ἀπαντᾶς σ' αὐτὴ τὴν κατηγο-
ρία;

—Τίποτε.

—Ἀρνεῖσαι νὰ ὑπερασπισθῇς τὸν
ἐαυτό σου;

—Ναι... ναι... σὰς ἱκετεύω, ὅμως,
νὰ με πιστέψετε... νὰ πιστέψετε τὴν
ἀθωότητά μου... ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ
κάνω τίποτε, γιὰτὶ ὅλο τὸ χωριὸ εἶ-
ναι ἐναντίον μου... καὶ νὰ γιὰτὶ σὰς
ρώτησα ἂν ἐροῦσθε ὡς ἐχθροὶ ἢ ὡς
φίλοι... Ἄν εἶσθε ἐχθροὶ μου, εἶμαι
γαμμένη... ἂν, ὅμως, δὲν λάβετε ὑπ'

ὄψιν σας τὴν κοινὴ γνώμη καὶ ἐξε-
τάσετε ψυχραῖμα τὰ πράγματα, τό-
τε θὰ με σώσετε... Δὲν τὸν σκοτώσα
ἐγὼ τὸ γιατρὸ Ρενεβίλ!... Μὲ θεω-
ρεῖτε τόσο δυνατῇ, νὰ νὰ σκοτώσω
ἐναντὶ ἄνδρα;... Δὲν βλέπετε τὴν ἀδυ-
ναμία μου;... Ἄλλο τίποτε δὲν ἔχω
νὰ σὰς πῶ...

—Ὁ ἀνακριτὴς φώναξε τοὺς δύο
χωροφύλακες πού στεκότανε στὴν
πόρτα καὶ τοὺς εἶπε:

—Κάντε μιὰ ἐρευνά μὲσα στὰ δω-
μάτια.

—Οἱ χωροφύλακες ἔσπευσαν νὰ ἐκτε-
λέσουν τὴν διαταγὴ καὶ σὲ λίγο ἐπέ-
στρεψαν ἀπρακτοί. Δὲν εἶχαν βρῇ
τίποτε τὸ ἐνοχοποιητικόν.

—Οἱ δύο δικαστικοὶ τραβήχθηκαν
στὴ γωνία ἐνὸς δωματίου καὶ ἀργί-
σαν νὰ συνομιλοῦν γαλήνως. Ἡ
Σαρλόττα, μὲ τὸ πρόσφορὸ κρυμμέ-
νο μὲσα στὰ χέρια της, ἔκλαιε. Ἐ-
ξαφνα, μῆκε μὲσα ἕνας χωροφύλα-
κας καὶ ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτὶ τοῦ
εἰσαγγελέως.

—Ἄς ἔλθῃ μὲσα, εἶπε ὁ εἰσαγγε-
λεὺς.

—Καὶ σὲ λίγο, μῆκε μὲσα ὁ ἄν-
δρας τῆς Σαρλόττας, ὁ Ζώρζ Λα-
μάρς, νερασμένος κατὰ εἰκοσι γρό-
νια... Μὲσα σὲ μιὰ νύχτα, τὰ μαλλιά
τοῦ ἀτυχοῦς εἶχαν ἀσπρίσει.

—Μαζί του, μῆκαν μὲσα στὸ δω-
μάτιο καὶ τὰ δύο του κοριτσάκια.
Ἡ Κλαίον καὶ ἡ Λουίζα. Μόλις τὰ
εἶδε ἡ «Μπεκροῦ» ἔτρεξε κοντὰ τοὺς
καὶ τὰσφίξε στὴν ἀγκαλιά της, ψι-
θυρίζοντας με λυγμούς:

—Παιδάκια μου! Χρυσὰ μου παι-
δάκια!

—Τὰ κοριτσάκια ἔκλαιγαν κι' αὐτὰ
ἀπ' τὴ χαρὰ τους.

—Μητεροῦλα! γλυκεῖά μας, μα-
νοῦλα, ἔλεγον. Δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε
πιά!

—Ἡ Σαρλόττα, μετὰ τὴν πρώτη
συγκίνηση, ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνδρα
της καὶ εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου... σ' εὐ-
χαριστῶ πού εἶγες αὐτὴ τὴν καλὴ
ἐμπνευση... σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ χα-
ρὰ πού μοῦδώσατε...
—Ἐφφικά, ὅμως, μόλις πρόσεξε τὸ
γερασμένο πρόσωπο τοῦ Ζώρζ, ἐμ-
πίηξε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ.
—Ζώρζ! εἶπε με σπαράγμ... ὦ!
φτωγὲ μου Ζώρζ! Πόσο ὑποφέρετε,

δυστυχισμένε...

—Ναι, ψιθύρισε ὁ Λα-
μάρς... Ἀπορῶ πῶς δὲν
πέθανα τὴ φριχτὴ αὐτὴ
νύχτα... ἢ πῶς δὲν τρελ-
λάθηκα...

—Ἡ Σαρλόττα ἔπεσε
γονατιστὴ στὰ πόδια του.

—Κι' ὅλα αὐτὰ ἐξ αἰτίας μου!
ναί!... Γιὰ μένα ὑπέφερες, Ζώρζ!..
Γιὰ μένα!... Καὶ ὅμως εἶμαι ἀθώα!..

—Ὁ ἀνακριτὴς ἐπενέβη:

—Ἀκουσε, κυρία Λαμάρς. Σὲ ἐ-
ξορκίζω γιὰ τελευταία φορά, μπρο-
στὰ τὸν ἀπελπισμένο αὐτὸν ἄνθρω-
πο, τὸν ἄνδρα σου καὶ μπροστὰ στὸ
λείψανό τοῦ παιδιοῦ σου, νὰ μιλή-
σης.

—Εἶμαι ἀθώα!

—Καὶ ὅμως ὅλα στρέφονται ἐναν-
τίον σου... Τὸ παρελθόν σου, τοῦ ὁ-
ποῦ ἀπόδειξε εἶναι αὐτὸ τὸ παιδί,

πού ὁ ἄνδρας σου τὸ βλέπει με φρι-
κη... ὅλα σὲ κατηγοροῦν, ὅλα...

—Εἶμαι ἀθώα!... εἶπε πάλι ἡ Σαρ-
λόττα. Ὑπερασπισθεῖτε με ἐναντίον
ὅλων, ὅλων, ὅλων...

—Ὁ ἀνακριτὴς ἐσήκωσε τοὺς ὤ-
μους. Καὶ εἶπε με παγερὴ φωνή:

—Σαρλόττα Λαμάρς, ἐν ὀνόματι
τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω!

—Εἶμαι χαμμένη!... ψιθύρισε ἡ
Σαρλόττα.

—Ἐφφε ἕνα βλέμμα γύρω της,
σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιον προστάτη,
ἀντίκρουσε τὰ παγερά πρόσωπα τῶν
δύο δικαστῶν, εἶδε τὸ ἄνιο ὕψος τῶν
χωροφύλακων, πρόσεξε τὸν ἄνδρα
της πού καθόταν με τὸ πρόσωπο
κρυμμένο μὲσα στὴς νυφῆτες τῶν
γεριῶν του, εἶδε ὅτι δὲν εἶχε κανένα
μὲ τὸ μέρος της καὶ φώναξε με ἄ-
πελπισία:

—Κανέναν, λοιπόν! Κανέναν δὲν
με πιστεύει!

—Τὰ κοριτσάκια γόηθκαν τρομαγ-
μένα στὴν ἀγκαλιά της, σὰν κυνη-
γημένα πουλάκια.

—Καὶ σεῖς, μικροῦλες μου, τί θὰ
ἀπογίνετε; ψιθύρισε ἡ δυστυχισμέ-
νη μητέρα.

—Μαμά, θὰ σὲ γάσουμε καὶ πάλι;
εἶπε ἡ Κλαίον.

—Ἄλλοιμονο!... ναι... καὶ γιὰ
πάντα, γλυκὰ μου παιδιά...

—Ἐκείνη τὴ στιγμή μῆκε μὲσα ἕ-
νας τρίτος χωροφύλακας.

—Ὁ κ. Ζάν Μπερτελέν, εἶπε, ζητεῖ
νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ.

—Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Μπερτελέν;

—Ὁ χωροφύλαξ ἐξήγησε. Ὁ ἀνα-
κριτὴς κατένευσε καὶ σὲ λίγο μῆ-
κε μὲσα ὁ Μπερτελέν με ὕψος ὡρ-
γισμένο.

—Στάθηκε μπροστὰ στοὺς δύο δικα-
στάς, σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ
στήθος καὶ εἶπε:

—Ἦλθα νὰ μάθω τί γίνεται τέλος
πάντως μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση... Οἱ
χωρικοὶ φωνάζουν παντοῦ ὅτι ἡ Σαρ-
λόττα Λαμάρς ἐσκοτώσε τὸ γιατρὸ!

—Ἄλλ' εἶναι ὅλοι τοὺς βλάκες!... Πι-
στεύω ὅτι σεῖς πού εἶσθε ἄνθρωποι
μυαλωμένοι, δὲν θὰ δίνετε πίστη σ'
ὅλες αὐτὲς τὴς ταπεινὲς συκοφαν-
τίες...

—Μιλοῦσε με τέτοιο περιφρονητικὸ
ὕψος καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του μαρ-
τυροῦσε τέτοια ἀηδία, ὥστε οἱ δύο
δικασταὶ ἔμειναν ἐμβρόντητοι.

—Δὲν ἔχουμε νὰ σὰς δώσουμε λο-
γαριασμό! εἶπε ψυχρὰ ὁ ἀνακριτὴς.
Μὲ ποῖο δικαίωμα ρωτᾶτε;

—Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὁ Μπερτελέν,
ἐστράφη πρὸς τὴ Σαρλόττα

—Τὸ πιστεύουν, λοιπόν, ἔ; ρώτη-
σε.

—Ναι, τὸ πιστεύουν, ψιθύρισε ἡ
Σαρλόττα. Ἄλλὰ σὺ, Ζάν, ὑπερά-
σπισέ με! Μ' ἔχουν ὅλοι ἐγκαταλεί-
ψει!...

—Ὁ Ζάν εἶδε τὸν Ζώρζ Λαμάρς,
πού φαινότανε τελείως ἀδιάφορος
πρὸς ὅτι συνέβαινε γύρω του καὶ
ρώτησε:

—Κι' αὐτὸς ἀκόμα σ' ἐγκατέλει-
ψε;

—Πρὸ παντὸς αὐτός!... Ἀλλὰ δὲν
πρέπει νὰ θυμῶνῃ κανεὶς μαζί του...
Κύτταξέ τον... μέσα σὲ μιὰ νύχτα,
τὰ μαλλιά του ἔγιναν ἄσπρα...

—Ὁ Μπερτελέν πού εἶχε κι' αὐτὸς
ἰδῇ τὸν Λαμάρς τὴν προηγουμένη
μέρα καὶ μπορούσε νὰ κἀνῃ τὴ σύγ-
κριση, αἰσθάνθηκε βαθεῖα λύπη γιὰ
τὴν ἀτυχή αὐτὴ σύζυγο. Καὶ ψιθύρι-
σε:

—Τὸν ἄμωρο!

—Ὑστερὰ, στραφεὶς πρὸς τὸν ἀνα-
κριτὴ, τὸν ρώτησε με ἄγριο ὕψος:

—Ὡστε δίνετε πίστη σ' ὅλες αὐ-
τὲς τὴς φλυαρίες; Καὶ χωρὶς νὰ κά-
νῃτε ἀνακρίσεις, χωρὶς
τίποτε, κρίνετε ὅτι ἡ
γυναίκα αὐτὴ εἶναι ἐ-
νοχος;

—Ὁ ἀνακριτὴς ἐστρά-
φη πρὸς τοὺς χωροφύ-
λακες καὶ εἶπε:

—Πετᾶτε τὸν ἕξω
αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

—Οἱ χωροφύλακες,
κατάπληκτοι, δίστα-
ζαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ
διαταγὴ. Ὁ Ζάν Μπε-
ρτελέν, κατακίτρινος
ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ἔσ-
φίξε τὴς γροθιές του
καὶ κύτταξε τὸν ἀνα-
κριτὴ με μάτια πού
πετοῦσαν σπίθες. Ἐ-
κείνη, ὅμως, τὴ στιγ-
μὴ, ἐπενέβη μιὰ γλυ-
κεῖα φωνή:

—Ζάν, φίλε μου, μὴ
ταράζεσαι!

—Ἦταν ἡ Σαρλόττα
πού φοβότανε μήπως
ὁ προστάτης της δια-
πράξει καμμιὰ τρέλ-
λα.

—Δαμασμένος τώρα
ὁ Ζάν Μπερτελέν ἀπὸ
τὴ γλυκεῖα φωνὴ τῆς
γυναίκας πού ἀγα-
ποῦσε με τόσο κρυφὰ
αἰσθημένα, χαμήλωσε
τὸ κεφάλι καὶ εἶπε
πρὸς τοὺς δικαστάς:

—Σὰς παρακαλῶ νὰ
με συγχωρήσετε, κύ-
ριοι... ἀλλ' αὐτὰ πού
συμβαίνουν εἰς βάρος
αὐτῆς τῆς γυναίκας
εἶναι τόσο ἀδίκαια καὶ
τόσο σκληρά, ὥστε
δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ
μὴν ἐξεγερθῇ. Ἐργό-
μενος ἐδῶ, εἶχα νὰ
σὰς δώσω μιὰ πληροφο-
ρία... Γνωρίζετε ὅτι
ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι
ἀρρωστη... ὑποφέρει
ἀπὸ κάτι περίεργα
συμπτώματα ἀσφυξί-
ας, πού ὁ γιατρός δὲν
μπορεῖ ποτὲ νὰ τὰ
καταλάβῃ... Σήμερα
τὸ πρωτὶ τὴ βρῆκα τε-
λείως ἀναίσθητη στὴ

ρίζα ἐνὸς δέντρου, κοντὰ στὰ χαλά-
σματα τοῦ παλαιοῦ μοναστηριοῦ...
Τὴ συνέφερα με γίλιους κόπους καὶ
τὴν ἐανάφερα στὸ σπίτι της.

—Λαμβάνω σημείωσιν τῆς πληρο-
φορίας αὐτῆς, εἶπε ψυχρὰ ὁ ἀνακρι-
τής.

Καὶ με μιὰ χειρονομία πού σήμαι-
νε ὅτι κάθε συζητήσις εἶχε πιά λή-
ξει:

—Αὐτὸ ἦταν ὅλο πού εἶχατε νὰ
μοῦ πῆτε;

—Ἰσως, πολὺ γρήγορα νὰ ἔχω
κι' ἄλλες πληροφορίες.

—Καὶ γιὰτὶ ὄχι σήμερα;

—Γιὰτὶ τὸ ἀγλᾶδι δὲν ὥριμασε ἀ-
κόμη.

—Ἡ Σαρλόττα πού παρακολουθοῦ-
σε τὴ συζήτηση αὐτὴ, ἄρχισε ν' ἀ-
νακτᾶ τὸ θάρρος της.

—Ζάν! εἶπε. Εἶναι ἀλήθεια; Μοῦ
δίνεις ἐλπίδες;

—Ὅχι, Σαρλόττα! Δὲν ξέρω ἀκό-
μα τίποτε, ἀλλ' ἤθελα νὰ σοῦ πῶ τὸ
ἔξῃς: Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, πρὶν ἀκό-
μα μῶ ἐδῶ μὲσα, ἀκουσα πού φώ-
ναζες ὅτι δὲν ἔχεις κανένα νὰ σὲ ὑ-

ποστηρίξῃ... Λοιπόν: Ἀπατάσαι,
Σαρλόττα... Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα
πού ἀργίσα νὰ κυκλοφοροῦν εἰς
βάρος σου διάφορα πράγματα, σὲ
ὑπερασπίσθηκα... Ἐλεγα ὅτι εἶσαι
ἀρρωστη, ὅτι δὲν πίνεις στάλα κρα-
σί... Ὅταν γεννήθηκε τὸ παιδί αὐτό,
μοῦ ἦλθε σὰν τρέλλα... ἀργίσα νὰ
κάμπωμαι καὶ νὰ συμπεριναῶ ὅτι
ὁ κόσμος εἶχε δίκιο. Μόλις, ὅμως,
μοῦ εἶπες ὅτι εἶσαι ἀθώα, σὲ πίστε-
ψα τυφλὰ... Καὶ μάθε ὅτι σ' ὅλο τὸ
χωριό, μόνον ἐγὼ σὲ πιστεύω... θὰ
κάνω τ' ἀδύνατα δυνατά, γιὰ νὰ σὲ
σώσω, Σαρλόττα!...

—Σ' εὐχαριστῶ, Ζάν... Σ' εὐχαρι-
στῶ, φίλε μου... Ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ
κάνῃς;... Ἄλλοιμονο... κανέναν δὲν
θὰ θελήσῃ νὰ σὲ πιστέψῃ...

—Σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸν ἄν-
δρα της πού καθότανε με τὸ κεφάλι
μέσα στὰ χέρια.

—Ζώρζ, τοῦ εἶπε. Μιὰ λέξη...

—Τί θέλεις;

—Ἀκουσε, Ζώρζ, τί εἶπε ὁ Ζάν
Μπερτελέν;

—Ναι.

—Καὶ σὺ τί λές;
Δὲν ἔχεις μιὰ καλὴ λέ-
ξη νὰ μοῦ πῇς γιὰ ἐ-
λεημοσύνη, πρὶν φύ-
γω; Ζώρζ! Ὑπάρχει
ἕνας ἄνθρωπος πού
βροντοφωνεῖ μπροστὰ
σὲ ὅλους ὅτι δὲν εἶμαι
μέγαιρα καὶ κακοῦρ-
γα... Καὶ ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς δὲν εἶσαι σὺ!

—Ὁ Ζώρζ ἀπήντησε
με ὑπόκωψη φωνῇ:

—Ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τὸς δὲν σὲ ἀγαπάει...
τί τὸν νοιάζει;

—Ἡ Σαρλόττα στενά-
ξε βαθεῖα καὶ κύττα-
ξε μιὰ τὸν ἄνδρα της
καὶ μιὰ τὸν Μπερτε-
λέν. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ
τὴν εἶχαν ἀγαπήσει
φλογερά. Κι' ἐκεῖνος
ἐκ τῶν δύο, τὸν ὁποῖ-
ον ἡ Σαρλόττα εἶχε
διαλέξει γιὰ σύζυγο,
τὴν ἐγκατέλειπε τώ-
ρα...

Καὶ ἀναρωτιόταν ἡ
αἰοιοῦσα:

—Ποῖος ἀπὸ τοὺς
δύο μ' ἀγάπησε πιὸ
βαθεῖα; Καὶ ποῖος ἀ-
πὸ τοὺς δύο ἦταν ὁ
πιὸ ἄξιος τῆς ἀγάπης
μου;

—Λησμονώντας τώρα
ἡ Σαρλόττα τὴν πα-
ρουσία τῶν δύο δικα-
στῶν, λέγει στὸν ἄν-
δρα της:

—Ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τὸς μ' ἀγαποῦσε,
Ζώρζ... μ' ἀγάπησε
πρὶν σὲ γνωρίσω...
Ἦταν παιδικὸς μου
φίλος καὶ μ' ἀγαπᾷ
ἀκόμα με ὅλη τὴ δύ-
ναμη τῆς ψυχῆς του...

—Οἱ δύο δικασταί, ἀ-
κούγοντας αὐτὰ τὰ
λόγια, ψιθύρισαν με-
ταξύ τους:

—Ἡ γυναίκα αὐτὴ

Το "αρωγότο κρίνο"

τά τα λόγια της γυναίκας του, ξεγυριώθη. Ωρμησε κατά του Μπερτελέν και αρπάζοντάς τον από το λαιμό, ούρλιαξε:

—Εσύ, λοιπόν, είσαι άθλιε! Έσύ!

Ο Ζάν με μια ήρεμη κίνηση, αίχμαλώς τα χέρια του Λαμάρς. Και ρίχνοντας στη Σαρλόττα ένα βλέμμα ποιητού, είπε:

—Όχι... δεν είμαι εγώ!... Και έν δνόμι του έρωτος που τρέφω τόσα χρόνια προς αυτή τη γυναίκα, ενός έρωτος ιεροού και μυστικού που πρώτη φορά τον αποκαλύπτω σ' όσους ζομαι ότι αν εγνώριζα τον άλλον, τον πραγματικό ένοχο, θά τον είχα σκοτώσει!... Ναι, θά τον είχα σκοτώσει!

Κι έβαλε τον Λαμάρς να καθήση, λέγοντας:

—Δεν αισθάνθηκα ποτέ μίσος ή όργη έναντιόν σου, Ζώρζ. Σε ζήλευα, όμως, για τη μεγάλη, την άπειρα ευτυχία σου... σήμερα, σε λυπάμαι... ναι, σε λυπάμαι βαθύτατα...

Έκείνη τη στιγμή, επενέβη ο άνακριτής Μπαρελιέ.

—Σαρλόττα Λαμάρς, είπε θά σ' παραδώσω στη συνοδεία των χωροφυλάκων.

—Αλλ' αυτό είναι φρικώδες! φώναξε ο Μπερτελέν, έκτος έαυτού. Κύριοι, αυτό που θέλετε να κάνετε είναι άδικο!...

Η Σαρλόττα πλησίασε σ' όν άνδρα της:

—Αντίο, Ζώρζ... Δεν θά σε ξαναδω ποτέ πιά, φτώχεια μου φίλε...

Ο Λαμάρς εσήκωσε το κεφάλι του και με μάτια κατακόκκινα από πυρετό, φώναξε:

—Σαρλόττα! Σε ίκετεύω, π'ες κάτι προς υπεράσπισίν σου...

—Δεν μπορώ να πω τίποτε... Δεν ξέρω τίποτε... Συμβαίνουν γύρω μου παράξενα και μυστηριώδη πράγματα... μόνον μου δεν μπόρεσα να τα εξηγήσω... Έκείνος που θά λύση αυτό το μυστήριο θά είναι ο σωτήρας μου...

Ο Λαμάρς έκρυψε το πρόσωπό του σ' τα χέρια κι άρχισε να κλαίη σ' όν μικρό παιδί.

Η Σαρλόττα τούρριξε μια ματιά βαθυτάτου όίκτου κι ύστερα κύτταξε και τον Μπερτελέν.

Ξανάπε:

—Αυτός θά είναι ο σωτήρας μου! Και ή φράση αυτή εσήμαινε:

«Όποιος από τους δυό σας με άπαλλάξη από αυτό το στίνωμα, σ' αυτόν θά αρρίσω την καρδιά μου... γιατί σήμερα δεν νοιώθω μέσα μου κανένα ίχνος αγάπης... προς κανένα...»

Ο Μπερτελέν που μάντευσε αυτή την ένδόμυχη σκέψη της Σαρλόττας, είπε:

—Θά σε σώσω εγώ, Σαρλόττα... σου το όρκίζομαι...

Η Σαρλόττα τον ευχαρίστησε μ' ένα τρυφερό βλέμμα και τούδωσε το χέρι της για να τον αποχαιρετήσει.

Ο Ζάν τ' έσφιξε μέσα στο δικό του και το φίλησε με ευλάβεια.

Τά παιδιά άρχισαν να κλαίνε

σπαρτακτικά. Η Σαρλόττα τάρπαξε στην άγκαλιά της, τάσφιξε δυνατά και τά φίλησε. «Υστερα, μ' ένα θάρρος που για πρώτη φορά το αισθανότανε, είπε στους δικαστές.

—Κύριοι, είμαι έτοιμη. Σας άκολουθώ... Η Μπεκρού είναι σ' τα χέρια σας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ...

Το μαρτύριο της Κλοτίλδης

Μετά την άναχώρηση της Σαρλόττας, την όποιαν έπληραν οι χωροφυλάκες, ο άνακριτής έμεινε σ' όσπιτάκι με τους κισσούς, για να συμπληρώση τα κενά της άνακρίσεως και λάβη ώρισμένες άπαραίτητες καταθέσεις. Η γρηά Κατερίνα ξεητάσθη με ίδιαίτερα προσοχή. «Αλλ' ή κατάθεσίς της δεν μπόρεσε να διαφωτίση καθόλου τον κ. Μπαρελιέ.

—Δεν μπορώ τίποτε να σ' πω, κύριε δικαστά, είπε ή Κατερίνα. Δεν ξέρω τίποτε... Πώς μεθούσε ή κυρία μου δεν μπορώ να το καταλάβω. Έβιαξα σ' τα ντουλάπια, σ' ό υπόγειο, σ' ό μπαούλο, παντού, αλλά δεν ήπόρεσα να βρω πουθενά, έστ'ω κι' ένα μπουκαλάκι κρασί ή άλλο πιτό... Σ' ό μπακάλη δεν πήγανε ποτέ... και όμως ήταν πάντοτε μεθυσμένη...

—Πώς έξηγείς, λοιπόν, αυτό το μεθύσι;

—Δεν μπορώ να τα εξηγήσω, κύριε δικαστά...

Ο άνακριτής κρατούσε διαρκώς σημειώσεις. Και μέσα σ' τις διάφορες φράσεις της Κατερίνας που σημείωσε, περιέλαβε κι' αυτήν, που έκλεινε μέσα της όλο το μυστήριο της υποθέσεως:

«Μια μέρα που μπήκα σ' ό δωμάτιο της κυρίας, μου ήλθε σ' ό άσφύξια... παρά λίγο να λιποθυμήσω...»

—□□—

Ο άνακριτής διάταξε να γίνη νεκρούς. Η κηδεία του μικρού Ανρύ θά γινόταν τ' ό απόγευμα. Ο κ. Μπαρελιέ, όμως, την άνέβαλε μένους ό του περπατήθη ή νεκρούς και άφαιρεθούν τ' απλάγνα του παιδιού, για να σταλούν σ' ό γημέιο, προς έξακριβώσιν της τυχόν δηλητηριάσεως.

Η ίατροδικαστική, λοιπόν, έκθεσις έπαιζε μεγάλο ρόλο σ' αυτή την υπόθεση. Γιατί αν άπεδεικνύετο ότι τ' ό παιδί πέθανε από φυσιολογικό θάνατο, τότε, αυτόματως, ή Σαρλόττα θά γλύτωνε από κάθε κατηγορία. Αντιθέτως, αν ή έκθεσις ήταν δυσμενής, τότε ή Σαρλόττα θά έβαρύνετο, όχι μόνον με την κατηγορία της δηλητηριάσεως του παιδιού της, αλλά και με την κατηγορία του φόνου του γιατρού Ρενεβίλ. Διότι, όπως είπαμε, οι δυό αυτές υποθέσεις ήταν άλληλένδετες.

«Αλλ' άς επανέλθουμε σ' ό Φενεστρέλ.

Μόλις ο κόμης ν' έ Τιελλαι έμαθε την σύλληψη της Σαρλόττας, ρώτησε:

—Μά είναι, λοιπόν, βέβαια για την ένοχή αυτής της γυναίκας; ή ήπως βρήκαν τ' ό πορτοφόλι με τ' ά χρήματα;

Κανένας δεν μπόρεσε να τ' άπαντήσει σ' αυτός τις έρωτήσεις. Και ο κόμης Ούμ-βέρτος, βαρυαλγής, ψιθύρισε:

—Πώς θά τ' άπάντησε; Ποιος θά μου πη την αλήθεια;

Εν τ' ό μεταξύ, ή Κλοτίλδη κλείσθηκε σ' τα διαμερίσματά της, λέγοντας ότι είχε νευρικούς πονοκεφάλους. Ο κόμης έκτύπησε την πόρτα της έπαγγελματιώς. «Αλλ' ή γυναίκα του δεν θέλησε να τον δεχθή. Τότε ο κόμης, άνήσυχος, σκέφθηκε να ζητήσει ένα γιατρό. Η Κλοτίλδη, όμως, άρνήθηκε, είπε ότι δεν ήταν τίποτε τ' ό σοβαρό κι' άρχισε να βγαίνει, πηγαίνοντας περίπατο, κάνοντας έπισκέψεις και προσπαθώντας ν' άποφύγη όσο μπορούσε περισσότερα τ' όν άνδρα της.

Παρ' όλες, όμως, τις προσπάθειές της, δεν μπόρεσε ν' άποφύγη τ' όν κόμης. «Ερχονταν ώρες, που κατ' ανάγκην έμενε μόνη μαζί του σ' ένα φριχτό τέτ - ά - τέτ. «Ήταν άπίστευτα θλιμμένος. Τά μάτια του ίκέτευαν την Κλοτίλδη, της ζητούσαν μια λέξη αγάπης και στοργής. Πολλές φορές, άποκαμωμένος, άποφάσιζε να της άνοίξη την καρδιά του.

—«Ελα, Κλοτίλδη, πρέπει να σου μιλήσω!

Και την παρέσυρε σ' τις σκοτεινές άλλες του πάρκου. Η Κλοτίλδη τ' όν παρακολουθούσε τρέμοντας και μέσα της έλεγε:

—Θεέ μου! Θά μου τ' ά πη όλα!... Θά μου άποκαλύψη τ' ό έγκλημά του!

Και προχωρούσαν μέσα σ' ό πάρκο άμύλητοι επί ώρα πολλή.

—Ναι, Κλοτίλδη, έλεγε τέλος, ύστερ' από μεγάλη προσπάθεια, πρέπει να σου μιλήσω... Είναι πολύς καιρός που θέλω να σου πω πόσο σε αγαπώ!...

Και της έσφιγγε τρυφερά τ' ά χέρια.

Η σκηνή αυτή έπανελήφθη πολλές φορές. Και μια μέρα, μη μπορώντας πιά ή Κλοτίλδη να συγκρατηθή, άπεσπάρθη βιαώς από τ' ά χέρια του και είπε:

—Σε πιστεύω ότι με αγαπās... Αλλ' ήταν άνάγκη να με παρασύρ' όσ το πάρκο για να μου τ' ά πη;

—Είμαι πολύ σκληρή Κλοτίλδη... τί σου έκανα, λοιπόν;

—Τίποτε... Κρυώνω, όμως, τρομερά... Με πιάνει ρίγος... «Αν θέλεις να μη πουνιάσω, άς έπιστρέψουμε σ' όν πύργο.

—Μά πώς σου φαίνεται ότι κάνει κρύο, Κλοτίλδη; Βρισκόμαστε σ' όν καρδιά τ' ό καλοκαιριού... Δεν σαλεύει φύλλο...

Και θέλησε να τη σφίξη σ' όν άγκαλιά του. «Αλλ' ή Κλοτίλδη άποτραβήχθηκε με τρόμο. «Θά με πνίξη, συλλογίσθηκε. Θά με στραγγαλίση όπως και τ' όν άλλον!...

Περίλυπος ο κόμης για την ψυχρότητα της, ψιθύρισε:

—Γιατί δεν θέλεις να με προσέξεις; Έγώ μέσα μου μια βαθειά λύπη...

Βοήθησε με, σ' ό παρακαλώ... Είμαι έτοιμη να λιποθυμήσω, για να ζητήσει κατόπιν αντί νερό μια πορτοκαλάδα και μια πάστα!

—«Αν θέλεις να μη πουνιάσω, άς έπιστρέψουμε σ' όν πύργο.

—Μά πώς σου φαίνεται ότι κάνει κρύο, Κλοτίλδη; Βρισκόμαστε σ' όν καρδιά τ' ό καλοκαιριού... Δεν σαλεύει φύλλο...

Και θέλησε να τη σφίξη σ' όν άγκαλιά του. «Αλλ' ή Κλοτίλδη άποτραβήχθηκε με τρόμο. «Θά με πνίξη, συλλογίσθηκε. Θά με στραγγαλίση όπως και τ' όν άλλον!...

Περίλυπος ο κόμης για την ψυχρότητα της, ψιθύρισε:

—Γιατί δεν θέλεις να με προσέξεις; Έγώ μέσα μου μια βαθειά λύπη...

Βοήθησε με, σ' ό παρακαλώ... Είμαι έτοιμη να λιποθυμήσω, για να ζητήσει κατόπιν αντί νερό μια πορτοκαλάδα και μια πάστα!

(Συνέχεια σ' ό προεχές)

Κυρίες μου, θέλετε να γνωρίσετε... τις γυναίκες, Ένα άρδρο που λέει πολλά

Τ' ό παρακάτω άρδρο έγράφηκε από γυναίκα και άφορ' τις γυναίκες και τ' όν χαρακτηρισμούς. Η συγγραφέας του παρουσιάζει άνάγλυφα διάφορους γυναικείους τύπους, από τους όποιους θά... παραλάβουμε μερικούς:

Λένε άρχίζει ή δεινή ψυχολόγος, ότι ή πρώτη έντύπωσις δεν δίνει πάντα τ' ό μέτρον, τ' όν άσφαλή κρίσιν, προκειμένου να ψυχολογήση κανείς έναν άνδρα και πρό παντός μια γυναίκα. Έν τούτοις, για τ' όν προσεκτικό παρατηρητή, άρκεί πολλές φορές και ένα απλό βλέμμα για να κατατοποιηθή κανείς όσο χρειάζεται.

Βρισκόμαστε σ' ένα τσάι, σ' ό οποίο είναι καλεσμένες όλο γυναίκες.

«Ας πάρουμε, για ν' άρχίσουμε, αυτήν την νεαράν κυρία, που μπαίνει σ' ό σαλόνι. Τ' ό θέσμός της είναι νωχελής. Στα ματά λίγο σ' ό κατώφλι και κατόπιν προχωρεί άργά, σ' όν βαρυεστημένη. Της δείχνετε ένα φωτέϊγ και εκείνη αφήνεται να πέση μέσα σ' όν άγχρη περπατήση ώρες. Τά πόδια της είναι άπλωμένα και τ' ά χέρια της πέφτουν βαριά σ' τα δίπλα τ' ό φωτέϊγ. Σ' όν στάση αυτή μπορεί να μείνη ώρες, χωρίς να κινηθή, προσπαθώντας να κόμα και να μη μιλή.

Κυττάχτε τ' ά κίνητα, σ' όν άψυχα, χέρια της: είναι χοντρά, άχρωμα και μαλακά. Η πρώτη φάλαγγς τ' όν άντίχειρος είναι κοντή: σημείο άφροντισιάς. Τ' ό όρος της 'Αφροδίτης (ή ρίζα τ' όν άντίχειρος), είναι έσσήμαντο: έλλειψις ζωτικότητας. Τά δάχτυλα είναι λεία: άταξία και άφηρημάδα.

Η μύτη είναι άρκετά μακρρά, τ' ά χείλη μαλακά και πίπτοντα, τ' ά μάτια δεν κυττάζουν ποτέ κατ' ά πρόσωπον. Μην περιμένετε τίποτε από τ' όν τύπον αυτόν, ούτε πρωτοβουλία, ούτε καμιά προσπάθεια να σ' ελπηρετήση. Μπορεί να σ' υποσχέθη, αλλά δεν θά έκτε λέση ποτέ.

ΕΙΝΑΙ Η ΤΕΜΠΕΛΑ!

Πάρτε τώρα αυτήν εκεί την νεαρά δεσποινίδα. Αυτή μπήκε κανονικά. Είναι γελαστή, όμιλητική, ευτάραχη μάλιστα. Είναι όμως ήρεμη. Μέχρι τ' ός στιγμής τουλάχις στον που τ' ά μάτια της πέφτουν σ' ό τραπέζι με τ' ά γλυκίσματα τ' ό τσαγιού. «Ε, από αυτή τη στιγμή έχασε την ήρεμία της: Μιλά πάντοτε, αλλά με όρος πιά άφηρημάνο. Ο νοός της είναι τώρα άλλου: σ' όν πινατά με τ' ά βουτήματα, σ' ό μεγάλο γλύκισμα που είναι σ' ό κέντρο, σ' τις τρούφες, σ' τα διάφορα γλυκά... Είμαι έτοιμη να λιποθυμήσω, για να ζητήσει κατόπιν αντί νερό μια πορτοκαλάδα και μια πάστα!

Κυττάχτε τ' ά χέρια της! Είναι φουσκωμένα, παχειά, λαμπερά, κοντά και χοντρά. Τά δάχτυλά της είναι επίσης χοντρά. Παλάμη σχεδόν δεν υπάρχει. Προσέξτε τ' ά χείλη της. Είναι υγρά και προσέχοντα, έτοιμα... να κολλήσουν επάνω σ' όν λεία τους! Η μύτη της έπειτα, είναι κι' αυτή χοντρή, σαρκώδης και συχνά άναστηκωμένη, αφήνοντας όρατό τ' ό έσωτερικό τ' όν ρωθώνων.

Μην βασίζεστε πολύ σ' όν άφοσίωση της γυναικός τ' ό τύπου αυτού, ούτε να την έχετε φίλη σας. Έχει βέβαια άναμφισβήτητες άρετές κοινωνικότητας, ξέρει να δέχεται, αλλά δεν έρχεται καθόλου σ' ό σοβαρότερη προσπάθεια!

ΕΙΝΑΙ Η ΛΑΙΜΑΡΓΗ

«Ας δούμε και τ' όν τρίτο τύπο μας. Αυτήν εκεί την κυρία μας την έσύστησαν ως δειλή, πολύ δειλή. Όχι, είναι άπλως πολύ υπολογιστρια. Άρνήθηκε να βγάλι τ' ό μαντώ της, προσποιόμενη

ότι δεν θά μείνη πολύ. Έδωσε τ' ό χέρι της όλόκληστο σχεδόν σ' όν οικοδέσποινα. Κυττάχτε τ' ά χέρια της. Τ' ό δέρμα τους είναι ξηρό και μάλιστα ρυτιδωμένο. Τά δάχτυλά της τετράγωνα πολύ και τ' ά κρο τους με κόμβους, σ' όν ροζισμένο. Τά νύχια όχι πολύ περιποιημένα.

Είδατε μόλις κάθισε, πώς έβαλε τ' ά πόδια της; Τάχει κρύψει, σχεδόν τελείως, κάτω από τ' ό καθισμά της και τ' ά χέρια της είναι κολλημένα σ' ό σώμα της, συγχέονται μ' αυτό.

Τά χείλη της είναι στενά και λεπτά, νομίζεις κλειδωτά. Μάτια μισοκλειστά σ' τις κόγχες, τ' ό δέρμα στεγνό και συχνά κακοπλεγμένο. Η άναπνοή πολύ έλαφρά, μετρημένη και αυτή, όπως όλα σ' αυτήν την γυναίκα.

Καλέστε την σ' ένα γεύμα, σ' ένα τσάι, θάρθ' άμέσως. Προσφεράτ' ός τίποτε, θά τ' ό δεχθή χωρίς να παρακληθή.

Μαζεύει, διαρκώς μαζεύει, αλλά δεν δίδει τίποτε:

ΕΙΝΑΙ Η ΣΠΑΓΓΟΡΑΜΜΕΝΗ

«Ω! αυτή εκεί ή κοπέλλα! Τί θάδισμα, τί ύφος, τί βλέμμα!

Μπαίνει σ' ό σαλόνι με τ' ό κεφάλι ψηλά, διαλέγει τ' ό καλύτερο μέρος για να καθήση και κάθεται σ' αυτό με προσοχή, ίσια, άλύγιστη. Μόλις καταδέχεται να ρίξη μια ματιά γύρω της, να χαίρεται έλαφρά και να χαμογελάση άκόμη έλαφρότερα.

Σ' ό χέρι της, τ' ό όρος τ' ό θεού είναι υπερβολικά άνεπτυγμένο: σημείο υπερφανασίας. Τά δάχτυλά της είναι μακρρά και λεία, φαρδιά σ' όν βάση, ματρά σ' ό άκρο.

Ο δείκτης είναι πολύ μυτερός, διαρκώς δ' ό κινείται... και διατάσσει. Τά άλλα δάχτυλα παραμένουν άκίνητα. Την κίνηση τ' ό δείκτη την ασιγοντάρουν οι υπόλοιποι τ' όν ποδιών. Τά πόδια όμως αυτά είναι καλοκαμωμένα. Οι γάμπες διασταυρώνονται γυνικώς, όταν ή κάτοχος των κάθεται. Θυμάστε τώρα, τ' ό πρόσωπο της νέας σας φίλης;

Μεγάλα υγρά και γελαστά μάτια. Τά βλέφαρα είναι χοντρά, τ' ά σείνουν μακρρά και λεπτά, τ' ά μαλλιά λεπτά και μαλακά, έπιμελώς δ' με κομψότητα μουκλωμένα. Τ' ό έπικρατέστερο χρώμα τους είναι τ' ό ανοιχτό καστανό, όταν δεν είναι βαμμένα. Τ' ό στόμα είναι λαίμαργο, αλλά δεν ζητά τίποτε. Περιμένει. Τά δόντια μεγάλα. Συχνά τ' ά δύο επάνω μπροστινά δόντια είναι μακρρότερα από τ' ά άλλα. Μάγουλα σαρκώδη και δροσερά:

ΕΙΝΑΙ Η ΕΙΠΙΑΣΜΕΝΗ

—□□—

Αυτά λέγει ο θηλυκός αυτός και σύγχορονός μας Θεόφραστος, κ. Μαρσέλ Πάζ, για τις όμορφους της. Έχει μήπως καμιά άναγνώστριά μας αντίρρηση;

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΚΡΑΣΙ

Διήγημα του Ζαν Μαρσάλ

Λοιπόν, έρχεσαι να φάμε μαζί απόψε; ρώτησε, τέλος, ο Τζίλ, πιάνοντας τον Άνρ από το μπράτσο με διαχυτικήτητα. Η Ζακελίνα θα χαρή πολύ να σε ξαναδω ύστερα από τό ταξίδι σου.

Ο Άνρ ένοιωσε τη καρδιά του να χτυπά δυνατά. Ακούγοντας ως τώρα τον φίλο του ν' ανακατεύει στις διάφορες κουβέντες τ' όνομα της γυναίκας του, είχε κατορθώσει να φανή τελείως αδιάφορος. Αυτή τη φορά όμως, ένοιωσε πως ή ψυχραιμία του τον άφινε για καλά.

Η Ζακελίνα θα στενοχωρηθώ ίσως... μουρμούρισε στον Τζίλ, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του.

Και πρόσθεσε σε λίγο: — Οί γυναίκες τὰ χάνουν πολλές φορές όταν τις πιάς έναν καλεσμένο ξαφνικά καί...

Ούφ! ξεφώνισε ο Τζίλ με γέλια. Μ' έσκαπες! Η Ζακελίνα δεν είχε από τις γυναίκες που τὰ χάνουν εύκολα, ούτε όταν δεν έχουν έτοιμη για τὸ μεσημέρι έστω και μια όμελέττα της προκοπής... Είπε, βέβαια, φουριόζα και νευρική σαν όλες τις γυναίκες, μα τὸ μυαλούδακι της δεν σταματά ποτέ...

Ο Άνρ δεν ξαναμίλησε. Αφείθηκε να παρασυρθώ απ' τον φίλο του μηχανικά, σαν αυτόματο και τὸ μόνο που σκεφτόταν ήταν να μπορέσει να κρατηθώ μπροστά στη Ζακελίνα...

Δεκαοχτώ μήνες σωστοί είχαν περάσει από την ήμερα που είχε άφίσει τὸ Παρίσι ο Άνρ ως τή στιγμή που σκέφθηκε να ξαναγυρίσει, θεωρώντας τον έαυτό του γιατρεμένο, ή τουλάχιστον αρκετά ήσυχο πιά...

Είχε αγαπήσει την Ζακελίνα τρελλά μ' όλη τή δύναμη της ψυχής του, αλλά δεν τόλμησε να της τὸ φανερώσει ποτέ...

Τρία χρόνια σιωπηλῆς και φλογερῆς αγάπης πέρασαν έτσι. Έβλεπε τή νέα, τή συναντούσε πολύ συχνά στις κοσμικές συναναστροφές, χόρευε και συνωμιλούσε φιλικὰ μαζί της, μα ποτέ δεν τόλμησε να της κάνει τον παραμικρό υπαινιγμό για τὸν τρελλό του έρωτα...

Αν καί είχε τὰ μέσα να προσφέρει στην αγαπημένη του μια αρκετά άνετη ζωή, ανέβαλλε εν τούτοις, συνεχώς!

Ο καιρός όμως περνούσε και ή Ζακελίνα δεν φανέρωνε τίποτα, ώπου έφθασε ο Τζίλ. Μπήκε στη ζωή της ξαφνικά, σαν θύελλα, ξετρελλάθηκε με τήν κοπέλλα και χωρίς να χάσει καιρό τήν γύρεψε από τους γονείς της. Έκείνοι δεν άρνήθηκαν, ή Ζακελίνα δέχτηκε κι' εκείνη, κι' ο Άνρ, δειλότερος από κάθε άλλη φορά, άφησε να τὸν πάρουν τήν αγαπημένη του.

Κατόπι, προφασιζόμενος ένα ταξίδι αναψυχῆς, έφυγε από τὸ Παρίσι. Με τον καιρό, ο πόνος του γαλήνεψε κι' ή μορφή της Ζακελίνας έρχονταν στις σκέψεις του σαν ένα γλυκό χαμένο όνειρο. Η φαντασία του τὸν σόλιζε με τὰ πιδ ιδανικῶς

προτερήματα, και μακάριζε τὸν Τζίλ που τήν έκανε γυναίκα του, χωρίς να νοιώθει πιά γι' αὐτόν τήν παλιά ζήλεια.

Ο έρωτάς του τὸ φαινόταν άποκοιμισμένος για πάντα, και να που τώρα, στη σκέψη πως θά τήν έδλεπε, τὸ παλιό του πάθος ξυπνούσε άπότομα μέσα του...

Η Ζακελίνα τὸ φάνηκε τώρα πιδ όμορφη και πιδ γοητευτική από κάθε άλλη φορά.

Δέχτηκε τὸν Άνρ με μεγάλην έγκαρδιότητα και τὸ παραπονέθηκε πως άργησε να τὸς έπισκεφθώ ύστερα από τόσες μέρες που είχε γυρίσει στο Παρίσι.

Τὸ γεύμα άρχισε σε λίγο με μεγάλη εὐθυμία εκ μέρους τὸν νεαρό άντρώγου. Ο Άνρ δὸ μεθυσμένος κύταζε τὰ γοητευτικὰ μάτια της νέας γυναίκας και με τρόμο αναρωτιόνταν αν θά κατώρθωνε τώρα να συγκαταστή.

«Εὐτυχισμένη Τζίλ! σκεφτόνταν από μέσα του με πίκρα. Στάθηκες τόσο τυχερός!»

Δεν πίνετε πιά; ρώτησε ξαφνικά ή νέα γυναίκα τὸν Άνρ. Μήπως οι άναμνήσεις τὸν ταξιδιῶν σας σας κάνουν μεγαλύτερο; πρόσθεσε μ' ένα φιλάρεσκο χαμόγελο.

Κουταμάρες λές, Ζακελίνα! φώναξε ο Τζίλ με μια παιδική γκοιμάτσα. Θά τὸν δώσω εγώ να πιή και θά δῆς πως θά τὸν καταφέρω να μεθύσει!

Και στρεφόμενος πρὸς τὸν νέο: — Έλα, λοιπόν, Άνρ!

Κι' άρπάζοντας τὸ ποτήρι τὸ φίλου του έγειρε από πάνω μ' όρμη τή καράφα.

Τὸ ποτήρι γέμισε μ' όρμη. Ο Τζίλ τράβηξε άπότομα τήν καράφα, μα ήταν άργά. Τὸ μισό κρασί τὸ ποτηριῶ χύθηκε πάνω στο κάτασπρο τραπέζομάντηλο.

Α! φώναξε ο Τζίλ με ταραχή, κυτάζοντας τὸ κατάρθωμά του.

Γούρι! έκανε να φωνάξει ο Άνρ, μα δεν είπε τίποτα.

Η Ζακελίνα είχε σηκωθώ από τὸ κάθισμά της μ' όρμη. Ήταν χλωμή, έτρεμε δολόκληρη, και κύταζε τὸν Τζίλ μ' ένα βλέμμα γεμάτο θυμό, κακία, μίσος:

Βλάκα! φώναξε ύστερα έξω φρενῶν. Απρόσχετε! Είπε τὸ καλλίτερό μου τραπέζομάντηλο. Τὸ καλλίτερο κομμάτι της προίκας μου... Αν τὸ μάθῃ ή μαμά!

Ο Τζίλ έσκυψε τὸ κεφάλι του κατακόκκινος από τή ντροπή.

Δεν είπε λέξη, αλλά ή Ζακελίνα δεν χρειαζόταν πιά καμμιά άπάντηση για να εξακολουθήσει...

Μιλούσε διαρκώς, ακατάπαυστα. Έλεγε ένα σωρό άσυνάρτητες κι' ύστερικές φράσεις γεμάτες παράπονα και έπιπλήξεις για τὸν Τζίλ.

Όταν ύστερα από λίγο ο Άνρ άποχαίρετῆς τὸ ζεύγος συλλογιζόταν με πίκρα πως αὐτή τή φορά ή αγάπη του δεν υπήρχε φόβος να ξαναξυπνήσει.

ZAN MARC

Λίγο έξυπνα καί λίγο κουτὰ

ΑΝ ΔΕΝ ΤΟ ΚΑΤΑΘΩΝΕ

Ο μάνατζερ δίνει τις τελευταίες οδηγίες στον πυγμαχό:

— Τὸ πᾶν είναι να χρησιμοποιήσ καλὰ τὸ άριστερό σου χέρι για να έμπο δίσσης τὸν άλλον να σε κτυπήσει με τὸ άριστερό.

— Καί αν με κτυπήσει ;
— Έ, τότε θά τὰ πούμε στο νοσοκομείο!

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Μιλούν για ένα θεατρικό συγγραφέα.

— Έχει πνεύμα έως τις άκρες τὸν βυθίων του.

— Τί κρίμα που τρώει τὰ νύχια του...

ΦΟΒΕΡΗ ΕΙΔΗΣΗ

— Τάμαθες, εξετροχιάσθη ένα τραίνο!

— Αλήθεια; Τί τρομερό!...

— Μεταξύ δὲ τὸν θυμάτων είναι και ή πεθερά σου!...

— Τί μου λές; Τήν δυστυχισμένη!...

— Εὐτυχώς όμως δεν πέθανε!...

— Ω! αὐτὸ είναι φοβερόν!...

ΠΕΡΙ... ΤΙΜΙΟΤΗΤΟΣ

Στόν άνακριτή!

— Και έκανες μόνος σου τήν διάρρηξη;

— Μάλιστα κ. άνακριτά. Είναι τόσι δύσκολο πράγμα στην εποχή μας, να βρῆς έναν τίμιο συντάξινο!...

ΤΟΝ ΠΛΗΡΩΣ

Στὸ θέατρο ένας θεατῆς μιλάει κάθε τόσο μόνος του σχολιάζοντας τὸ έργο.

Στὸ τέλος άπευθύνεται στη διπλανή του με τήν εἴξή ερώτηση:

— Δοκιμάσατε ποτέ κυρία μου, να παρακολουθήσετε ένα έργο κλείνοντας τὰ μάτια σας;

Και ή κυρία:

— Και σεις, κύριε, δοκιμάσατε ποτέ να παρακολουθήσετε μια παράσταση κλείνοντας τὸ στόμα σας;

ΚΑΛΑ ΤΟΥΚΑΝΕ

Ο Παῦλος έπιστρέφει στο σπίτι κλαίοντας.

— Γιατί κλαῖς; τὸν ρωτά ή μητέρα του.

— Ο δάσκαλος με μάλλωσε γιατί δεν ήξερα που είχα τὰ μυαλά μου!...

Και ο πατέρας του:

— Καλὰ σούκανε. Να θυμάσαι άλλη φορά που βάζεις τὰ πράγματά σου!

«Δική σου για πάντα...»

Ένα ωραιότατο διήγημα της Αμαλίας Γουλιελμινάττ

Εκείνο τὸ άνοιξιτικό άπόγευμα ο νεαρός γιατρός Μάρκος Ρεγκάλαντι καθόταν κρατώντας μιαν έφημερίδα που δεν τήν διάβαζε κι' έχοντας μπροστά του ένα ποτήρι με ποτὸ που δεν τὸ έπινε.

Έξαφνα μπαίνει μέσα μια νέα, τὸν πλησιάζει, τὸν δίδει ένα γράμμα και τὸν λέει:

— Νάμαι.

Κατάχλωμος ο νεαρός γιατρός άνοίγει τὸ γράμμα και διαβάει:

Γίνεται άκόμη πιδ γλωμός και ξαναβάζει τὸ γράμμα στο χέρι.

— Καλὰ, λέγει στην νέα που περιμένει. Μου φαίνεται περιττὸ και ν' άπαντήσω. Είναι όριστική άρνησις. Δεν μου μένει παρὰ να κλίνω τὸ κεφάλι και να καταραστώ τή μοίρα μου. Μου λείπει ή δύναμις να της γράψω άκόμη και τὰ λίγα λόγια αὐτά. "Αν θέτε της τὰ λέτε σεις; προφορικά».

— Αί όχι, όχι! Δεν θά της πῶ τίποτε, ψιθυρίζει ή νέα. Δεν είναι σωστὸ να της δείξω τὸν πόνο σας. Απὸ δῶ και στο εἴξς σε σᾶς και στη δεσποινίδα, δεν μένει άλλο παρὰ να προσπαθήσετε να λησμονήσετε για να γιατρευτῆτε.

— Νά λησμονήσω! Νά γιατρευτῶ! "Ω αὐτὸ είναι αδύνατο για μένα, ψιθυρίζει ο νέος.

— Ω! λέγει εκείνη χαμογελώντας. Γιατρεύεται πάντα ο έρωτας.

Ο Μάρκος τήν κυττάζει τώρα καλύπτει. Σαν να τήν βλέπει για πρώτη φορά. Και παρατηρεῖ πως τὸ πλάσμα αὐτό, που είναι ή δασκάλα της νέας, για τήν όποιαν τόσο ύποφέρει τώρα, είναι κι' αὐτή επίσης νέα, έχει ένα προσωπάκι αρκετά χαριτωμένο και ένα χαμόγελο αρκετά δροσερό. Φορεῖ ένα μαύρο φόρεμα άπλό και κομψὸ κι' ένα καπελάκι, που τῆς ρίχνει τὸ χλωμὸ πρόσωπο μια σκιά όνειρου.

Τήν λέει Λουκία "Αμάστε και μπῆκε στο σπίτι τὸν Μέλβις εδῶ κι' ένα χρόνο, όταν ή δεσποινίς Μέλβις πρωτογνωρίστηκε με τὸν νεαρό γιατρὸ Μάρκο Ρεγκάλαντι. Τὸν είχαν φωνάξει να τήν δῇ κάποτε και τήν έρωτεύτηκες τρελλά. Εκείνη άνταποκρίθηκε στο αἶσθημά του κι' ο Μάρκος έτόλμησε να τή ζητήσει σε γάμο. Μα ο πατέρας της άρνήθηκε κατηγορηματικά. Τότε οι δύο νέοι εξακολούθησαν να θλιπώνται κρυφὰ κι' ή Λουκία τὸς είχε βοηθήσει και της έπήγαγε τὰ γράμματά της.

Η κατάσταση όμως αὐτή δεν μπορούσε να βαστάξῃ πολύ. Ο Μάρκος, λοιπόν, ξαναέγραψε τώρα στον πατέρα Μέλβις και ξαναζήτησε τὸ χέρι της κόρης του. Μα αὐτὸς άπήντησε και πάλι με τή πιδ κατηγορηματική άρνηση. Τὸν έλεγε πως ὅσο ζῶσε αὐτὸς δεν θά επέτρεπε να γίνῃ τὸ συνοικέσιο αὐτό. Η άρνησις τὸν πατέρα της Μάρας είχε

κάποιο σοβαρὸ λόγο. Έδῶ και είκοσι χρόνια ο γέρο Ρεγκάλαντι, ο πατέρας τὸν Μάρκου, που ήταν χειρουργὸς είχε κάνει έγχείρηση της γυναίκας του, που πέθανε άπάνω στο χειρουργικὸ κρεβάτι. Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα θεώρησεν ύπεύθυνο τὸν γιατρὸ και τὸν κατηγορούσε ως φονιά της γυναίκας του. Δεν μπορούσε λοιπόν ν' άνεχθῇ ποτέ να γίνῃ ο γυιὸς τὸν γιατροῦ, άνδρας της κόρης του.

Η Μάρα αναγκάστηκε να ύπακούσει στον πατέρα της και σήμερα με λίγα ξερά λόγια άνήγγειλε στον Μάρκο πως θάφηνε μαζί με τὸν πατέρα της για εἶνα μακρινὸ ταξίδι.

— Είναι άνάγκη να ξέρῃ κανείς να γιατρευτῇ, ξαναείπε ή Λουκία χαμογελώντας.

— Γιατί δεν πᾶτε στην εξοχή; Η φύσις θά σας κάνει τόσο καλὸ.

— Δεν μπορῶ να τήν αισθανθῶ μόνος μου τήν εξοχή, είπε ο Μάρκος. Έχω άνάγκη από κάποιον. Καί κύτταξε τήν νέα μ' ένα βλέμμα γεμάτο δειλία, και έπειτα πρόσθεσε:

— Δεν έρχεστε μαζί μου;

— Ύστερα από ένα μικρὸ δισταγμό, ή Λουκία δέχθηκε τήν πρόταση.

Τώρα συναντῶνται κάθε μέρα και πᾶνε μαζί περίπατο στην εξοχή. Η Λουκία τρέχει, τραγουδάει, μαζεύει λουλούδια...

ΚΑΤΙ ΚΑΛΙΤΕΡΟ...

Ο λοχαγός: Δεν χαιρετᾶς πλέον τὸν άνωτέρων σου;

Ο στρατιώτης: Σᾶς έμειδῶσα λοχαγέ μου.

δια και πεταλούδες, γεμίζει σιγά-σιγά χαρά τήν ψυχή τὸν Μάρκου.

Σε λίγο καιρὸ άρχίζει ή εικόνα της Μάρας να σβύνῃ από τήν ψυχή τὸν νέου και παίρνει τή θέση της μια άλλη. Δεν είναι τόσο θεία ή εικόνα αὐτή σαν τήν άλλη, αλλά είναι τόσο κοντά κοντά!

Η Μάρα, που βρίσκεται μακριὰ με τὸν πατέρα της δεν τὸν έχει δώσει κανένα σημεῖο ζωῆς. Ένῳ ή καινούργια φίλη του είναι πάντα κοντά του, τὸν χαμογελά και κάθε μέρα μπαίνει περισσότερο στη ζωή του.

Μια μέρα ο Μάρκος Ρεγκάλαντι περνᾶ ένα χρυσὸ κρίκο στο κρινεῖο δαχτυλάκι της Λουκίας. Σε λίγες έβδομάδες ὅλα είναι έτοιμα για τὸ γάμο.

Η τελετὴ γίνεται με μεγάλη άπλοότητα στο παρεκκλήσι, που βρίσκεται πλάι στην κλινική τὸν πατέρα του. Δεν υπάρχουν καλεσμένοι, άλλοι από κάτε στενοὺς συγγενείς και μετὰ τὸ μυστήριο οι δύο νεόνυμφοι εὐτυχισμένοι τραβῶνε μ' ένα ταξί στον σταθμὸ για να πάνε στην Ριβιέρα, να περάσουν τὸ μήνα τὸν μέλιτος.

Μόνος σ' ένα θαλόνι κάθονται τώρα ο ένας αντίκρου τὸν άλλον και περιμένουν πότε θά φύγῃ τὸ τραίνο. Κάθονται και δεν μιλῶν. Έξαφνα περνᾶ ο έφημεριδοπώλης κι' ο Μάρκος αγοράζει μια έφημερίδα, τήν άνοίγει και άρχίζει να διαβάει.

Η Λουκία θυμώνει, μα δεν μιλά. Βλέπει στη ζωή της να περνᾶ τὸ πρώτο σύννεφο.

Έξαφνα βλέπει τὸν Μάρκο να χλωμαῖζῃ και να άφήνῃ από τὰ χέρια του τήν έφημερίδα.

Πᾶει κοντὰ του και προσπαθεῖ να τὸν χαϊδέψῃ τὰ χέρια.

— Τί συμβαίνει, τὸν λέει. Τί έχεις; Εκείνος της δείχνει τήν έφημερίδα.

Η νέα γυναίκα τήν παίρνει και διαβάει τήν εἴδηση, ὅτι στis Συρακούσες σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικὸ δυστύχημα ο πλούσιος μηχανικός Μέλβις, ενῳ ή κόρη του έσώθηκε ως εκ θαύματος.

Η Λουκία διαβάει τήν εἴδηση και κυττάζει τὸν άντρα της με προμάρα.

Τήν κυττάζει κι' εκείνος χωρίς να πῇ λέξη. Μα εκείνη διαβάει καλὰ μεσ' στη σκέψη του τήν ολίψη του, που χάνει τήν άλλη τή στιγμή, που ή τύχη τὸν τῆν έφερε κοντὰ του.

Στόν πρώτο σταθμὸ μετὰ τὸ Μιλᾶνὸ φθάνει τὸ αυτοκίνητο της κλινικής, κι' ο σωφὸρ δίνει στο Μάρκο τὸ εἴξς τηλεγράφημα:

«Ο πατέρας μου έχαθῃς τραγικά. Σε παρακαλῶ με άγωνία να έλθῃς άμέσως. Δική σου για πάντα. Μάρα».

ΑΜΑΛΙΑ ΓΟΥΛΙΕΛΜΙΝΑΤΤΙ

Λιζέμε...

Η εκλογή της 'Ακαδημίας

Πλησιάζουμε στην ημέρα που θα γίνει η εκλογή του νέου ακαδημαϊκού για την πλήρωση της έδρας του άειμνήστου Παύλου Νιρβάνα. Πολλοί είναι οι υποψήφιοι. Συζητούνται τα ονόματα του Ζαχαρία Παπαντωνίου, του Χόρν, του Μωραϊτίνη, του Μαλακάση. Συζητούνται και άλλα. Σκίπης, ακούσαμε. Δεν θέλουμε να πούμε ότι ο κ. Σκίπης δεν είναι ποιητής με ταλέντο αξιόλογο και πολύ καλή εργασία. Αλλά ως τη στιγμή που θα γίνει ακαδημαϊκός ο κ. Σκίπης μοιραίως θα πρέπει ναχουν γίνει πριν όλοι οι άλλοι. Και ώσπου να γίνουν όλοι οι άλλοι ο κ. Σκίπης θα είναι 150 ετών τουλάχιστον!

Από το μεταπροσεχές φύλλο ή «Εβδομάς» θ' αρχίσει μία πρωτότυπη και εξαιρετικά ενδιαφέρουσα καμπάνια, υπό τον τίτλο: «ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΚΟΣΜΟΥ».

Θα παρελάσουν τα μικρά μυστικά των κοσμικών μας κύκλων, των σαλονιών, των μεγάλων κέντρων όπου κυλά η «μεγάλη ζωή» με όλη της την ένταση, τους εκκεντρισμούς και τον πιθανό σνομπισμό της, τις παράξενες περιπέτειες στις ευθύμες και χαρούμενες συγκεντρώσεις. Κρυφές ματιές στα τραπέζια και στα θεωρεία των γνωστότερων κέντρων διασκεδάσεως, όπου περνά τις ώρες της ή κοσμική 'Αθήνα: εκεί που μεταξύ «κύλικος και χειλέων» εμφανίζεται «νεγκλιζέ» ή νυχτερινή ζωή της αριστοκρατίας, στην οποία δεν χωρεί και δεν έχει άλλη τάξις θέση.

Θα έχουν, επαναλαμβάνουμε, αληθινά ξεχωριστό ενδιαφέρον οι σημειώσεις αυτές που θα δώση από το μεταπροσεχές της φύλλου ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» γιατί θα είναι αυθεντικές και θα γραφτούν από γνωστότατην κοσμικήν 'Αθηναίαν.

Επίσης από το προσεχές φύλλο: οι «ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ» των μεγάλων μας κέντρων.

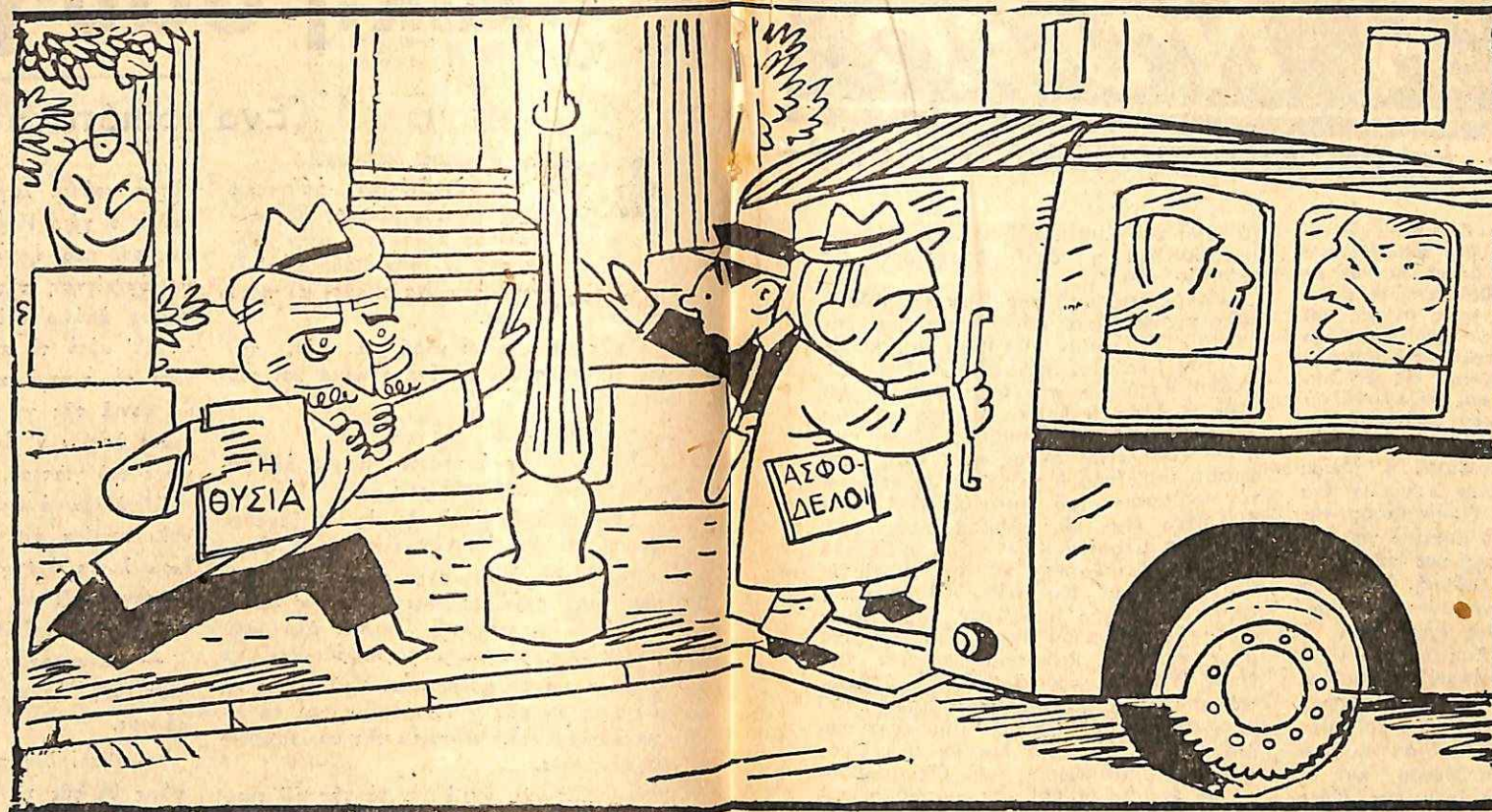
Θα παρελάση η θορυβώδης ζωή του «Μαξιμ», της «Αρζεντίνας», της «Μέντια Λούζ», του «Σέ-νου», της «Φέμινας», του «Αστρου», του «Κίγκ Ζώρτζ» και όλων των άλλων κέντρων πολυτελείας, με όλα τους τα καθημερινά παρασκήνια.

Ο παληός μας συνεργάτης και γνωστός στο αθηναϊκό κοινό και από άλλες φιλολογικές του εργασίες κ. Βάσος 'Ηλιόπουλος (Λούξ) εξέδωκε αυτές τις μέρες ένα νέο βιβλίο του, τον «Ενάμιση Νικολό».

Η ήθογραφία — γιατί περί ήθογραφίας πρόκειται και εδώ — υπήρξε κατά τα τελευταία χρόνια το θέμα της μεγάλης λογοτεχνικής εκμεταλλεύσεως εκ μέρους καλών αλλά και κακών διηγηματογράφων, γι' αυτό κ' έχει κάπως τριβή. 'Εν τούτοις, ο κ. Βάσος 'Ηλιόπουλος κατορθώνει με τον «Ενάμιση Νικολό» του να δώσει στο θέμα όλη την φρεσκάδα και την αξία του.

Με λίγα λόγια, το νέο έργο του κ. 'Ηλιόπουλου, παρά τα — λίγα ευτυχώς — μειονεκτήματά του, είναι ένα ακόμη καλό βιβλίο ανάμεσα στα λίγα που είδαν το φως τον τελευταίο αυτό καιρό.

ΕΝΩ ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

“ΑΚΑΔΗΜΙΑ. ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΚΑΙ ΦΕΥΓΟΥΜΕ....
ΤΟ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΚΙ (στον Παπαντωνίου) : Δεν έχει άλλη θέση κύριος!..

Νεοκλής και Ζαχαρίας - ανταλλάσσουν απορίας και ο δεύτερος κι' ο πρώτος όμιλουν πολύ εύγλωττως

Ζ.— “Όλα τα φύλλα σήμερα, κύρ - Νεοκλή, μιλάν γι' αὐτὸν τὸν περιβουητὸ «Δράκοντα τοῦ βολάν» που γιὰ νὰ πάρῃ ἀπ' τοὺς σωφὲρ λεφτὰ πολὺ ἐλάχιστα τοὺς πρότεινε τὴν τρομερὴ τοῦ περιστρόφου κάννη μ' ἀπόφαση ἀκλόνητον εὐθὺς νὰ τοὺς ξεκάνῃ ἂν δὲν τοῦ δίναν τὸ φτωχὸ κομπόδεμά τους τάχιστα.

Ν.— Μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία
‘Επίσπην πλέον ἐντελῶς κι' ἐγώ, κύρ - Ζαχαρία
ὅτι Σικάγον ἔγιναν ἐσχάτως αἱ ‘Αθήναι.
Εἶναι Σικάγονι.

Ζ.— Εἶναι.
Καὶ γκάγκοτερς ἀποτήσαμε. Μπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ

πὺς τίποτα δὲν λείπει.

Ν.— Ποῦναι τὰ χρόνια τὰ παλιὰ
ποὺ στῆς νυχτιάς τῆ σιγαλῆς
ἔχυνε τὴ πλατίνη τοῦ παντοῦ ὁ γαλαζίας
καὶ τὸ φεγγάρι, πάντα ὁχρό, μὲ τὰ γλυκά του μάτια
τὰ βελουδένια κύτταζε κεφάλια τῆς γαζίας
καὶ μάλαμα γινόντουσαν δέκα ὀχτὼ καράτια.

Ζ.— Τότε τῶν γκάγκοτερς ἑλλειψις ὑπῆρχε παντελῆς
κι' ὁ ἀμαξὺς ποὺ δούλευε ὁλονυχτίς στ' ἀμάξι
ἀπὸ τῆς «κοῦρσε» γόριζε πάντοτ' ἀρτιμελῆς
μὲ τὰ λεφτὰ του ἐν τάξει.

Λιζέμε...

Ποιητικά εξάρσεις

Ενας νέος ποιητής εις τὸ περιοδικὸν «Νεοελληνικὰ Γράμματα» ὁμιλεῖ ἐμμέτρως γιὰ τὰ χαρίσματα τοῦ σκύλου του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχει καὶ αὐτὸ τὸ τετράστιχο:

...Μ' ἕνα κομμάτι τοῦ καὶ τοῦ τοῦ ξεγελάω τὴν
Καὶ τρέχει πάντα πρόθυμος ὅσο ποτὲ οἱ χορ-
Συχνὰ μὲ προσπερνάει νὰ βγῇ μπροστὰ ἀπ' τὸ
Σηκώνοντας τὸ πόδι του ραντίζει τ' ἀγρία
κρίνα.

Φαίνεται δμως, ὅτι ὁ ἐν λόγω σκύλος δὲν ἤξερε ἀνάγνωση, διότι, ἂν ἤξερε, ἀντὶ τῶν κρίνων θὰ «ἐράντιζε» ἀσφαλῶς τοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ!

Ισοῦ καὶ ἄλλος βαθυστόχαστος στίχος δη-
μοσιευόμενος εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικόν:

ΤΙΠΟΤΑ...

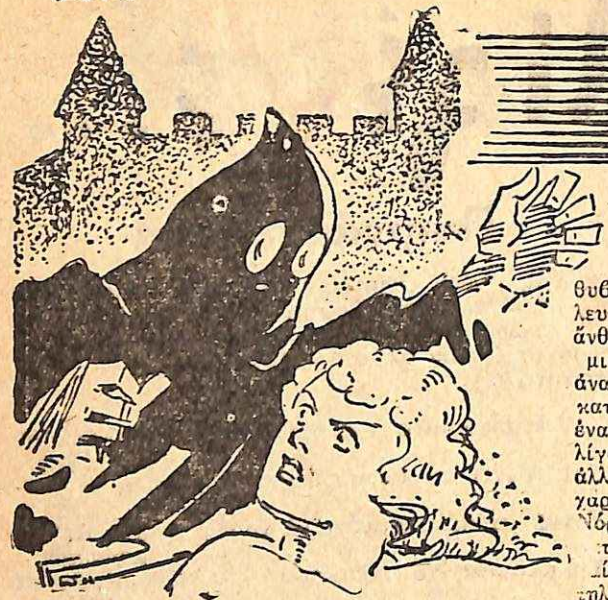
Τρομάζω μὲ τὴ σκέψη μου, πὺς ὅλα μοῦ εἶναι
ὅταν ν' ἄνοιξα τὰ μάτια μου, τώρα στὸ φῶς τοῦ
“Ερωτες, Εἶδωλα, Θεοί,—λέξεις ποὺ ἤχουν σβυ-
καὶ μόνο μιά Σιωπὴ ἀδερφή νεκρῶν, σκιρτᾷ
ἐντὸς μου...

Δέντρα, κι' ἀνθρώπους, κι' οὐρανὸ, μ' ἀδιαφο-
Τὴν ἱστορία τῆ θλιβερῆ, τοῦ Χτῆς ἔχω ξεχάσει,
τὸ Τώρα μάτια νὰ μοῦ πῇ τὸ νόημά του,
καὶ τ' Αὔριο μοῦ φαίνεται πὺς ἔχει πιά πε-
ράσει!...

‘Η «Εβδομάς» σὰς τὸν παραθέτει ἀντὶ...σταυ-
ρολέξου.

Εκυκλοφόρησε πρὸ ἡμερῶν ἕνα καινούργιο «σατυρικό» περιοδικὸν ποὺ ὅλο του τὸ «χιούμορ» τὸ δανειζεται φανερά ἀπὸ τὰ ἄλλα. Δημοσιεύει γιὰ πρωτότυπη γελοιογραφία τὴν ‘Ελληνικὴ γελοιογραφία ποὺ δημοσίευσε στὸ φύλλο 540 ἡ «Εβδομάς». ‘Ατόφια! Μιμεῖται τῆς σπῆλης τοῦ «Σαββατοκύριακου», διαφημίζει παληὰ καὶ καινούριας εὐθυμογραφικῆς φίρμες ποῦ... ἀπουσιάζουν ἀπὸ τῆς σελίδος τοῦ καὶ δὲν ἐμφανίζει ἀξιόλογον παρὰ μόνον ἕνα μυθιστόρημα τοῦ ἀειμνήστου Δημητράκοπου-λου ποὺ ὡς γνωστὸν προσλαμβάνεται πολὺ εὐ-κόλα συνεργάτης ἀπὸ τὸν καιρὸ... ποὺ πέθανε. Μὰ «Χιούμορ» εἶν' αὐτὸ ἡ δρᾶμα.

Ο συνεργάτης μας κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδης μᾶς παρακαλεῖ νὰ δηλώσωμεν ὅτι εἰς οὐδένα ἄλλο ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν συνεργάζε-ται πλὴν τῆς «Εβδομάδος» καὶ τοῦ «Σαββατο-κύριακου». ‘Η ἀναγραφή τοῦ ὀνόματός του εἰς ἄλλας διαφημίσεις γίνεται ἀποπολαίως.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένας μυστηριώδης και άδυσώπητος έχ-
θρος κυνηγά την Νόρα Γάλτον, κόρη
του μεγάλου οπλοποιητή Γουί-
θου Γάλτον. Ο άγνωστος αυτός, ο
οποίος κυκλοφορεί μέσα στον Κόκκι-
νο Πύργο που έχουν οι Γάλτον έξω
από την Νέα Υόρκη και κοντά στα
τεράστια εργοστάσια των, φορώντας
ένα ντόμινο με κουκούλα, δολοφονεί
τον πατέρα της Νόρας και κατόπι
στρέφεται εναντίον της θέλοντας με
κάθε τρόπο να την εξαφανίσει, με τον
σκοπό να περιέλθει σ' αυτόν τον ό-
ποιον θεωρεί αδικημένο, ή κυρίως
και διαχείρισης της μεγάλης περιου-
σίας των Γάλτον.

Εκτός από τον μυστηριώδη αυτόν
άνθρωπο, διεκδικείται και συγχυρία-
γοι για το εργοστάσιο εμφανίζονται
ο θετός της Νόρας Έρζα, και οι έ-
ξάδελφοί της, Νοεμή και Χάινε. Και
οι τρεις των προσπαθούν καθένας χω-
ριστά και για τον έαυτο του να έ-
πιτύχουν την περιπόθητη συγχυρία-
χία με την Νόρα. Η Νόρα όμως, δεν
θέλει να άκουση τίποτε.

Στην έπιμονή της αυτή δεν την κλο-
νίζουν οι άλλεπάλληλες άποπειρες κα-
τ'ής ζωής της, εκ μέρους του ανθρώ-
που με την κουκούλα. Στο κεφάλαιο
αυτό έχει πολύτιμο προστάτη και σύν-
τροφο τον χημικό του εργοστασίου
Χάρβεϊ Γκράχαμ, ένα νέο που την ά-
γαπά μυστικά και που κι αυτή τον
συμπαθεί ιδιαιτέρως. Οι τρεις άλλοι
συγκληρονόμοι άνησυχούν με την πα-
ρουσία αυτή του Γκράχαμ, και προ-
σπαθούν με κάθε τρόπο να τον έκτο-
πίσουν. Σ' όλες όμως τις άποπειρές
των να τον έκθέσουν στα μάτια της
Νόρας Γάλτον, άποτυγχάνουν. Τε-
λευταίως, προσεταιρίζονται κάποιον
Γερμανό πράκτορα, τον βαρώνο φόν
Ρατάιμ, που προσπαθεί να άγοράσει
ένα νέο μυδραλιοόλο του οίκου Γάλ-
τον. Βρισκόμαστε στον Παγκόσμιο
Πόλεμο και το όλο αυτό θα είναι
πολύτιμο για την Γερμανία. Το ίδιο
όπλο, προσπαθεί να άγοράσει για λο-
γαριασμό της πατρίδος του ο Γάλλος
άξιωματικός, ύλαρχος ντέ Καργκεζέν.
Και στο τέλος, το κατορθώνει γιατί
ο άνθρωπος με την κουκούλα σκοτώ-
νει τον φόν Ρατάιμ. Πορεύεται τώ-
ρα να δοκιμασθή το νέο όπλο. Στο πε-
δίο των δοκιμών είναι ο ύλαρχος με
τους τεχνίτες του όπλουργείου, ενώ
ο Γκράχαμ πηγαίνει να πάση θέση στο
παρατηρητήριο για να έλέγξει την εύ-

θυβολία του νέου όπλου. Την τε-
λευταία όμως στιγμή, επεμβαίνει ο
άνθρωπος με την κουκούλα και με
μια σιδερένια γροθιά ξαπλώνει κάτω
ανάσθτους τους τρεις άνδρες και
κατόπι στρέφει το μυδραλιοόλο
έναντίον του παρατηρητήριου. Σε
λίγο αυτό σωριάζεται εις έρείπια
άλλα ο Γκράχαμ και πάλι σώζεται
χαρίς στην έγκαιρη επέμβαση της
Νόρας. Λίγο έπειτα από τα δρα-
ματικά αυτά γεγονότα, η Νόρα
έρνει από κάποιον Γκρίμλιχ ένα
ηλεκγράφημα στο όποιο αυτός της
λέγει ότι ξέρει, το μυστικό του θά-
νατου του πατέρα της και της δίνει
ραντεβού για να της το πη. Η Νόρα
και ο Γκράχαμ πάνε στο ραντεβού.
Πριν απ' αυτούς όμως έχει πάγει ο
θεός Έρζα. Άλλ' εκεί ένεδρεύει ο
άνθρωπος με την κουκούλα ο οποίος
σκοτώνει τον Έρζα και του παίρνει
το άποκαλυπτικό χαρτάκι που του είχε
δώσει ο Γκρίμλιχ. Ύστερ' απ' αυτό, ο
Γκρίμλιχ αλλάζει διεύθυνση και οι
δύο φίλοι χάνουν τ' άχνη του. Τότε
ο Γκράχαμ είχε μια καλή έμπνευση:
προτείνει στην Νόρα να κάμουν μια
δημοσίευση στις έφημερίδες προκη-
ρύσσοντας μεγάλη άμοιβή σ' όποιον
τον πη που βρίσκεται ο δολοφόνος.
Ο Γκρίμλιχ, δεν άργεί να δώσει ση-
μεία ζωής και να τους δώσει ραντε-
βού δια της ίδιης όδου. Οι δύο νέοι
πηγαίνουν, αλλά τους προλαμβάνει
και πάλι ο άνθρωπος με την κουκούλα
και σκοτώνει τον δολοφόνο. Πρόλαβε
όμως, αυτός να γράψει λίγες γραμμές
σ' ένα χαρτί και να ειδοποιήσει ότι ο
μυστηριώδης κρυόργος σκοτώνει να
ανάινάξει το εργοστάσιο. Η Νόρα
τρέχει άμέσως στη έργοστάσιο. Έ-
κει, μέσα στο διυλιστήριο, βρίσκει
τον άγνωστο με την κουκούλα. που
πάλλει κι' έναν ένοχό. Ο κρυόργος
άσος ξέκανε τον άτυχο ένοχό της
από το ένοχό της Νόρας αλλά
προσβιβίζουν οι εργάται και ο άγνω-
στος εξαφανίζεται.

150N

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ 7ον

S. O. S.

A'.

Στά καταγωγή
της Μπάν- Στρήτ

Πέρασαν μέρες από τα δραμα-
τικάτα γεγονότα που άφη-
γηθήκαμε, χωρίς ο άνθρωπος
με την κουκούλα να δώσει ση-
μεία ζωής. Είχε παραιτηθεί μήπως
των καταστρεπτικών του σχεδίων ή
κατέστρωνε άλλα, αστανκώτερα; Πάντως
τά πράγματα στον Κόκκινο
Πύργο είχαν, έστω και προσωρινά,
ήσυχασει.

Η Νόρα, που εύτυχως δεν είχε πά-
θει τίποτε από το πηδάμα της έκείνη,
είχε κάπως ήρεμη και σκεπτόταν
με τι τρόπο θα μπορούσε να τεθή έπι

τά χνη του μυστηριώδους κακούργου,
μεταβαλλομένη από διωκόμενη εις
διώκτίνη του.

Έφερε στο νοῦ της όλα τα τελευ-
ταία περιστατικά και έπειτα θυμήθη-
κε τον Πήτερ τον Μονόφθαλμο, κατό-
πιν τον Γκρίμλιχ και από σκέψη σε
σκέψη κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι
για να ξέρη ο Πήτερ τα σχέδια του
ανθρώπου με την κουκούλα θα πη ότι
ή ο κακούργος αυτός είχε έλθει σε
έπαφή μαζί του ή ότι είχε σχέσεις με
τον υπόκοσμο του λιμανιού, απ' όπου
ο Πήτερ είχε τις πληροφορίες του.
Πρός το μέρος λοιπόν αυτό σκέφθηκε
η Νόρα, ότι έπρεπε να στρέψη τις έ-
νέργειές της. Και σαν γνήσια κόρη
του πατέρα της που ήταν, πήρε άμέ-
σως την απόφασή της. Θα πήγαινε
μόνη της στο κακόφημο κέντρα της
Νέας Υόρκης για να βρη τον άνθρω-
πό της. Για να έπιτύχη, όμως, του
σκοπού της, έπρεπε να μην άναγνω-
ρισθί. Έπεβάλλετο λοιπόν μια προ-
σεκτική μεταμφίεσις, που θα μπορού-
σε να ξεγελέσει και τον πιο προσεκτι-
κό παρατηρητή.

Η Νόρα σκέφθηκε πολύ πάνω σ'
αυτό το σημείο και στο τέλος φώνα-
ξε την καμαριέρα της την Τζέννυ.

— Τζέννυ, της είπε, θέλω να μου
φέρης ό,τι παληό έχεις μέσα στα
μπαούλα σου, από φορέματα, κάλ-
τσες, παπούτσια, καπέλλα.

Η άγαθή νέα την κύτταξε παραξε-
νεμένη.

Η Νόρα, όμως, δεν την άφηκε να
πολυσκεφθί:

— Άκουσες, Τζέννυ; της είπε. Φέ-
ρε μου αυτά που σου ζητώ. Και αν
δεν έχεις λόγους να τα κρατάς ως
ένθυμο, σου τα άγοράζω!...

Η καμαριέρα, κύτταξε άκόμη πιο
παράξενα την κυρία της αλλά και
δεν τόλμησε να την ρωτήσει το παρα-
μικρό. Ήξερε, εκ πείρας, ότι της
κυρίας της δεν της άρεσε να συζη-
τούνται οι διαταγές της και ότι έπι
πλέον η Νόρα ήταν άνθρωπος που δεν
της έπαιρνε λέξη, όταν ήθελε να κρύ-
ψη κάτι.

Χαίρετσε, λοιπόν, και έφυγε.

Σε λίγο ξανάμπαινε στο δωμάτιο
της κυρίας της φορτωμένη μ' ένα σω-
ρό έτερόκλητα πράγματα.

— Άφησέ τα κάτω! είπε η Νόρα.

Η νέα υπήκουσε και τότε σκορπί-
στηκαν στο πάτωμα, παλές ρόμπες,
τρύπιες κάλτσες, τριμμένα φουστάνια,
παπούτσια με φαγωμένο τακούνι, κα-
πέλλα στραπατσισμένα και διάφορα
άλλα άποφύκια.

Η Νόρα διάλεξε απ' όλα αυτά έ-
να φουστάνι με χονδρά μαύρα και
λευκά καρρά, ένα παληό μαντώ από
τεχνητό μούφλο, ένα μπερέ από έα-
σπισμένο μαύρο βελούδο και ένα
ζεύγος στοαβοπατημένα παπούτσια.

Πέρασε πρώτα τη ρόμπα και στά-
θηκε.

— Ωραία! Έκανε, οίχοντάς μια
ματιά στον καθρέφτη. Δεν άμφέβαλλα
άλλως τε, Τζέννυ. Έγουμε και οι
δύο το ίδιο άνάστημα. Μόνο που έσύ
είσαι λίγο πιο παλαιά από μένα,
άλλ' αυτό δεν έχει και τόση σημασία.
Άπεναντίας, είναι ένα πλεονέκτημα.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

Τα ρούχα σου έτσι θα πλέουν έπα-
νω μου και θα μου δίνουν περισσότε-
ρο την εμφάνιση μιας ξεπεσμένης και
βασανισμένης κοπέλλας.

Η Τζέννυ άκουγε χωρίς να κατα-
λαβαίνει γρή. Τόλμησε εν τούτοις να
ρωτήσει τότε την Νόρα:

— Τι σκοπεύει η κυρία να κάνει;
— Θα το μάθης άργότερα Τζέννυ.
Για την ώρα βοήθησέ με να ντυθώ.

Ύστερ' από λίγο, η Νόρα ήταν
ντυμένη με τα παληόρουχα που είχε
διαλέξει.

Ήδη ήταν άγνωριστη. Έν τούτοις
κάτι έμεινε άκόμη να γίνει: το πρόσω-
πό της ήταν πολύ νεανικό, πολύ δρο-
σερό, και πρό παντός... πολύ Νόρα!

Η νέα έκαμε μια γκριμάτσα δυσ-
ρεσκήας καθώς κυταζόταν στον κα-
θρέφτη αλλά δεν έχασε τον καιρό
της σε σκέψεις. Κάθισε άμέσως στην
τουαλέττα της και τραβώντας ένα
συρτάρι, έβγαλε από μέσα πάστες,
κραγιόνια, πουντρες, όλα τα σύνεργα
για ένα τέλειο μακιγιάζ και κατόπιν
άργισε να παραμορφώνεται.

Όταν ύστερα από δέκα λεπτά εξα-
μαρτήκε στο δωμάτιο η Τζέννυ έβγα-
λε μια κραυγή έκπληξης. Δεν άνα-
γνώριζε πια την μικρή της κυρία.

Η Τζέννυ διεπίστωσε με ίκανοποι-
ηση το άποτέλεσμα αυτό της άλλα-
γής της και χαμογέλασε.

— Λοιπόν, Τζέννυ, τώρα σ' αφήνω.
— Άν έλθω ο κ. Γκράχαμ να του πη
ότι πήγα να κάμω μια βόλτα στα
καμπαρέ της Μπάν-Στρήτ. Θα κατα-
λάβη έκείνος... Πήγαινε τώρα να πη
στο Τζάκ να φέρη το αυτοκίνητο. Σε
δύο λεπτά είμαι κάτω.

Όταν η Τζέννυ βγήκε, η Νόρα έρι-
ξε μια ματιά άκόμη στον καθρέφτη
έβαλε λίγο ρίμμελ άκόμη στα μάτια
της και έτοιμάστηκε να βγη.

Άπότομα όμως σταμάτησε.

— Τι άφηρημένη που είμαι! ψιθύ-
ρισε. Ξέχασα το σπουδαιότερο.

Και άνοιγώντας ένα άλλο συρτάρι
της τουαλέττας της, πήρε από μέσα
το μικρό της μπράσουγκ και το έρι-
ξε στην έξω τσέπη του έπαναφοριού
της.

Κατόπιν κλείδωσε τα συρτάρια της
και βγήκε.

.....

Ύστερ' από μισή ώρα, μια κακο-
ντυμένη νέα, με το πρόσωπο σκαμμέ-
νο από τις καταχρήσεις, τα ξενύχτια
και την στέρηση, πήγαινε με βήμα ά-
σταθές ανάμεσα από τους βρώμικους
δρόμους της κακόφημης εκείνης συνοι-
κίας της Νέας Υόρκης.

Το θέαμα του κοριτσιού του είδους
της δεν ήτο καθόλου σπάνιο στα μέ-
ρη εκείνα, γι' αυτό και κανένας δεν
την πρόσεχε.

Η Νόρα όμως — γιατί αυτή ήταν
ή κόρη αυτή της άπώλειας — δεν ήταν
και τόσο ήσυχη.

Άναμετροσε σ' όλη του τη σημα-
σία το παράτολμο της διάβημα και ο
φόβος άρχισε να την κυριεύει.

Το μέρος όπου βρισκότανε ήταν
σωστή ληστοφωλιά, στην όποια και
ένας άνδρας άκόμη, τίμιος, δύσκολα
θα άποφάσιζε να εισχωρήσει.

Εύτυχως, σε άπόσταση λίγων βη-

μάτων από εκεί, ένας πόλισμαν έκα-
νε την βόλτα του, φρουρός της τάξε-
ως και της ασφάλειας της ζωής των
διαβατών, που έκινδύνευαν σε κάθε
στιγμή.

Αυτό της έδωσε λίγο θάρρος. Έρι-
ριξε μια ματιά γύρω της. Ο δρόμος
ήταν γεμάτος δεξιά και άριστερά ά-
πό κέντρα διασκεδάσεως, που δεν ή-
ταν διόλου δύσκολο να μετατραπούν
ξαφνικά σε κέντρα αίματος από καμ-
μιά συμπλοκή μεταξύ των θαμώνων
των.

Άναποφάσιστη η Νόρα κύτταξε
προς τα κέντρα αυτά.

Σε ποιο άπ' όλλα να μπη; Άπό
ποῦ ν' άρχισι την έκστρατεία της;

Άξαφνα κάποιος την άγγισε στον
δμο, από πίσω. Η Νόρα τινάχτηκε
έντρομη. Έσας ψηλόσωμος άλήτης με
τραγιόσκα στραβοφορεμένη, την κύτ-
ταξε μ' ένα χαμόγελο ήλθιο μαζί
και τρομερό.

Η Νόρα έκανε να φύγη, μα ο ά-
λήτης την έπιασε από το χέρι.

— Καλημέρα όμορφούλα μου, της
είπε με οικειότητα, τί περιμένεις έτσι
έδω;

Η Νόρα έκανε και πάλι να φύγη,
αλλά ο άλήτης την κρατούσε σφιχτά
από το χέρι.

— Μη φοβάσαι πισσουνάκι μου και
δεν είμαι κανένας κακός άνθρωπος
έγώ. Έλα μαζί μου. Πληρώνω το
ποτό σου!...

Η Νόρα δεν έκαμε πια καμμία κί-
νηση για να φύγη. Η πρότασις του
άλήτη την έφερε άμέσως στη συναί-
σθηση της άποστολής της, και ξανα-
βρήκε έτσι όλο της το θάρρος. Πραγ-
ματικά γι' αυτήν ο άλήτης έκείνος
ήταν ένας ως από μηχανής θεός.

Πραγματικά της έδινε την ευκαιρία
να κάνει την γνωριμία του όποκόσμου
πράγμα που δεν θα τόλμιζε να το
κάνη μόνη της. Θα είχε έτσι και μια
προσασία, γιατί θάταν πια ή συνο-
δευόμενη κάποιου της συνοικίας...
Θάταν ή ντίμας του!

— Πάμε, είπε του άλήτη, κάνοντας
δσο πιο βαρεία μπορούσε την φωνή
της.

Ο άλήτης την πήρε από το μπρά-
σο και την ώδήγησε σ' ένα από τα
άπέναντι κέντρα. Πάνω από την πόρ-
τα του όπολου υπήρχε μια στρονγυλή
φωτεινή έπιγραφή με την λέξη
«Μπαρ».

Μπήκαν.

Ήταν μια χαμηλή και βρώμικη αί-
θουσα γεμάτη τραπέζια και καπνούς
που είχαν καταμαυρίσει τους τοίχους
της.

Άπάχηδες με μορφές σκοτεινές που
προκαλούσαν το όγος, την άποστρο-
φή αλλά και τον τρόμον, ήταν θρο-
νισμένοι γύρω από τα τραπέζια, με
ντάμες του φουαριότος των, οι περισ-
σότεροι μόνοι των.

Φωνές βαρύνες και χοντρά γέλια δο-
νούσαν διαρκώς την άτμόσφαιρα του
κέντρου, που ήταν άποπνικτική. Η
Νόρα έπνιξε μια κραυγή άηδίας που
ήταν έτοιμη να της ξεφύγη μόλις βρέ-
θηκε στο γλοιώδες αυτό περιβάλλον.

Εύτυχως, σε κανένας δεν τους πρό-
σεξε που μπήκαν. κι' αυτό έσσω έσσω

ήδη σηματική άνακούφιση για την
νέα.

Ο άπάχης ώδήγησε την ντάμα του
ανάμεσα από τις παρέες σ' ένα τρα-
πέζια στο βάθος.

Κάθισαν.

Το γκαρσόνι έσπευσε να προσφέρη
τις υπηρεσίες του.

— Τι άγαπά ή όμορφούλα μου; ρώ-
τησε ο άπάχης την Νόρα.

Η Νόρα ήταν έτοιμη να άρνηθί δ-
ταν ο καβαλλέρος της διέταξε χωρίς
να περιμένη την άπάντησή της:

— Φέρε μας Τζιν!...

Σε λίγο ήρθαν τα ποτά.

Ο άπάχης άδειασε το ποτήρι του
μονορούφι, ενώ η Νόρα μόλις άγγι-
ξε το δικό της.

Αυτήν μια σκέψη τώρα την κατεί-
χε: Πώς να μάθω. Άντιλαμβάνετο, δ-
μως, ότι δεν μπορούσε ν' άρχισι δ-
λωσιόλου στα έξωτικά γι' αυτό, έκα-
νε παίρνοντας το πιο γοητευτικό ύ-
φος της.

— Πώς σε λένε, παλληκάρι μου;
— Ένδιαφέρεσαι δηλαδή; Καλά ά-
φοῦ άρωτάς. Το λοιπόν, με λένε 'Ι-
ωνάθαν Μπουρκ, δοῦλος σου!...

Και γέλασε θορυβωδώς για το
«άστειο» του.

— Ωραίο όνομα, έκανε η Νόρα.

— Άλήθεια; Ξέρετε ότι οι γυναί-
κες έδω δε βρίσκουν μόνον το όνομά
μου όρατο, αλλά με λένε όλες: «Ο
Ίωνάθαν ό μορφονιός!»

Και ξαναγέλασε πάλι.

— Αυτό δείχνει πως τα κορίτσια
σας έχουνε γούστο, άπήντησε η
Νόρα.

— Άφοῦ το λές, θα πη πως έτσι
είναι, όμορφούλα μου, έκανε ο άπά-
χης.

Και ύστερ' από λίγο:

— Έσένα όμως, πως σε λένε; Φαί-
νεσαι καλό κορίτσι και έλπίζω να
γνωριστούμε καλλίτερα... Τι κρίμα
μονάχα που δεν έχω σήμερα καιρό.

— Γιατί; έκανε άδιάφορη τάχα η
Νόρα.

— Νά, με περιμένει σήμερα ο άρ-
χηγός....

— Ποιος άρχηγός;
— Ποῦ να στά λέω τώρα μικρούλα
μου... Άλλη φορά, άλλη μέρα...

Η Νόρα όμως, ήθελε με κάθε τρό-
πο να μάθω. Γι' αυτό, παίρνοντας το
φυσικώτερο ύφος του κόσμου, ρώ-
τησε:

— Ποιος είναι ο άρχηγός σου;
Ο άπάχης χαμήλωσε τη φωνή και
είπε, τινάζοντας τη στάχτη του τσιγά-
ρου του:

— Ένα στραβόδουλο και μισό. Αό-
τη είναι ή έντύπωσή μου, γιατί κι' ε-
γώ δεν έρω καλά-καλά ποιός είναι.
Κάθε φορά που θα φωνή για συνε-
δρίαση, φοράει κουκούλα.

Η Νόρα κατέβαλε μια υπεράνθρω-
πη προσπάθεια για να μην φωνάξη
από χαρά. Η καλή της τύχη την έβα-
ζε άμέσως στο δρόμο που ήθελε. Το
σπουδαίο τώρα ήταν να μην άφήση
να της διαφύγη ή ευκαιρία που τόσο
άνέλπιστα της παρουσιάσθηκε.

Υκαρσόνι και

του είπε να φέρη άλλα δυο τζιν.
— Όστε κερνάς δημοφύλα μου; Έκανε γελώντας ο Μπούρκ. Αυτό θα πή πώς είσαι λεβεντοκόριτσο!...
Τά τζιν έφθασαν και ο Μπούρκ άδειασε και πάλι δια μιάς το ποτήρι του. Ένω ή Νόρα περιωρίσθηκε στο να άδειάση με τρόπο το δικό της κά-τω άπό τό τραπέζι.

Ήταν έτοιμη να κάνη νέες έρωτή-σεις στον σύντροφό της, όταν άνοιξε εκείνη την ώρα ή πόρτα του «Μπάρ» και φάνηκε στο άνοιγμά της ένα γυ-ναίκεο κεφάλι. Ή άγνωστη γυναίκα έβριζε μιά ματιά δλόγυρα και στο πρόσωπό της ζωγραφίσθηκε μιά ζωη-ρή έκπληξις...

Τότε μ' ένα έλαφρό σφύριγμα ή ά-γνωστη γυναίκα φώναξε κάποιον.

Ο Μπούρκ ταραχτηκε άκούοντας το σφύριγμα αυτό. Ός την στιγμή έ-κείνη δέν είχε άντιληφθεί την άγνω-στη γυναίκα. Έστρεψε λοιπόν το κε-φάλι του προς την πόρτα. Ή άγνωστη τότε το έκανε νεύμα να πλησιάση.

Ο Μπούρκ στράφηκε τότε προς τη Νόρα:

— Μιά στιγμή, δημοφύλα μου, κι' έφτασα.

Και άφήνοντας τη θέση του, έτρεξε προς την έξοδο του κέντρου.

Ή άγνωστη γυναίκα τον περίμενε άπ' έξω.

— Τά συγχαρητήριά μου, το είπε, μόλις τον είδε, βλέπω πως τώρα—τώ-ρα μου έγινες και δύσκολος. Άρχι-σες να συναναστρέφεσαι με άριστο-κράτισες...

— Τί άριστοκράτισες! Έκανε έκ-πληκτος ο Μπούρκ.

Αυτό που σοβ λέω!

— Και έγω σοβ λέω Κίττυ πώς λές σαχλαμάρες!...

— Σαχλαμάρες; φώναξε ή Κίττυ, τώρα θά ίδης. Ξέρεις ποιά είναι αυτή ή μορφοεινιά πώχεις στο τραπέζι σου;

— Μιά χαριτωμένη ξανθούλα! Έκα-νε με ύπερφάνεια ο Μπούρκ.

— Για βάστα και μην πάραφου-σκώνης! Έκανε ή Κίττυ. Τό λοιπόν, άρχιβάλακα, ή χαριτωμένη σου ξανθή είναι ή κόρη τοϋ έργοστασιάρχου Γώλτον, ή Νόρα Γώλτον, λοσού-μπιτη!...

Ο Μπούρκ άνοιξε το στόμα του τρεις πηγες.

— Τί μου λές! φώναξε ύστερ' άπό λίγο.

Αυτό που σοβ λέω! Την ξέρω έγω καλά την μς Νόρα! έδούλεψα τρεις μήνες στο εργοστάσιό της.

— Γκόντεμ! φώναξε ο Μπούρκ, φτύ-νοντας κάτω με λύσσα.

— Τούλάχιστον κράτησες τη γλώσ-σα σου, ή άρχίνισες τις φλυαρίες;

— Τι λές τώρα αυτό! Έκανε δια-μαρτυρόμενος ο άλλος. Γι' αυτό, λοι-πόν, δόστου και με ρωτούσε;

— Εύτυχώς που έφθασα στην ώρα, διαφορετικά μ' ένα δυο τζιν άκόμη θάσσουν τελείως έν τάξει!...

— Τώρα τί γίνεται; ρώτησε ο νέος γκάγκστερ με άμυχανία.

— Θά ίδης, είπε ή άλλη, Ξαναγύ-ρισε άμέσως στη θέση σου και μην της φανερώσης τίποτε. Έτσι λοιπόν, αϊ! Ή παλιά μας κυρία έρχεται τώ-ρα και μās βρίσκει και στο σπίτι μας; Θά πληρωθί όσο πρέπει για την ευ-γένειά της αυτή!...

— Τί λογαριάζεις, λοιπόν, να κάνης; ρώτησε ο Μπούρκ.

— Θά ίδης! Ξαναγύρισε, σοβ λέω κοντά της και περίμενε. Πρόσεξε μη θείλεις τίποτε. Άν μπορέσης μάλιστα πάρτηνε με τρόπο ως επάνω στο δω-μάτιο, Σ' αυτό το άναμεταξύ ένώ θά

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ειδοποιήσω τον άρχηγό.

— Σύμφωνοι!...

— Φύγε τώρα.

Σε λίγο ο Μπούρκ έπέστρεψε στη θέση του.

— Με συμμαθείς, δημοφύλα μου, είπε της Νόρας, μά ήταν για κάποια βιαστική δουλειά. Τώρα πιά είμαι ό-λος δικός σου. Τί λέγαμε λοιπόν;

— Νά, για τον άρχηγό σου. Έχω άκούσει να γίνεται λόγος άλλοτε γι' αυτόν. Είναι πολύ ενδιαφέρον τύπος, φαίνεται!...

Ο Μπούρκ χαμογέλασε και μισο-κλεινοντας το μάτι:

— Δέν είναι άδύνατο αυτό, είπε.

— Κάθεται, μήπως, έδω κοντά;

— Όσο πιο κοντά δέν μπορείς να φαντασθής.

— Δηλαδή; Έκανε ή Νόρα ένψ ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

— Δηλαδή, να έδω, σ' αυτό το σπι-τι, στο πάνω πάτωμα!...

— Άλήθεια; Έκανε ή Νόρα με έκ-πληξη που δέν μπόρεσε να την συγ-κρατήση.

Σώπασαν για λίγο.

Ο Μπούρκ κύτταζε τη νέα να δη τι έντύπωση της έκαναν τά λόγια του.

Ή Νόρα, όμως, ύστερ' άπό την πρώ-τη της εκείνη έκπληξη, ξαναβρήκε ό-λη της την άταραξία.

— Θάσουν ευχαριστημένη να τον έ-βλεπες; ρώτησε ο Μπούρκ.

— Άν ήθελε... Έκανε ή Νόρα.

Ο Μπούρκ φάνηκε σαν να δισταζε και έπειτα άφανκίσε:

— Άκουσε, το λοιπόν. Δέν θά έ-πιστρέψω πρωτό νυχτώση καλά. Μπο-ρείς όμως να άνεβής άπό τώρα μαζί μου, θά μωρέσεις έτσι να ρίξης μιά ματιά στο δωμάτιό του.

— Πάμε! είπε ή Νόρα με άνυπομο-νισία.

Είχε πέσει στην παγίδα!...

Ο Μπούρκ σηκώθηκε και ή νέα τον άκολούθησε.

Στό βάθος της αίθουσας ύπήρχε μιά στενή εύλινη σκάλα που την έκρι-βε μιά βρώμικη κουρτίνα που θάταν κόποτε βουσινιά.

Οί δυο νέοι προχώρησαν προς την κουρτίνα αυτή.

Ο Μπούρκ, έσπευσε... σαν τέλειος τζέντλεμαν να σηκώσει την κουρτίνα, για να περάση ή νέα.

Κανείς άπό την αίθουσα δέν φάνη-κε να προσέξη την μετακίνησή τους αυτή.

Όταν έφθασαν στο πρώτο πάτωμα ο Μπούρκ σταμάτησε άπότομα και πιάνοντας την Νόρα άπό το μπράτσο:

— Σούτ! Ψιθύρισε, μην κάνεις θό-ρυβο! έδω είναι!...

Προχώρησε στις μύτες των ποδιών ως την πόρτα που ήταν άπέναντι και έκανε πώς άφουγκραζόταν.

Κατόπιν ξαναγύρισε στη Νόρα:

— Έλα, είπε, λάθος έκανα. Δέν είναι μέσα. Μόνο μιά ματιά όμως θά ρίξεις και στα γρήγορά!...

— Άν προ-λάβαινε ο άρχηγός θά είχαμε φασα-ρίες!...

Ή Νόρα δέν περίμενε να της τό τό ξαναπεί.

Προχώρησε στις μύτες των ποδιών μ' αυτή ως την πόρτα που της έδειξε

ο συνοδός της και την άνοιξε σιγά—σιγά.

Έίχε πιά νυχτώσει καλά και έτσι ή Νόρα δέν μπόρεσε να διακρίνη τίπο-τε. Κανένα φως δέν ύπήρχε μέσα στο δωμάτιο.

Έτοιμαζόταν να ζητήσει άπό τον Μπούρκ τά σπέρτα του, όταν ξαφνικά αυτός μ' ένα άπότομο σπρώξιμο την έξαπέστειλε ως την μέση τοϋ δωμα-τίου.

Κατόπιν κλειδωσε με διπλή στρόφη την πόρτα.

Ή Νόρα ήταν αιχμάλωτος!...

Ύστερ' άπό δυο λεπτά άκούστηκαν βήματα στο διάδρομο. Ήταν ή Κίττυ που άνέβαινε μαζί με τρεις άλλους που ήταν μέσα στο μπάρ.

— Μπαρβό! φώναξε τοϋ Μπούρκ. Τά κατάφερες φερίφημα.

Και γυρνώντας προς τους άλλους:

— Δυο άπό σās είπε, να μείνουν έ-δω και να φυλάνε. Ό άλλος να είδο-ποιήση άμέσως τον άρχηγό. Έγώ έν τώ μεταξύ θά συνεννοηθώ με τον Μπούρκ.

Β'.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ή Νόρα σηκώθηκε μισοχαλισμένη άπό το πάτωμα. Έσφιξε το κεφάλι της με τά δυο της χέρια και κατόπιν έφερε το βλέμμα γύρω. Δέν διέκρινε τίποτα. Δέν άμφέβαλλε, όμως, ότι ή-ταν καλά κλειδωμένη μέσα στο δω-μάτιο!...

Δέν ήξερε τί να κάνη, όταν ξαφνι-κά άκουσε το κλειδί να στρέφεται μέ-σα στην κλειδανιά.

Ένα διπλό τριέζιμο και ή πόρτα άνοιξε.

Ή Νόρα έφερε άμέσως το χέρι στην τσέπη τοϋ επανωφοριού της. Άλ-λά το μπράσουγκ της δέν ήταν πιά εκεί. Θά της είχε πέσει, φαίνεται, ό-ταν την έβριζε ο άθλιος στο πάτωμα.

Τί νάκανε τώρα; Νά ψάξη για να τό βρή; Δέν θά τώβρισκε, τόσο εύκολα και έξ άλλου δέν είχε και τον καιρό.

Άρπαξε, λοιπόν, ως προχειρότερο μέσον άμύνης ένα κάθισμα που βρέ-θηκε κοντά της και περίμενε.

Ή πόρτα άνοιξε και στο κατώφλι φάνηκε ο Μπούρκ.

Ή Νόρα σήκωσε την καρέκλα για να την καταφέρει έναντίον του, άλλ, εκείνος την είχε άρπάξει κιόλας άπό τον καρπό και της τον έσφιξε τόσο δυνατά που την άνάγκασε ν' άφήση τό κάθισμα.

— Μικρούλα μου, φρόνιμα!... είπε της Νόρας. Τι είναι αυτά που κά-νεις;

— Άφησέ με! φώναξε ή Νόρα. Ό γκάγκστερ άρχισε να γελά;

— Νά σ' άφήσω; είπε. Δέν τό φαν-τάζομαι. Έλα όμως, δημοφύλα μου, μην κάνεις έτσι. Έγώ δέν θέλω τό κακό σου. Βρέθηκα στην άνάγκη να κάνω ό,τι έκανα γιατί κάποιος έρχό-τανε και φοβήθηκα μη μās δη μαζί!...

Ήσυχασε τώρα. Δέν έχεις να φοβηθής τίποτα!

Έλεγε άραγε την άλήθεια; Ή μή-πως ζητούσε να την ξεγελάση;

Ή Νόρα έμεινε όπωσδήποτε ήσυχη, άλλά και σέ στάση άμύνης.

Σε λίγο όμως ο γκάγκστερ την πλησίασε και της είπε σιγά, μιλώντας της αυτή τη φορά στον πληθυντικό:

— Δεσποίνες, σās έβίλησα με είλι-κρίνειρα και για να σās τό άποδεξώ, πάρτε αυτό τό δπλο. Είναι ένα περι-φημο πεντάσφαιρο Σμιθ. Είναι γα-μάτο και θά σās έξυπνηρήση θαυ-μάσια!

Ή Νόρα έμεινε όπωσδήποτε ήσυχη, άλλά και σέ στάση άμύνης.

Σε λίγο όμως ο γκάγκστερ την πλησίασε και της είπε σιγά, μιλώντας της αυτή τη φορά στον πληθυντικό:

— Δεσποίνες, σās έβίλησα με είλι-κρίνειρα και για να σās τό άποδεξώ, πάρτε αυτό τό δπλο. Είναι ένα περι-φημο πεντάσφαιρο Σμιθ. Είναι γα-μάτο και θά σās έξυπνηρήση θαυ-μάσια!

Ή Νόρα έμεινε όπωσδήποτε ήσυχη, άλλά και σέ στάση άμύνης.

Σε λίγο όμως ο γκάγκστερ την πλησίασε και της είπε σιγά, μιλώντας της αυτή τη φορά στον πληθυντικό:

— Δεσποίνες, σās έβίλησα με είλι-κρίνειρα και για να σās τό άποδεξώ, πάρτε αυτό τό δπλο. Είναι ένα περι-φημο πεντάσφαιρο Σμιθ. Είναι γα-μάτο και θά σās έξυπνηρήση θαυ-μάσια!

Ή Νόρα έμεινε όπωσδήποτε ήσυχη, άλλά και σέ στάση άμύνης.

Σε λίγο όμως ο γκάγκστερ την πλησίασε και της είπε σιγά, μιλώντας της αυτή τη φορά στον πληθυντικό:

— Δεσποίνες, σās έβίλησα με είλι-κρίνειρα και για να σās τό άποδεξώ, πάρτε αυτό τό δπλο. Είναι ένα περι-φημο πεντάσφαιρο Σμιθ. Είναι γα-μάτο και θά σās έξυπνηρήση θαυ-μάσια!

Ή Νόρα έμεινε όπωσδήποτε ήσυχη, άλλά και σέ στάση άμύνης.

Σε λίγο όμως ο γκάγκστερ την πλησίασε και της είπε σιγά, μιλώντας της αυτή τη φορά στον πληθυντικό:

— Δεσποίνες, σās έβίλησα με είλι-κρίνειρα και για να σās τό άποδεξώ, πάρτε αυτό τό δπλο. Είναι ένα περι-φημο πεντάσφαιρο Σμιθ. Είναι γα-μάτο και θά σās έξυπνηρήση θαυ-μάσια!

Ή Νόρα έμεινε όπωσδήποτε ήσυχη, άλλά και σέ στάση άμύνης.

Σε λίγο όμως ο γκάγκστερ την πλησίασε και της είπε σιγά, μιλώντας της αυτή τη φορά στον πληθυντικό:

— Δεσποίνες, σās έβίλησα με είλι-κρίνειρα και για να σās τό άποδεξώ, πάρτε αυτό τό δπλο. Είναι ένα περι-φημο πεντάσφαιρο Σμιθ. Είναι γα-μάτο και θά σās έξυπνηρήση θαυ-μάσια!

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

Περιπετειώδες διήγημα τοϋ ΖΑΝ ΜΠΟΜΑΡ

Δά σοϋ διηγηθώ μιά πολύ ένδιαφέρουσα ιστορία, μου είπε εκείνο το θράδυ ο φι-λος μου λοχαγός Σωθέν — ποϋταν γνωστός στην άντικατασκο-πεία για τά κατορθώματά του ως ο «Αόρατος πράκτωρ» — για να δής ότι το περίφημό μας «Δεύτερο Γρα-φείο» θριαμβεύει πολλές φορές στη τύχη, με την βοήθεια ανθρώπων κα-θε τάξεως, που θυσιάζονται για την άγάπη τους προς την Γαλλία, και που μένουν τις περισσότερες φορές άφανείς ήρωες.

Σ' αυτή την ιστορία ήρωας ύπήρ-ξε ένας νεαρός λιποτάκτης της Λε-γεώνας των Ξένων.

Δέν φαντάζομαι πάντως ότι θυ-σιάστηκε για την άγάπη του προς την Γαλλία! Έκανα έγω, γελώντας ειρωνικά.

— Ίσως όχι τόσο γι' αυτό, συ-νέχισε ο φίλος μου, όσο για την ά-γάπη του προς τους συντρόφους του της Λεγεώνας.

Ο «Αόρατος Πρά-κτωρ» σώπασε για λί-γα λεπτά, κι' ύστερα άρχισε την διήγησή του:

— Θυμάμαι ότι τον πρωτογνώρισα στο 'Ι-σπανικό Μαρόκο, στην Ταγγέρη. Ήταν ένας καλοκαμωμένος νέος, με ένα παιδικό, συμπα-θητικό πρόσωπο, πάντο-τε κόκκινος και χαρω-πός, αντίθετα με τις σκυθρωπές μορφές των άλλων συντρόφων του, και με μιά έκπληκτική δύναμη. Τον έλεγαν Πάωλ Ματού. Άπό την πρώτη φορά που τον εί-δα μου κίνησε τό ένδια-φέρον και δέν άργησα να τον γνωρίσω άκόμη περισσότερο.

— Και γιατί έλιποτά-κτησε; ρώτησα τον Σω-θέν.

— Άπό πατρική στορ-γή, μου άπάντησε. Για την άγάπη που είχε σ' ένα κοριτσάκι έξη χρο-νών, σωστό άγγελούδι, και που καθ' αυτό δέν ήταν καλώς-καλώς ούτε παιδί του.

— Άπό πατρική στορ-γή, μου άπάντησε. Για την άγάπη που είχε σ' ένα κοριτσάκι έξη χρο-νών, σωστό άγγελούδι, και που καθ' αυτό δέν ήταν καλώς-καλώς ούτε παιδί του.

— Άπό πατρική στορ-γή, μου άπάντησε. Για την άγάπη που είχε σ' ένα κοριτσάκι έξη χρο-νών, σωστό άγγελούδι, και που καθ' αυτό δέν ήταν καλώς-καλώς ούτε παιδί του.

— Άπό πατρική στορ-γή, μου άπάντησε. Για την άγάπη που είχε σ' ένα κοριτσάκι έξη χρο-νών, σωστό άγγελούδι, και που καθ' αυτό δέν ήταν καλώς-καλώς ούτε παιδί του.

— Άπό πατρική στορ-γή, μου άπάντησε. Για την άγάπη που είχε σ' ένα κοριτσάκι έξη χρο-νών, σωστό άγγελούδι, και που καθ' αυτό δέν ήταν καλώς-καλώς ούτε παιδί του.

— Άπό πατρική στορ-γή, μου άπάντησε. Για την άγάπη που είχε σ' ένα κοριτσάκι έξη χρο-νών, σωστό άγγελούδι, και που καθ' αυτό δέν ήταν καλώς-καλώς ούτε παιδί του.

— Άπό πατρική στορ-γή, μου άπάντησε. Για την άγάπη που είχε σ' ένα κοριτσάκι έξη χρο-νών, σωστό άγγελούδι, και που καθ' αυτό δέν ήταν καλώς-καλώς ούτε παιδί του.

— Άπό πατρική στορ-γή, μου άπάντησε. Για την άγάπη που είχε σ' ένα κοριτσάκι έξη χρο-νών, σωστό άγγελούδι, και που καθ' αυτό δέν ήταν καλώς-καλώς ούτε παιδί του.

θάρος των.

»Αυτήν λοιπόν την περίοδο της γε-νικής άνησυχίας ο λόχος τοϋ φίλου μου τοϋ Μπωμόν, στον όποιο άνήκε κι' ο Πάωλ Ματού είχε κατασκηνώσει στα σύνορα των γαλλικών κτήσεων και της περιοχής τοϋ μουφτή Άμπντ-έλ-Μαλέκ, παρακολουθώντας κάθε κίνηση τοϋ πονηροϋ και έπικινδύνου εκείνου φελάχου, που προετοίμαζε γενική θρησκευτική εξέγερση των πιστών του.

»Ή ζωή σ' εκείνα τά άφιλόξενα μέρη, όπου τά πελώρια θουνά δεσπό-ζουν σ' όλη την χώρα, κυλούσε κα-νονικά κάτω άπό την άυστηρή στρα-τιωτική πειθαρχία.

Τό ταχυδρομείο έφθανε κάθε τρεις ή τέσσερες μέρες, με τό στρα-

τιωτικό αυτοκίνητο τοϋ λόχου, μαζί με όλα τά νέα και όλα τά άπαραί-τητα εφόδια.

»Εκείνο τό άπόγευμα με τό αυτο-κίνητο που έφερε τό ταχυδρομείο έ-φθασε κι' ο διοικητής της μεραρχί-ας, περαστικός, πηγαίνοντας προς συνάντησιν τοϋ Άμπντ-έλ-Μαλέκ, με διπλωματική άποστολή.

»Ο Μπωμόν συζητούσε με τον δι-οικητή στην σκηνή του, όταν ξαφνι-κά μπήκε στην σκηνή ο Ματού. Χαι-ρέτησε στρατιωτικά κι' ύστερα χω-ρίς περιστροφές με ύφος τολμηρό, χωρίς τον παραμικρό όμως τόνο ά-ναιδείας είπε στον Μπωμόν:

— Με συχωρείτε, λοχαγέ μου ποϋ σās ένοχλώ! Μήπως μπορείτε να μοϋ πείτε τι είναι «πολυμυελίτις»;

»Ο Μπωμόν άντί να τον μαλώση για την άντικανονική είσοδό του, τοϋ είπε με φωνή άπαλή, μάλλον πατρι-κή:

— Θαρρώ πως είναι μιά άρρώστεια παιδική, παιδί μου!

— Σοβαρή, λοχαγέ μου; ρώτησε ξανά με άγωνία ο Ματού.

»Ο Μπωμόν τον κύτ-ταξε έκπληκτος. Άγνο-ούσε δόλοτελα ότι ο Μα-τού είχε οίκογένεια.

— Περνάει συνήθως χωρίς έπακόλουθα, με μιά καλή περιποίηση και συστηματική θερα-πεία. Άλλοιώς άφίνει παράλυτα τά άκρα!...

— Παράλυτα! φώ-ναξε τρομαγμένος ο Ματού.

— Μά μην άνησυχής, παιδί μου, και στην πε-ρίπτωση άκόμη της πα-ραλύσεως θεραπεύεται με ραδιοηλεκτροθερα-πεία, έκανε ο Μπωμόν, προσπαθώντας να τον καθησυχάση.

»Ήταν ο καλλίτερός του στρατιώτης και τον άγαπούσε σαν παιδί του, άν και δέν ήταν παρά δέκα τό πολύ χρο-νια μεγαλύτερός του.

»Εν τώ μεταξύ ο δι-οικητής είχε βγί από την σκηνή, παρατώντας τους τύπους έμπρός στη συγκινητική εκείνη σκη-νή.

»Ο Μπωμόν έμεινε μόνος με τον Ματού, που στεκόταν άφηρημέ-νος, θυσιάζοντας στις σκέψεις που τον τάρα-ζαν. Και τότε έμαθε ό-τι ο Ματού είχε υιοθε-τήσει τό κοριτσάκι ένός συναδέλφου του που εί-γε πεθάνει. Ήταν ένα πλάσμα άειολάτρευτο, 3 ετών. Τό ότι ήταν κι' αυτό μόνο στην ζωή,

Ο Σαρμπονιά βαρούσε τρομερές γροθιές με τά τεράστια χέρια του...

χε συγκινήσει πολύ την λεπτή ψυχή του Ματού. 'Ανέλαθε λοιπόν την κηδεμονία του με μία λατρεία που μόνο σε εξαιρετικές ψυχές την συναντά κανείς.

»Μετά τις διαδικασίες που έγιναν γι' αυτήν την υιοθέτηση, ο Ματού πήρε την μικρή και έφυγε για την Μασσαλία.

»Την έδωσε εκεί έσωτερική σε ένα παρθεναγωγείο, το μεγαλύτερο της Μασσαλίας, όπου πλήρωνε αδρά για την διατροφή και την μόρφωσή της. Έργαζόταν τότε καλοπούτικα ο Ματού και τα κατάφερνε μία χαρά. Περνούσε τρισευτυχισμένος μαζί με το μικρό αγγελάκι. Γρήγορα όμως αυτή η ευτυχία έσβυσε. Ο Ματού έμεινε χωρίς δουλειά και οι λίγες οικονομίες που είχε εξηντλήθηκαν. Τότε πήρε την μεγάλη απόφαση να καταταγεί στην Λεγεώνα των Ξένων, για να μπορέσει η κορούλα του να μεγαλώσει χωρίς να νιώσει διόλου τις κακουχίες και την δυστυχία της φτώχειας...

»Ο Ματού τέλειωσε την διήγησή του, κι' ύστερα έδωσε στον Μπωμόν ένα γράμμα. Ήταν το γράμμα της διευθυντριας του παρθεναγωγείου, όπου ήταν έσωτερική η Μαριέττα — έτσι λεγόταν η προστατευομένη του Ματού — που ανήγγελλε την αρρώστια της μικρής, ζητώντας ένα γερό χρηματικό ποσό για να συμβουλευθεί έναν ειδικό γιατρό.

»— Λοχαγέ μου, είπε τελειώνοντας ο Ματού, καταλαβαίνετε πόσο αυτή η αρρώστια της κόρης μου με ανησυχεί. Θέλω να πάω να την δω. Και γι' αυτό σας ζητώ μία άδεια για τη Μασσαλία!

»— 'Αδύνατο, παιδί μου! είπε στενοχωρημένος ο Μπωμόν. Θά' έκανα το κάθε τι για να μπορέσω να αποσπάσω μία εξαιρετική άδεια για σένα. Μά σήμερα! Είναι τόσο δύσκολη η κατάσταση, και τόσο κατηγορηματικές οι διαταγές!...

»Μία ρυτίδα φάνηκε στο μέτωπο του Ματού και μία άπέραντη έκφραση απελπισίας απλώθηκε στο πρόσωπό του. Το παληκάκι εκείνο, το γελαστό και το χαρούμενο, στεκόταν τώρα με την καρδιά θραειά από την αγωνία που του προξενούσε η αρρώστια της κορούλας του.

»Ο Μπωμόν προσπάθησε να τον καθησυχάσει:

»— 'Ακουσε, του είπε. 'Η κόρη σου βρίσκεται σε καλά χέρια και η παρουσία σου δεν θα αύξηση διόλου την περιποίηση, που είμαι βέβαιος, ότι της κάνουν. 'Εγώ, αν θές, να σου δανείσω το ποσό που σου ζητούν, και θα γράψω στην γυναίκα μου που βρίσκεται στη Μασσαλία να φροντίσει για την Μαριέττα...

»— Εύχαριστώ πολύ, λοχαγέ μου, έκανε απλά ο Ματού, και βγήκε από την σκηνή του Μπωμόν.

»Το ίδιο όμως εκείνο θράδυ λιποτακτούσε!...

— — —

»Σημείωσε ότι το να επιχείρηση κανείς να δραπετεύσει από κείνο το μέρος, ήθελε μεγάλο κουράγιο. «Οσο για να το καταφέρναι, αυτό πιά ήταν σωστό θαύμα. Κι' όμως παρ'όλα αυτά ο Ματού μαζί με τον Σαρμπονιέ κατάφεραν να διασχίσουν όλη την επικίνδυνη περιοχή και να καταφύγουν σ'αυτοί κάλυψαν στο Ισπανικό Μαρόκο.

»Μά, αλήθεια, έχεσσαν να σου παρουσιάσω τον Σαρμπονιέ. Ήταν έ-

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

νας πελώριος 'Ιρλανδός, σωστός γίγας, με μία δύναμη υπερφυσική. «Οσο όμως ήταν ανεπτυγμένος σωματικώς άλλο τόσο ήταν αδύνατος πνευματικώς. Κι' όμως, ήταν άπλός, με μία άφελη και καλή ψυχή. Ήταν συνδεδεμένος στενά με τον Ματού, και μη μπορώντας να υποφέρει τον χωρισμό από τον φίλο του, είχε λιποτακτήσει κι' αυτός από την Λεγεώνα.

»«Όπως σου είπα, λοιπόν, οι δύο αυτοί λιποτάκτες κατάφεραν να πραγματοποιήσουν κάτι το εκπληκτικό, φθάνοντας λαθραία στην Ταγγέρη. Εκεί έσπευσαν άμέσως στο Λουί Μορένο. Ο τύπος αυτός διατηρούσε ένα κέντρο, ασχολούμενος συγχρόνως με κάθε είδους «παστρικίες δουλειές». Μεταξύ άλλων βοηθούσε τους λιποτάκτες, να βγάλουν ψεύτικα χαρτιά για οποιοδήποτε λιμάνι με μία μικρή αμοιβή.

»«Υστερα από τρεις μέρες ο Ματού εξηφανίζετο αφήνοντας τον σύντροφό του τον Σαρμπονιέ στο κατάστημα του Μορένο και της ωραίας κόρης του της Καρμενίτας.

— — —

»«Αν και ο Ματού είχε λιποτακτήσει, εν τούτοις ο Μπωμόν δεν παρέλειψε να γράψει στην γυναίκα του, παρακαλώντας την να φροντίσει για την μικρή Μαριέττα...

»«Η κ. Μπωμόν μόλις έλαβε το γράμμα του συζύγου της, έσπευσε να παρουσιασθή στην διευθύντρια του παρθεναγωγείου για να πληροφορηθεί για την ύγεια της μικρής αρρώστης. Έμαθε λοιπόν ότι η μικρούλα ήταν καλλίτερα, εκτός κινδύνου πλέον, μόνο που της έμεινε μία έλαφρη παραλυσία του δεξιού χεριού. Μά κι' αυτό είχε αναλάβει να το θεραπεύσει ένας περίφημος γιατρός, με ηλεκτροθεραπεία. Σε λίγες δέ μέρες, όπως πρόσθεσε η διευθύντρια της σχολής, έφθανε κι' ο πατέρας της μικρής, ένας πλούσιος άποικος από το Μαρόκο, για να αναλάβει ο ίδιος την μικρή.

»«Πλούσιος άποικος» από το Μαρόκο! Μά τότε κάποιο λάθος θα συμβαίνει! σκέφθηκε η κ. Μπωμόν.

»Σε λίγες όμως μέρες συνάντησε στο σαλόνι του παρθεναγωγείου τον Ματού.

»— Κυρία, σας ίκετεύω, την παρέκάλεσε ο Ματού, μόλις έμαθε ποιό ήταν, μην αποκαλύψετε τίποτε στην Μαριέττα μου. Έγώ φταίω για όλα. Έπλασα ένα δόλοκληρο παραμύθι για να την δεχτούνε σ' αυτό το άριστοκρατικό παρθεναγωγείο, και για να την κάνω ευτυχισμένη. «Ολοι έδω με γνωρίζουν ως γαιοκτήμονα και ιδιοκτήτη άπέραντων φυτειών στο Σεμπού.

»— Μείνετε ήσυχος, τον διαβεβαίωσε η κ. Μπωμόν. Δεν κάνετε παρά κάτι που σας το υπαγόρευσε η πατρική στοργή σας... Μά τώρα πάμε να δοίμε την μικρή αρρώστη.

»Σε λίγο, πατέρας και κόρη έκλαγαν από χαρά. 'Η μικρή Μαριέττα, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι 7 ετών, δεν χόρταινε να βλέπει τον πατερούλη της. Κι' εκείνος, χαϊδεύον-

τας τις δολόχρυσες μπούκλες της μικρής, της διηγόταν ένα σωρό παραμύθια για την ωραία έπαυλή του στο Μαρόκο, όπου θα πήγαιναν μόλις θα γινόταν εντελώς καλά. Θά εβρίσκε εκεί ένα σωστό παράδεισο που την περίμενε άνοιροπολούσε με τα μεγάλα γαλανά ματάκια της.

»«Η μικρούλα γαλανά ματάκια της, βρισκόταν σε έκσταση, άκούγοντας όσα της έλεγε ο πατέρας της. Κι' ο Ματού διηγόταν διαρκώς, κυττάζοντας με αγωνία προς την πόρτα κάθε φορά, που άκουγε θήματα στον διάδρομο, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή ν' ανοίξει η πόρτα και να φανούν οι αστυνομικοί για να τον συλλάβουν.

»«Η κ. Μπωμόν δεν άσπτηξε άλλο σ' αυτή την σκηνή. Φίλησε την Μαριέττα και βγήκε κατασυγκινημένη από το δωμάτιο.

»Ο Ματού την άκολουθησε για να την εύχαριστήσει.

»«Μόλις έμειναν μόνοι, του είπε εκείνη κυττάζοντάς τον με συμπόνια: — Δυστυχισμένε! 'Η θέσις σας είναι τρομερή! Πώς θά καταφέρετε να τα βγάλετε πέρα;

»— Θά επιστρέψω αύριο στην Ταγγέρη, της απάντησε ο Ματού. Σας παρακαλώ να ζητήσετε συγγνώμη εκ μέρους μου από τον λοχαγό...Μά ήταν κάτι τόσο ανώτερο απ' τις δυνάμεις μου! Νά είμαι μακριά από την Μαριεττούλα μου ενώ εκείνη κινδυνεύει!...

»«Από δω και στο εξής θά φροντίσω όσο το δυνατό καλλίτερα. Μά έσεις τί θά κάνετε τώρα; τον ρώτησε η κ. Μπωμόν.

»— «Ω! Σας εύχαριστώ, κυρία, έκανε ο Ματού γεμάτος συγκίνηση. «Όσο για μένα, σας είπα ότι θά πάω στην Ταγγέρη να εργαστώ για να βγάλω τα έξοδα της μικρής μου κόρης.

»— Έγώ σας προτείνω να γυρίσετε πίσω στην Λεγεώνα. Θά τιμωρηθήτε μέν, αλλά ο άνδρας μου...

»— Αυτό είναι αδύνατο πιά! Έκανε αποφασιστικά ο Ματού. Δεν μπορώ να επιστρέψω στην Λεγεώνα...

»— Κάνετε όπως θέλετε, φίλε μου, του είπε η κ. Μπωμόν. Σας εύχομαι καλή τύχη. Θά κάνω ό,τι μπορώ για την Μαριέττα, αλλά για σας δεν ήμπορώ να κάνω τίποτε. Μόνο σας δινω την διευθύνση του λοχαγού Σωβέν στη Ταγγέρη. Είναι πολύ γνωστός μου και είμαι βέβαιος ότι θά σας βοηθήσει όσο μπορεί.

— — —

»Ο Λουί Μορένο, τύπος διεθνοδής άπατεώνας, είχε προσλάβει στην υπηρεσία του τον Σαρμπονιέ. Ήταν εύχαριστημένος από την δουλειά του και ή άνταμοιβή του ήταν ικανοποιητική.

»Ο Σαρμπονιέ περιμένοντας την επιστροφή του Ματού, έκανε το γκαρσόνι στο πανδοχείο του Μορένο, μεταχειριζόμενος που και που και τις γροθιές του για να βάζει στη θέση του κανέναν άτακτο πελάτη, και τις πλάτες του για να ξεφορτώσει κάποιες με λαθραία κρασιά, που έρχονταν για τον Μορένο, και που τα πουλούσε σε διάφορους τυχοδιώκτες.

»«Η Καρμενίτα Μορένο περίμενε έπίσημα με κάποια έλαφρά συγκίνηση την επιστροφή του Ματού.

»«Ήταν μία νέα κοπέλλα, μελαχροινή, με κάτι μαύρα ματάκια και

μ' ένα μικροκαμωμένο μ'α πολύ πλαστικό σώμα.

»Ο Ματού της είχε κάνει έντυπωση και τώρα δεν έωλεπε την ώρα της επιστροφής του.

»«Η έπιστροφή του Ματού εύχαρίστησε και τους τρεις. Ο Μορένο τον προσέλαβε στην δουλειά του. Χρειάζονταν έναν τέτοιο άνθρωπο με πωλή για να κανονίζει τις υποθέσεις του με τους άλλους τυχοδιώκτες. Κι' ύστερα ο Ματού ήταν αρκετά έξυπνος για να καταφέρει τις λαθραίες έκφορτώσεις που γίνονταν σχεδόν κάθε νύχτα από κάθε είδους παληοκάρους.

»Και πράγματι οι πρώτες δουλειές του Ματού ήταν πολύ επικερδείς και για τους δυο.

»«Η Καρμενίτα εν τ'ω μεταξύ ήταν ξετρελλαμένη με τον νεαρό λεγεωνάριο. Είχε πληροφορηθεί σχετικά και για την Μαριέττα και έδειχνε εξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αυτό το άθωο πλάσμα.

»Κι' ο Ματού δεν άργησε να την συμπαθήσει και άρχισε να κάνει μαζί της όνειρα για το μέλλον.

»Ο γάμος πιά είχε άποφασισθή, και η ημερομηνία είχε ορισθή, όταν κάποιο γεγονός ήλθε να αναστατώσει τους δυο συντρόφους: τον Ματού και τον Σαρμπονιέ.

»Στην τελευταία έκφόρτωση είκοσι κιβωτίων λαθραίας σαμπάνιας, ο Σαρμπονιέ δεν μπόρεσε να ανθέρη στον πειρασμό, και ανοίγοντας με τρόπο μία κάσσα, έβαλε το χέρι του μέσα για να πάρη μία μπουτίλια, μά έπιασε την κάνη ενός όπλου: 'Η κάσσα περιείχε λυτά όπλα Μάουζερ ολοκαίνουργα και καλοαδωμένα.

»Δέκα πέντε μέρες άργότερα έμπιστεύτηκε το πράγμα στον Ματού. Κι' ο τρόπος που αυτός του άπήντησε, τον εξέπληξε:

»— Βλάκα, του είπε ο Ματού, δεν είχες γλώσσα να μου το πής νωρίτερα;

»Κι' ύστερα, βλέποντας την έκπληξή του:

»— Δεν έκοψε το μυαλό σου, του είπε, ότι χρησιμοποίησες τις πλάτες σου για να προμηθεύσεις όπλα σ' αυτούς τους παληανθρώπους του 'Αμπντ-έλ-Μαλέκ, βοηθώντας τους να ξεπαστρέψουν τους συντρόφους μας;...

»Σου είπα ότι ο Σαρμπονιέ ήταν λίγο άγαθος στο μυαλό. Κούνησε, λοιπόν το κεφάλι του μη καταλαβαίνοντας:

»— Ποιους συντρόφους έννοεις; ρώτησε τον Ματού με περιέργεια.

»— Γνώρισες κι' άλλους συντρόφους εκτός από την Λεγεώνα; έκανε θυμωμένα ο Ματού.

»Ο Σαρμπονιέ κοκκίνισε, πρσίνισε και ήταν έτοιμος να κλάψη σ'α μικρό παιδί που το μαλώνουν.

»— Πώλ, είπε, έγώ νόμιζα ότι τα Μάουζερ ήταν για τους 'Ισπανούς.

»— Δεν τ'α χρειάζονται οι 'Ισπανοί. Τ'α θέλουν οι πιστοί του 'Ελ-Μαλέκ για να τ'α θάλουν με τους Γάλλους...

»— Είμαι δολοφόνος! Ξέσπασε ο Σαρμπονιέ. Θέλω σκότωμα!

»Ξαφνικά σηκώθηκε επάνω.

»— Πού πάς; τον ρώτησε ο Ματού.

»— Θά πνίξω τον Μορένο πρώτα, κι' ύστερα θά δώ!

»Κάτσε κεί που κάθεσαι και άσε τις κουταμάρες, τοίπε ο Ματού.

»Ο Σαρμπονιέ συμμορφώθηκε θρίζοντας διαρκώς τον Μορένο και τον εαυτό του.

»Ο Ματού έσπευσε και θρήκε τον

Μορένο. Του άνέφερε την άνακάλυψη του Σαρμπονιέ και του ζήτησε εξήγησεις. Ο Μορένο στην άρχή ισχυρίσθηκε πως δεν είχε ιδέα. Γρήγορα όμως κατάλαβε πως ήταν άνώφελο να κρύβεται από τον μέλλοντα γαμπρό και συνέταιρο του.

»Τού εξήγησε λεπτομερώς όλη την ύπόθεση.

»—Κι' ύστερα, τί μας νοιάζει; του είπε. Δεν είναι έγκλημα να δίνης όπλα και να παίρνης χρυσάφι! Είσαι Γάλλος κι' είμαι Μαλτέζος! Μά θά μασταν κι' οι δυο θλάκες αν άφίναμε να μας ξεφύγη ολόκληρη περιουσία μέσα από τα χέρια μας...

»Ο Ματού φάνηκε ά συμμερίζεται τις άπόψεις του Μορένο, στο μυαλό του όμως λογαρίαζε να έλθη να με θρή για να ζητήσει την συμβουλή μου. Έπρεπε όμως να μάθαινε πρώτα την σωστή ημερομηνία και το όνομα του φορτηγού που θά έφερνε την έπομένη νέο φορτίο Μάουζερ.

»Δεν άργησε να το μάθη. Σαν συνέταιρος πιά, παρευρέθη σε μία συμφωνία του Μορένο με έναν έμπιστο του 'Αμπντ-έλ-Μαλέκ, που είχε φθάσει πριν κάμποσες μέρες στην Ταγγέρη και είχε καταλύσει στο πανδοχείο του Μορένο.

»— Πόσα ζητάς; ρώτησε ο άπεσταλμένος του 'Αμπντ-έλ-Μαλέκ τον Μορένο, για να όπλίσης όλο τον πληθυσμό; Στην άρχή θέλουμε 20.000 όπλα με άνάλογα φυσίγνια.

»— Για πρώτη δόση 5 έκατομμύρια, έκανε με άπάθεια ο Μορένο.

»— Άστειλέσαι, φαντάζομαι! του είπε άυστηρά εκείνος.

»— Άκουσε... Στείλε μου ένα έκατομμύριο και θά παραλάβω 20000 όπλα. Κι' ύστερα όταν διώξετε τους Γάλλους από όλην την περιοχή, μου δίνεις, άλλα δυο έκατομμύρια. Δός μου τον λόγο σου και μου φτάνει, του είπε ο Μορένο.

»Η συμφωνία κλείστηκε και έπικολούθησε ένα τρικούβερο γλέντι.

»Υστερα ο 'Αραφ μίτρησε ένα έκατομμύριο σε χρυσάφι κι' έτοιμάστηκε να φύγη.

ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΕΛΗΓΕ

»— Όλα είναι συνήθεια, φίλε μου. Έγώ άρχισα να ξυπνώ το πρωί στις 8, κατόπι στις 7, ύστερα στις 6 και τώρα ξυπνώ στις 5 το πρωί...

»— Όπως, πώς, θά κανταήσασε να ξυπνάς προτού κοιμηθής!

»— Για τότε λογαριάζετε να ξεγείρετε τους πιστούς; τον ρώτησε ο Μορένο.

»— Μόλις παραλάβουμε τ'α όπλα σου, τοίπε ο έμπιστος του 'Αμπντ-έλ-Μαλέκ.

»— Έ, τότε να έτοιμάζεσθε. Τ'α όπλα φθάνουν με το φορτηγό...

»Και άνέφερε ένα όνομα πολύ δύσκολο για να το συγκρατήσει ένας 'Αραφ.

— — —

»Το άλλο πρωί παρουσιάστηκε ο Ματού σπίτι μου. Τον είχα προσέξει αυτόν τον άνθρωπο και ήξερα πολλά πράγματα που τον άφορούσαν. Μου διηγήθηκε κάθε τι που έγνώριζε για την ύπόθεση των Μάουζερ. Τον συμβούλεψα να επιστρέψη στο Μορένο και να φροντίσει να με πληροφορή για κάθε νέο που θά μάθαινε σχετικά με την ύπόθεση.

»Πέρασαν είκοσι μέρες χωρίς να λάβω κανένα νεώτερο από τον Ματού. Έν τ'ω μεταξύ έγώ είχα συνεννοηθή με το «Δεύτερο Γραφείο» στο Παρίσι και είχα λάβει διαταγή να μεταβιβάσω την πρώτη θετική πληροφορία που θά μάθαινα. 'Η ύπόθεσις ήταν πολύ δύσκολη και βασισόμουν στην βοήθεια του Ματού.

»Ένα πρωί είδα τον Ματού να καταφθάνη τρέχοντας σπίτι μου. Είχε σοβαρά νέα να μου άνακοινώση.

»— Λοχαγέ μου, μούπε, ολόκληρο ένα φορτηγό γεμάτο με όπλα Μάουζερ και φυσίγνια θά άγκυροβολήση άντιμεθώριο το θράδυ στη προκυμαία... Το ξεφόρτωμα θά γίνει με θάρκες, και ένα καμión θά μεταφέρει τις κάσες και σ' εύθείαν στον προορισμό τους. Κάποιος Χάρτμαν έχει αναλάβει αυτή την ύπόθεση.

»Με πληροφορήσε ακόμη και το όνομα του πλοίου. Μου είπε ότι ο Μορένο του τ'α είχε κρύψει όλα, μά ότι αυτός με την βοήθεια της Καρμενίτας κατάρθεσε να κρυφθή σε ένα γτουλάπι στο δωμάτιο του Μορένο, και να παρακολουθήσει όλην την συζήτησή του με τον Χάρτμαν.

»Οι πληροφορίες που μου είχε δώσει ο Ματού ήταν σημαντικές. Κάτι όμως με φόβιζε τρομερά. Θά πρόφταινα μέσα σ' αυτές τις δυο μέρες να ειδοποιήσω την διευθύνση του «Δευτέρου Γραφείου» για να λάβη τ'α μέτρα της; Έπρεπε να γράψω στο Παρίσι, για να ειδοποιήσουν τον πρόξενο της Μαδρίτης, να άνακοινώση την ύπόθεση στον ύπουργό των Στρατιωτικών της 'Ισπανίας, για να διατάξη αυτός τον διοικητή του 'Ισπανικού Μαρόκου να λάβη τ'α μέτρα του. Ήταν αδύνατο να γίνουν όλα αυτά μέσα στο διάστημα των 2 ήμερών...

»Εμεινα σκεπτικός, κυττάζοντας τον άνθρωπο που τόσο θερμά μου είχε συστήσει η κ. Μπωμόν.

»— Γιατί τ'α έκανες όλα αυτά τ'α πράγματα; τον ρώτησα. Για την Γαλλία ή θέλεις μήπως να σου άποδώσω την θέση σου στη Λεγεώνα, ως άνταμοιβή;

»Έσκυψε το κεφάλι ντροπιασμένος:

»— «Ο,τι έκανα, τ'ο έκανα για τους συναδέλφους μου της Λεγεώνας, που άπότησε.

»Υστερα σήκωσε το κεφάλι και κυττάζοντάς με κατάματα:

»— Κι' έπειτα, μήπως έπαυσα να είμαι Γάλλος; είπε περήφανα.

[Το τέλος στη σελίδα 42]

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

ΜΙΝΤΙΝΕΤΤΑ

Είς τὸ θέατρον «Μοντιάλ» ἀνέβηκε τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἡ ἐπιθεώρησις τῶν κ.κ. Μ. Ρηγοπούλου—Κ. Κιούση καὶ Θ. Παπαδοπούλου.

Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐπιθεώρησης κοινῆς, κοινοτάτης, μετὰ χιλιεπισπόμενα ἀστεία καὶ μετὰ νούμερα χωρὶς καμμιὰ πρωτοτυπία.

Ὁ θίασος, ὁ ὁποῖος ὁμολογουμένως περιέχει ἀξιολόγους ἀρτίστους τοῦ ἐλαφροῦ μας μουσικοῦ θεάτρου, καταβάλλει κάθε φιλότιμο προσπάθεια γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατορθώῃ τελικῶς.

Τὸ πρῶτο νούμερο εἶνε τὰ «Μαννεκέν», ποῦ ἐκτελεῖται ἀπὸ τὸν κ. Σταυρίδην καὶ τὴν κ. Μαντινέττα.

Παραθέτομεν ὀλίγους στίχους γιὰ νὰ πάρτε μιὰ ἰδέαν περὶ τίνος πρόκειται:

Ὁ οἶκος τοῦ Μπατόν
(σαλὲ
τουτέστι λὰ Μαιζόν
ἔτσι, ποὺρ λ' ἀριστο-
(κρατίκ,
λανσάρει Μόδες τίς
(πιδὺ μπελ.
Σὰς ντύνει ὅλες ἀσ-
(σορτί,

ἔχει μιὰ φίρμα θεριτάμπλ
γιὰ γεύματα κι' ἀπρεμιντί,
ποὺρ Καμπαρέ, ἐ ποὺρ λὲ τάμπλ.

Ρεφραίν

Παγί, Παγί, τί μόδα σοβαγί,
ντυσίματα-γδυσίματα
δίνεις τὰ πρῶτα σήματα,
καὶ κάθε συνταγί.

Μὲ τὸ αὐτό... πνεῦμα εἶνε γραμμέ
νὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα νούμερα.

Φυσικὸν εἶνε λοιπόν, οἱ τῶσον κα-
λοὶ ἀρτίσται, ὅπως ὁ κ. Ἰατρίδης,
ἡ δις Βερόνη, αἱ διδασκαλίδες Καλουτᾶ, ὁ
κ. Σταυρίδης καὶ ἴσως μερικοὶ ἀκό-
μα ἄλλοι νὰ μὴ βρίσκουν ἐδαφὸς νὰ
«δημιουργήσουν»... κάτι. Ἀντιθέτως
ἔχουν ἐπιτυχίαν οἱ «μπαλαφάρηδες»
δηλαδὴ ἐκεῖνοι ποὺ χτυπιούνται καὶ
χοροπηδοῦν ἐπὶ σκηνῆς καὶ προσ-
παθοῦν νὰ ἀποσπάσουν ἕνα γέλιο ἀ-
πὸ τὸ κοινὸν μετὰ χιλίων εἰδῶν καρ-
αγκωζιλικία...

Παρ' ὅλα αὐτὰ σημειῶνουν ἄρκε-
τὴν ἐπιτυχίαν τῶσον οἱ κ.κ. Ἰατρί-
δης καὶ Σταυρίδης μετὰ τοὺς τύπους
ποὺ διαπλάσσουν ἐκ τοῦ μηδενός, ὅ-
σον καὶ αἱ διδασκαλίδες Καλουτᾶ καὶ Βε-
ρόνη μετὰ τὴν χαριτωμένην ἐμφάνισιν
τους, τὸ μπερὶ καὶ τὸν χορὸν τους.

(Ἄ λήθεια, μιὰ καὶ τὸ φέρνει ἡ
κουθέντα, οἱ διδασκαλίδες Καλουτᾶ δὲν
μποροῦσαν ἄραγε νὰ κόψουν αὐτὰ
τὰ παιδιαρισμάτα ποὺ κάνουν ἐπὶ
σκηνῆς καὶ ποὺ τόσο τίς μειώνουν;)

Καὶ μιὰ θλιβερά παρατήρησις:
Οἱ κ.κ. Ρηγοπούλου καὶ Κιούσης
βρίσκουν θέμα σκηνῆς σχολιάζον-
τες ποικιλοτρόπως τὸ πάχος καὶ τὸ
ἀνάστημα τῆς κ. Μαντινέττα. Γιατί

Ἡ δις Ντιριντάου, ἕνα καινούργιο ταλέντο.

ἄραγε; Χαθήκανε τόσα καὶ τόσα
ἄλλα θέματα ἐπὶ σκηνῆς ποὺ θὰ μπο-
ροῦσαν νὰ σατυρίσουν; Ἄν δὲν ἦ-
ταν ἡ κ. Μαντινέττα εἰς τὸν θίασον,
ἢ ἂν εἶχε κανονικὸν ἀνάστημα καὶ
λογικὸν πάχος, τί θὰ κάνανε;

Εἶνε πραγματικῶς κρίμα, διότι οἱ
κ.κ. Ρηγοπούλου καὶ Κιούσης εἶνε
ἀσφαλῶς σὲ θέση νὰ γράψουν ὡ-
ραιότερα πρᾶγματα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διδασκαλίδην Βερόνη καὶ
Καλουτᾶ θὰ ἔπρεπε νὰ σημειώσου-
με καὶ τὴν παρήγορον ἐμφάνισιν τῆς
διδασκαλίδος Ντιριντάου. Εἶνε ἕνα κορι-
τσάκι γιομάτο δροσιὰ καὶ κέφι, ὡ-
ραιότατο, χορεύει περίφημα, τρα-
γουδάει καλά καὶ εἶνε ἀσφαλῶς
μιὰ σοβαρὴ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον.

Τὰ σκηνικά τῆς «Μιντινέττας» εἶ-
νε ὁμολογουμένως περίφημα.

Ὁ κ. Ἀμπέλς μὲς ἀπόδειξε ὅτι
ὅταν θέλῃ νὰ δουλέψῃ, δουλεύει μετὰ
τὴν ψυχὴν του. Γιὰ τὴν δουλειὰ του αὐ-
τὴ τοῦ ἀξίζει ἕνα μεγάλο μπράβο.

Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Παπαδοπούλου
μετρία. Ἐχει ὀρισμένα πρᾶγματα
καλοῦστικά, ἔχει ὅμως ἄλλα πολὺ
κακά.

Καὶ μιὰ παρατήρησις γιὰ τὸν συν-
θέτη:

Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἂν δὲν ἀπα-
τώμεθα παρουσιάζεται πρῶτη φορά
ὡς συνθέτης ἐπιθεωρήσεως. Γιατί ὅ-
μως ἄραγε ἔβαλε μέσα στὸ «σπαρ-
τίτο» τῆς μουσικῆς του ὀρισμένα
παλιὰ του σουξέ; Δὲν μποροῦσε νὰ
γράψῃ καινούργια;

ΠΑΡΑΘΕΚΗΝΙΑ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Λέγεται ὅτι εἰς τὴν παίζομένην εἰς
τὸ «Μοντιάλ» ἐπιθεώρησιν τῶν κ.κ.
Μ. Ρηγοπούλου—Κ. Κιούση ἡ «Μιν-
τινέττα» συνεργάσθη καὶ ὁ θεατρικὸς
ἐπιχειρηματίας κ. Ἀνδρέας Μακρόδης.
Ὁ κ. Μακρόδης δὲν εἶνε βεβαίως συγ-
γραφεὺς κατ' ἐπάγγελμα, ἡ πεῖρα
του ὅμως τῶσον ἐτῶν ὡς διευθυντοῦ
καὶ σκηνοθέτου τῶν θεάτρων του, τὸν
ἔχει καταστήσει ἱκανὸν νὰ διορθώῃ
τὰς σκηνὰς τῶν ἐπιθεωρήσεων, ὅταν
μάλιστα πρόκειται περὶ ἐκκολαπτομέ-
νων ταλάντων. Εἰς τὴν «Μιντινέττα» ὅ-
μως, λέγεται ὅτι πλὴν τῶν διορθώσε-
ων τὰς ὁποίας ἐπέφερε, συνέγραψε
καὶ ὁ ἴδιος μερικὰς σκηνάς.

Ὁ θίασος Μαυρέα—Κοκκίνη θὰ
στεγασθῇ, τελικῶς, εἰς τὸ νέον θέα-
τρον «Λυρικόν» (Γ' Σεπτεμβρίου καὶ
Ἀβέρωφ) μετὰ τοὺς θεατρῶνας τοῦ ὁ-
ποιοῦ κ.κ. Φρατζῆν καὶ Μεσσαλᾶν,
προηλθὲν εἰς τελικὴν συμφωνίαν.

Ὁ κ. Κοκκίνης ἐξ ἄλλου συζητῶν...
μὲ ὅλους τοὺς θεατρικοὺς συγγρα-
φεῖς διὰ τὴν πρῶτην ἐπιθεώρησιν τοῦ
καλοκαιριοῦ, ὑπέγραψε τελικῶς συμ-
βόλαιον μετὰ τοῦ κ.κ. Δ. Κ. Εὐαγγελί-
δην καὶ Ἀλ. Σακελλάριον καὶ τὸν δη-
μοφιλῆ συνθέτην κ. Θεόφραστον Σα-
κελλαρίδην.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ «Κλῶσσα» τοῦ κ.
Γιαννουκάκη συνεχίζει μετὰ κοσμοσυρ-
ροὴν τὰς παραστάσεις της. Ὁ θίασος
ἐτοιμάζει διὰ τὴν Σαρακοστήν ἕνα
χαριτωμένον ἐορτάκι τοῦ ἐκλεκτοῦ συν-
θέτου καὶ συγγραφέως κ. Χρ. Κ. Χα-
ροπούλου.

Εἰς τὸ θέατρον «Ἀργυροπούλου» ἐ-
ξακολουθοῦν οἱ δοκιμαίαι τῆς νέας κω-
μωδίας τῶν κ.κ. Κ. Εὐαγγελίδη καὶ
Ἀλ. Σακελλάριου: «Ἐνας ἄνθρωπος
ἀπ' τὸν Ἄρη».

Τὸ νέον ἔργον θ' ἀνεβῇ, πιθανῶς,
τὴν μεταπροσεχῇ Παρασκευὴ εἰς τὸ
θέατρον τῆς οδοῦ Ἰπποκράτους.

Ὁ θίασος τῶν κ.κ. Μηλιάδην—Κυ-
ριακοῦ κάνει χρυσὰς δουλειὰς στὸν
Πειραιᾶ.

Τὴ Σαρακοστή θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ
θέατρον «Κεντρικόν» ὅπου καὶ θὰ ἀ-
ναβιβάσῃ τὴν νέαν ἐπιθεώρησιν τῶν
κ.κ. Οἰκονομοπούλου—Συλβίου μετὰ
μουσικὴν τοῦ κ. Κατριβάνου.

Πιθανὸν εἶναι ὅμως πρὶν ἀπ' τὴν ἐ-
πιθεώρησιν νὰ ἐπαναλάβῃ δι' ὀλίγας
ἡμέρας τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τοῦ θιά-
σου τὴν «Ἀρτζεντίναν».

Καὶ λίγο κουτσομπολιό

Τὸ ἑλληνικὸ ἢ μάλλον τὸ ἀθηναϊκὸ
θέατρο μετεπήδησε τελευταίως κατὰ
τρόπον ἀνησυχητικὸν εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς ἐβδόμης τέχνης. Καὶ παρουσιά-
σθηκαν κατ' ἀρχὴν αἱ ἀδελφαὶ Κα-
λουτᾶ μετὰ τοῦ Οἰκονόμου («Δόκτωρ
Ἐπαμεινώνδας»). Ἡκολούθησεν ἡ Ρέ-
να Ντόρο μετὰ τοῦ ἐκ τῶν... ἡθικῶν
αὐτοσυργῶν τοῦ «Ἐπαμεινώνδας»
(«Ἀρραβὼν μετ' ἐμποδίων»). Ἐπι-
κολούθησεν ἡ Ἐφη Βέμπο μετὰ τοῦ
Φιλίππιδου («Παρεΐσακτος» ἢ κατὰ τέ-
τοιο μὲν σενάριο τοῦ Δημήτρη Μπό-
γρη).

Τὸ τελευταῖον φιλμ θὰ τὸ δοῦμε προ-
σεχῶς. Δὲν θὰ σταματήσῃ, ὅμως,
οὔτε αὐτοῦ τὰ πρᾶγματα. Ἡ χώρα
τοῦ Νεῖλου (τώρα ἀρχίζομε νὰ πι-
στεύωμε ὅτι ὁ «Νεῖλος» καὶ ἡ «Νύλα»
παρὰ τὴν ὀρθογραφικὴν τῶν ἀντίθε-
σιν ἔχουν τὴν αὐτὴν... ρίζαν) μᾶς ἀ-
ναγγέλει ἐσχάτως ὅτι «γυρίζεται» ἡ
δη εἰς τὰ ἐδάφη τῆς ἑνῆ καινούργιο
φιλμ εἰς τὸ ὅποιον μετέχουν ἐνεργῶς
ὁ «Ἕλλην Σαρλῶ» κ. Κίμων Σπαθό-
πουλος καὶ ἡ «Κάτε φὸν Νάγκυ» τῆς
Ἀνατολῆς Φατμᾶ Ρουσῆ. Τὸ νέον
αὐτὸ φιλμ λέγεται «Ἀγνούλα Φαν-
τάζεσθε τώρα τί θὰ εἶναι ἕνα πρᾶγ-
μα εἰς τὸ ὅποιον παίζει ρόλον ὁ Σαρ-
λῶ τῆς... Ἑλλάδος, ἡ Κάτε φὸν Νάγ-
κυ τῆς... Ἀνατολῆς καὶ ἡ Ἀγνούλα καὶ ἡ
Ἑλλάς».

ΝΕΟΙ ΘΙΑΣΟΙ

Ἡ δεσποινὴς Ἀννα Λάωρ, ποὺ τώρα
θεοτεύει σὲ θριαμβευτικὴν τουρνέ, πρό-
κειται νὰ καλοναίρῃ νὰ ἐμφανισθῇ μετὰ
θίασόν της στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ εἶναι ἡ
δη σὲ διαπραγματεύσεις γιὰ νὰ πάρῃ τὸ
θερινὸν θέατρο «Μαρίκας».

κυ τῆς... Ἀνατολῆς καὶ
ἡ Ἀγνούλα τῆς... Αἰγυ-
πτου; Ἐμεῖς τουλάχισ-
τον — καὶ συγγνώμη
γιὰ τὸ θάρρος — δὲν τὸ
φανταζόμεσθε!

Τὰ περισσότερα προ-
γράμματα τῶν Ἀθη-
ναϊκῶν θεάτρων, εἶναι
κυριολεκτικῶς ἀδιάβα-
στα. Ἐπὶ παραδείγμα-
τι εἰς ἕν ἐξ αὐτῶν ἀνε-
γνώσαμεν ἐσχάτως τὰ
ἐξῆς μεταξὺ ἀπείρων
ἄλλων: «Χορογραφία
ἀρτίστων καὶ μπα-
λέτου Ἰωάννης Φλερύ». Καὶ καλὰ ὁ τόνος τῶν
ἀρτίστων, μποροῦσε νὰ
μὴ μπῇ καὶ καθόλου.
Μὰ ἡ εὐλογημένη ἡ
σύνταξις:

Ἀλλὰ ἐσχάσαμε:
«Οὐκ ἂν λάβῃς παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος», λέει
ἕνα σοφώτατον λόγιον.
Καί, ὡς γνωστόν, ὁ
πραγματικὸς κάτοχος
τῶν ἀνωτέρων «ἀρτί-
στων» μπαλέτων, θεά-
τρων κλπ. δὲν ἔχει,
καμμιαν σχέσιν μετὰ τὴν
καλῶς ἐννοουμένην
γραμματικὴν. Νὰ τὸν
κρεμάσουμε τὸ χροστι-
νὸν!

Μιὰ περίεργη ἀντίθεσις ἐνεφανίσθη
στὰς δύο Μολλιέριαι ἐργα ποὺ ἐνεφά-
νισεν τὸ «Βασιλικόν» ἡ ὁποία ἀδικεῖ
καταφανῶς τὸ ἀνδρικό στοιχείον τοῦ
θιάσου. Συγκεκριμένως οἱ γυναῖκες
ποὺ ἐμφανίζονται στὴν «Πανουργία»
τοῦ Σκαπὲν εἶναι «κοῦκλες» ἀπὸ ἀ-
πόψεως ντυσίματος, ἐνῶ ὁ ἀθάνατος
ἥρωας τοῦ Μολλιέρου εἶνε κατὰ χειρό-
τερον ἀπὸ παληάτσος. Ἐδόθη, σχετι-
κῶς ἡ ἐξήγησις ὅτι τὸ ἀνδρικό κο-
στοῦμι ἐλήφθη κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ
κοστοῦμοι ποὺ φοροῦσε ὁ Μολλιέρος
διδάσκων διὰ πρῶτην φοράν τὸν δι-
ασημειωμένον.

Ἡ ἐξήγησις ἐν τούτοις εἶναι ἀτε-
λής, διότι τὸ πρᾶγμα ποὺ συνέβαινε
εἰς τὰ ἀνδρικά κοστοῦμα ἴσχυε καὶ
διὰ τὰ γυναικεία — ὅς μᾶς ἐπιτραπῇ
ἡ ἐκφρασις — τοιαῦτα! Ἐπομένως ὁ
σκηνοθετῆς τὰ ἐργα τοῦ «Βασιλι-
κοῦ» ἐμερολήπησε. Καὶ ἀφοκετὰ ἐξυ-
πνος, βέβαια, ἐμερολήπησε ὑπὲρ τοῦ
ἀραίου φύλλου.

— Χαλάλι του, λοιπόν! θὰ εἰλεγε
καὶ ὁ... Μολλιέρος ἂν ζοῦσε στὴν ἐπο-
χὴ μας καὶ ἂν μιλοῦσε τὴν ἑλληνικὴν
μὴ ἀγνοῶν καὶ τὰς τουρκικὰς ἐπιδό-
σεις ἐπὶ τῆς γλώσσης αὐτῆς.

Αι συνέχειαι μας

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

[Συνέχεια απ' τη σελίδα 39]

— "Ακουσε, του είπα. Πρέπει, φίλε μου, να μάς προσφέρεις ακόμη κι' αυτή την υπηρεσία που θα σου αναθέσω. Θέλω να σου εμπιστευτώ ένα έγγραφο για τον στρατιωτικό διοικητή του Ραμπά. Πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό που δεν το εμπιστεύομαι στο ταχυδρομείο έχω και κρυπτογραφημένο. Λοιπόν πρέπει να το έχω ο διοικητής μεθαύριο το απόγευμα το αργότερο...

— Μή κύταξε με δυσπιστία:
— Δεν πρόκειται για κόλπο για να με στελέτε σε γαλλικό έδαφος για να με συλλάβουν, δεν είν' έτσι;
— Του έρριξα μια ματιά που τον έκανε να αλλάξει ύφος:

— Σας ζητώ συγγνώμην, λοχαγέ μου, είπε ντροπιασμένα. Είμαι στην διάθεσή σας.

— Ξέρεις, του είπα, ότι ο σιδηρόδρομος δεν λειτουργεί πιά. Πρέπει να φύγεις με αυτοκίνητο. Η αποστολή είναι δύσκολη και πρέπει να προσέχεις.

— Μείνετε ήσυχος, λοχαγέ μου, με θεοβαίωσε ο Ματού.

— "Ακουσε, Ματού, του είπα. Πρέπει να φύγεις άμεσα. Δεν θέλω να ξαναπατήσης το πόδι σου στο πανδοχείο του Μορένο. Δεν πρέπει να μάθουν την ανάχωρήσή σου.

— Καλά! Σύμφωνα, λοχαγέ μου, έκανε.

— Το προμήθευσα ένα διαβατήριο, του δώσα χρήματα και το γράμμα για τον διοικητή. Ο Ματού έφυγε και εγώ ήσυχος πιά, τηλεγράφησα για τους τύπους μόνο, στο Παρίσι, τα καθέκαστα της υποθέσεως. Αλλά την επομένη, ανοίγοντας την εφημερίδα, κόντευα να πέσω κάτω από την έκπληξη: Η υπόθεσις ήταν πιά χαμένη. Ο Ματού δεν θα έφθανε ποτέ στον προορισμό του. Κατεζητείτο από την αστυνομία για τον φόνο του Λουίς Μορένο. Στην πραγματικότητα όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

— Ο Ματού, αν και μου είχε υποσχεθεί να μην πατήσει το πόδι του στο πανδοχείο του Μορένο, εν τούτοις, φεύγοντας είχε πάρει κατ' εθέλει εκεί για να αποχαιρετήσει τη μητέρα του. Τον παρακολουθούσαν, όμως άνθρωποι του Χάρτμαν που άνεφεραν όλη την ιστορία στον Μορένο. Αυτός μόλις είδε τον Ματού, ώρμησε επάνω του για να τον δέσει και να τον κλείσει στο υπόγειο ως επικίνδυνο για την δουλειά του. Τότε μπήκε στη μέση κι' ο Σαρμπονιέ θέλοντας να βοηθήσει τον φίλο του. Απ' την άλλη μεριά όμως οι σύντροφοι του Χάρτμαν, κάτι έλεεινά υποκείμενα, ώρμησαν κι' αυτοί εναντίον των δύο φίλων. Μια αληθινή μάχη συνήφθη τότε στον περίβολο του πανδοχείου του Μορένο. Ο Σαρμπονιέ κατάφερε κάτι γροθιές με τα τεράστια χέρια του που έκαναν τους άλλους να τὰ χάνουν. Σε μια στιγμή ο Ματού έβγαλε το πιστόλι του και για να τρομάξει τούς αντιπάλους του τράβηξε μια μέσ' στα βλα. Στάθηκε όμως άτυχος, γιατί η σφαίρα του ξάπλωσε κάτω νεκρό

τον μέλλοντα πεθερό του: τον Μορένο. Στη θέα του νεκρού όλοι οι σύντροφοι του Χάρτμαν έσπευσαν να εξαφανιστούν, και ήταν σε λίγο έφθανε η αστυνομία έρθει τον Μορένο νεκρό και την Καρμενίτα να κλαίει με λυγμούς πάνω στο πτώμα του πατέρα της. Όταν ύστερα από αρκετή ώρα συνελήφθη ο Χάρτμαν, έσπευσε να μαρτυρήσει εις βάρος του Ματού. Όλη η αστυνομία κινητοποιήθηκε για να συλλάβει τον δολοφόνο του Μορένο, ψάχνοντας σε κάθε γωνία της Ταγγέρης. Δεν κατόρθωσαν όμως τίποτε. Και σε δυο μέρες ο διοικητής του Ραμπά είδε να παρουσιάζονται μπροστά του δυο υποκείμενα έρωμικά και αποκρουστικά, που του παρέδωσαν μια εμπιστευτική επιστολή, με το σήμα του «Δευτέρου Γραφείου».

— — —

— Ο «Αόρατος πράκτωρ» σταμάτησε την διήγησή του, προσπαθώντας να αποφύγει ανεπιθύμητες αποκαλύψεις, που έμεναν μυστικές, στα αρχαία δράσεως του Δευτέρου Γραφείου.

Τον παρακάλεσα όμως πολύ και συνέχισε σε λίγο:

— Όπως λοιπόν φαντάζομαι να κατάλαβες, αυτοί οι δυο έρωμεροί τύποι που παρουσιάστηκαν στον διοικητή δεν ήταν άλλοι από τους δυο συντρόφους, τον Ματού και τον Σαρμπονιέ. Ο ρόλος τους όμως είχε τελειώσει και τώρα άπεμνε στον διοικητή να παίξει κι' αυτός τον δικό του.

— Πραγματικά, τρεις μέρες αργότερα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα δυο εομβεραδιστικά αεροπλάνα εομβόρδισαν μέσα στο λιμάνι της Ταγγέρης το έμπορικό «Μουλχάιμ». Η καταστροφή αποδόθηκε στην έκρηξη των λεβήτων του πλοίου και η υπόθεσις αυτή παρασιωπήθηκε από όλους τους ενδιαφερομένους.

— Όσο για τον Ματού, αφού έπαιξε τον ρόλο του ήρωος σ' αυτή την υπόθεση και έσωσε τους συντρόφους του της Λεγεώνας αλλά και ολόκληρη την άποικία του Ρίφ για την Γαλλία, ανταμείφθηκε όπως τούπρεπε γι' αυτή την πράξη του.

— Διεγράφη από την Λεγεώνα των Ξένων και μετεγράφη στην Λεγεώνα της Τιμής. Αργότερα αγόρασε, με κάθε ευκολία που του έκαμε η Γαλλική Κυβέρνησις, μια τεραστίαν αγρέπυλη στο Σεμπού. Εκεί έτέλεσε τους γάμους του με την ωραία Καρμενίτα. Τους στεφάνωσε ο Σαρμπονιέ και η πεντάμορφη μικρούλα Μαριέττα. Παρευρέθηκα σε κείνη τη τελετή και έζησα ώρες αξέχαστες ανάμεσα στην τρισευχισμένη εκείνη τετράδα. Και τώρα συχνά μαζί με τον κ. και την κ. Μπαμπόν έπισκεπτόμαστε τον Ματού, τον πλουσιότερο από τους Γάλλους αποίκους. Και πάντα βρίσκουμε μια ένθουσιωδη υποδοχή εκ μέρους των φίλων μας.

— Ο «Αόρατος πράκτωρ», ο φίλος μου λοχαγός Σωβέν, τέλειωσε την διήγησή του...

— Έμεινε λίγη ώρα σιωπηλός.
— Μακάρι όλοι οι λιποτάκται να εξαγοράζαν τόσο ήρωικά το σφάλμα τους, έκανε σε λίγο. Θά ευχόμουν τότε να λιποτακτούν όσο το δυνατό περισσότεροι...

Και όμολογώ πως δεν είχε άδικο.

ΖΑΝ ΜΠΟΜΑΡ

ΛΟΓΟΙ ΜΑΤΑΙΩΣΕΩΣ

— Η Διλή:

— Και γιατί ματαιώθηκε το συνοικισμό σου;

— Η Λουλού:

— Τι τὰ θέλεις, αγαπητή μου. Ό μπαμπάς έδισταζε λόγω της θέσεώς του, ή μαμά πάλι δεν τον ήθελε εξ αιτίας της ηλικίας του, κι' έμένα ο χαρακτήρας του μ' ανησυχούσε ιδιαίτερος, άλλωστε...

— Άλλωστε;

— Δεν είχε ακόμη καλά-καλά αποφασίσει να με ζητήσει! δ

NEOI
ΠΟΙΗΤΑΙ

Στο σταδμό...

Σάν παληά θαμπή γκραβούρα το λευκό το πρόσωπό της,

τ' άπαλά σμιχτά της φρούδια περισσά, Ιτερο σμιχτά

και τὰ μάτια αὐτὰ που νύχτες τόσες [μ] εύρικαν μπροστά τους

να παραληρώ στο φῶς τους με κυτ- Ιτούν μισοκλειστά,

Τὸ μικρὸ τὸ παραθύρι λίγο δείχνει [ἀπὸ τὴν πόλη

τὴ θολή, που αὐτὰ τὰ μάτια θὰ γυρί- Ισουεν εἰνά

δταν ἡ ἀποβάθρα ἀδείαση κι' ἐπιβλη- Ιτικό τὸ τραῖνο

σάν τ' ἀργὸ τὸ παραμῦθι μῆς για- Ιγιαῖς θὰ ξεκινᾷ,

Θὰ χαθοῦν τὰ μάτια, ἡ πόλη, τὰ χει- Ιλάκια, ἡ ἀποβάθρα

και τ' ἀγρόσιπο που τόσες μᾶς προ- Ιστάτουμε νυχτιές

τὰ ξερά κλαδιά στίς ἄκρες θὰ μοῦ Ιτείνουμε τὰ χέρια

καὶ θ' ἀκούω μ' ἀδιαφορία τῶν ἀνέ- Ιμων τίς ψευτιές.

Κι' ὁμως θ' ἀπομείνῃ κάτι με τὸ Ισφύριγμα τοῦ τραῖνου

μὴ χαρὰ σὲ κράμα ἐντός μου μ' ἕνα Ικλᾶμα θὰ κυλᾷ

κι' οἱ ἐπιβάτες θ' ἀντικρύσουν παρα- Ιγενεμένοι κάπως

ἕναν ἄνθρωπο στὴν ἄκρη δακρυσμέ- Ινον νὰ γελᾷ...

Μὰ ἡ παληά θαμπή γκραβούρα, τὸ Ιλευκὸ τὸ πρόσωπό της

με τὰ ἐβένινα τὰ φρούδια τ' άπαλά Ικαι τὰ σμιχτά

θαχουν σβύσει — ἄλλοι μου — τότε Ικαι τὰ χέρια, αὐτὰ τὰ χέρια

τὰ σπασμωδικά, θὰ πάθουν πιά νὰ Ιμὲ κρατοῦν σφιχτά...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μια γυναίκα βρέθηκε ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙ-
ΘΕΩΡΗΤΟΥ ΤΗΣ ΣΚΟΤΛΑΝΤΗΣ
ΠΑΡΑ ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΛ ΤΟΜ ΣΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένα όμικλῶδες απόγευμα, στη διασταύρωση της Μπαίικερ Στρήτ και της Κράουφορντ-Στρήτ του Λονδίνου, ένα χαμῖνι παρασύρει ένα γέρο και τὸν αφήνει στὸν τόπο. Ο άστυφύλαξ της τροχίας Ρίτσαρντσον φροντίζει για τὴ μεταφορά τοῦ θύματος στο Νεκροτομείο, ὅπου, ὅμως, είναι αδύνατον νὰ εξακριβωθῇ ἡ ταυτότης του. Τὸ μόνο πράγμα που βρέθηκε στὴν τσέπη του ἦταν τὸ μπιλιέτο ἑνὸς νέου ἀριστοκράτου, ὀνόματι Ἀρθουρ Χάρρις. Τὴν ὥρα που ὁ Ρίτσαρντσον ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ νεκροτομείο, κατέφθασε κάποιος νέος, ὀνόματι Χέρμπερτ Ρῆς, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ πτώμα. Ἀνῆκε στὸ θεῖο του Κάτσπουλ, ἕνα ἐκκεντρικὸ παλαιοπόλη, πολὺ πλούσιον, που ζούσε χωρισμένος ἀπὸ τὴ γυναίκα του.

Κατόπιν τούτου, ὁ Ρίτσαρντσον ἀποφασίζει νὰ πᾶν με τὸν Χέρμπερτ Ρῆς στὸ σπίτι της κυρίας Κάτσπουλ για νὰ της ἀναγγεῖλῃ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της. Ἀλλ' ἡ κυρία Κάτσπουλ ἔχει γίνῃ ἄσπληνη. Περνάει μὴν ὀλόκληρη νύχτα καὶ τὸ πρωὶ της ἐπομένης, ὅταν ὁ Ρίτσαρντσον με τὸν Ρῆς, παραβιάζουν τὸ κατᾶστημα τοῦ γέρο-Κάτσπουλ, βρίσκουν μέσα στὸ γραφεῖο του, τὸ πτώμα μῆς γυναίκας. Ἦταν ἡ εξαφανισθεῖσα κυρία Κάτσπουλ, ἡ ὁποία ἔφερε στὸ λαμπρὸ της ἱγνη στραγγαλισμοῦ.

Ἡ πρώτη ἐκδοχὴ της ἀστυνομίας είναι ὅτι ἡ κυρία Κάτσπουλ ἐφρονέθη κατὰ τὴν ὥρα που ὁ ἄνδρας της εὗρεσκετο μέσα στὸ κατᾶστημα. Γιατὶ ὁ Κάτσπουλ ἦταν φοβερὰ τσιγκούντης καὶ ριζόποτος καὶ δὲν ἐμπιστευότανε σὲ κανένα τὸ κλειδὸ τοῦ μαγαζιοῦ του. Συνεπῶς, ὁ φονεὺς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Κάτσπουλ, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε κατόπιν ἀπὸ τυχαῖο αὐτοκτονικὸ δυστύχημα, ἡ κάποιος τρίτος γνωστὸς στὸν Κάτσπουλ.

Υπάρχει, ὅμως καὶ ἕνα σκοτεινὸ σημεῖο σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Ο ῥόλος τοῦ Ἀρθουρ Χάρρις, τοῦ ὁποῖου τὸ μπιλιέτο βρέθηκε στὴν τσέπη του γέρο-Κάτσπουλ. Ο Κάρρις αὐτός, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τὸν άστυφύλακα Ρίτσαρντσον, ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν Κάτσπουλ οὔτε κατ' ὄνομα. Ο ἀνεψιός, ὅμως, τοῦ γέροντος τοκογλύφου, Χέρμπερτ Ρῆς, ἐβεβαίωνεν ὅτι ὁ Κάρρις ἐγνώριζε πολὺ καλά τὸν γέρο-Κάτσπουλ, εἰς τὸν ὁποῖον χρωστοῦσε πενήτα χίλιες λίρες.

Καὶ νὰ τώρα στὰ γραφεῖα της Σκότλαντ-Γουάερδ, ὁ ἐπιθεωρητής Φόστερ ἀναπύσσαν στους συνεργάτες του Μπίικετ καὶ Μόρντεν, τὰ διάφορα περιστατικά της σκοτεινῆς αὐτῆς υποθέσεως.

Τὴν ὑπόθεση τὴν ἀνέλαβε, φυσικά, ἡ Σκότλαντ Γουάερδ, διὰ τῶν ἐπιθεωρητῶν Φόστερ, Μόρντεν καὶ Μπέικκετ, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ λύσουν τὸ μυστήριον της δολοφονίας. Ἐν τῷ μεταξύ, μὴ ἀποκάλυψις, σχετικὴ με τὴ διαθήκη τοῦ γέροντος παλαιοπόλου, προσδίδει στὴν ὑπόθεση τεράστιον ἐνδιαφέρον. Ο γέρο-Κάτσπουλ ἀφήνει ὅλην τὴν περιουσία ἐξ ἑκατὸ χιλιάδων λιρῶν στὴ γυναίκα του. Ἐὰν ὅμως ἡ γυναίκα του δὲν θὰ βρεῖσκειται ἐν τῇ ζωῇ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, τότε ἡ περιουσία νὰ περιέρχεται ἐξ ὀλοκληροῦ στὸν ἀνεψιὸ τοῦ παλαιοπόλου Χέρμπερτ Ρῆς. Ἐξ ἄλλου, ἡ κυρία Κάτσπουλ, διὰ της διαθήκης της, ἀφήνει γενικὸν κληρονόμον της τὸν ἀνεψιὸ της Μικαὲλ Σάρπ, ἀνθυποπλοίαρχον τοῦ ναυτικοῦ. Πράγματι, λοιπόν, τὸ ἐξῆς κολοσσαῖον ζήτημα: Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους πέθανε πρῶτος; Ἀν πέθανε ὁ Κάτσπουλ, τότε ἡ περιουσία του περιέρχεται στὸν ἀνεψιὸ της γυναικὸς του, τὸν Σάρπ. Ἀν, ὅμως, πέθανε πρῶτη ἡ κυρία Κάτσπουλ, τότε κληρονόμος είναι ὁ Χέρμπερτ Ρῆς. Τὰ πράγματα γίνονται ἄρα ἀπὸ ἀπόγευμα νὰ, γιατί ἕνας εἰλος τοῦ Σάρπ, ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Κένεντυ, προσέρχεται στὴν ἀστυνομία καὶ καταθέτει ὅτι ἡ κυρία Κάτσπουλ ἐθεάθη τὸ απόγευμα της Τρίτης, σὺς ἔξ, στὸ δρόμο, ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸ της. Δεδομένου τώρα ὅτι ὁ Κάτσπουλ σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ χαμῖνι, σὺς πεντέμισι, πέταται ὅτι κληρονόμος είναι ὁ Σάρπ, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ ταξιδεύει στὴ Μεσόγειο. Ἀλλὰ ποιὸς σκότωσε τὴν κυρία Κάτσπουλ;

30N

Τὴν ἐκδοχὴ αὐτὴ τὴν ὑπεστήριξε καὶ ἡ γυναίκα που καθάριζε τὸ κατᾶστημα τοῦ Κάτσπουλ, εἶπε ὁ Σερ Λόριμερ.
— Ναι, αὐτὸ είναι σωστὸ, ἀπήντησε ὁ Μόρντεν σκεπτικῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Ο χρεωμένος ἀνεψιός

Μισοεαπωμένη στὸ ντιβάνι, ἡ Τζόαν Σάμμερς κάπνιζε τὸ τσιγάρο της. Τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσει πρὸ πολλοῦ στὸ σπίτι τῶν Κένεντυ. Καὶ ἡ μικρὴ

συντροφία, δηλαδὴ τὸ ζεῦγος Κένεντυ κι' ἡ Τζόαν καπνίζαν στὸ σαλόνι. Σὲ λίγο ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

— Νὰ τὸ λαγωνικὸ μας, εἶπε ὁ Κένεντυ.

— Οἱ! Θεὲ μου! εἶπε ἡ Τζόαν, περνώντας τὸ χερί της μέσα στὸ πούπουλο τῶν ξανθῶν μαλλιῶν της.

Καὶ ὁ μικρὸς μορφασμὸς τοῦ παιδιακιστικοῦ φόβου της τὴν ἔκανε ἀκόμα πιδ ὁμορφῇ.

— Τὶ ὑπόθεσις κι' αὐτὴ! ψιθύρισε. Ο Κένεντυ εἶπε στὴ γυναίκα του:

— Νομίζω, αγαπητή μου Νάν, ὅτι θάπρεπε νὰ μὴν εἰάσες παρόντες κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μαρτυρίου της δυστυχισμένης Τζόαν.

— Μὴν ἀστειεύεσαι, Γκύ, εἶπε ἡ Τζόαν. Εἶναι, λοιπόν, τόσο τρομερὸς αὐτὸς ὁ ἀστυνομικός;

— Μόλις τὸν δῆς, θὰ λιποθυμήσης! εἶπε ὁ Κένεντυ γελώντας.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ καμαριέρα εἶχεν εἰσαγάγει τὸν ἐπιθεωρητὴ Φόστερ σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι, ὅπου σὲ λίγο κατέφθασε ἡ Τζόαν.

— Ἐχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ με τὴ δεσποινίδα Τζόαν Σάμμερς; ρώτησε ὁ Φόστερ ὑποκλεινόμενος.

Ἡ Τζόαν κατένευσε.

— Ὑποθέτω, δεσποινίς, νὰ σὰς ἐξηγήσω ὁ κ. Κένεντυ τὸ σκοπὸ της ἐπισκέψεώς μας. Τὸ απόγευμα της περασμένης Τρίτης, κατὰ τὰς ἔξη, βρισκόσασταν μαζί με τὸν ἀξίωματικὸ το ναυτικοῦ Σάρπ, σ' ἕνα λεωφορεῖο, που διέσχισε τὴ λεωφόρο Μαίημηπλ.

— Μάλιστα, εἶπε ἡ Τζόαν ἐξηόα.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Φόστερ θέλοντας ν' ἀκούσῃ ὀλόκληρον τὴν ἀφήγησιν, ἀπὸ τὸ στόμα της ἰδιας.

— Λοιπόν, εἰμαστε στὸ λεωφορεῖο κι' ὁ κ. Σάρπ ἐπρόκειτο νὰ κατεβῇ στὸ Μαίημηπλ Ἀρτς, για νὰ πᾶν στὸ σπίτι της θείας του, στὸ Σαίσεξ Γκάρντενς.

— Καὶ κατέβηκε στὸ Μαίημηπλ Ἀρτς;

— Ναι...

— Καὶ τράβηξε πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ Σάσεξ Γκάρντενς;

— Οχι.

— Αἱ...

— Δυὸ λεπτὰ πρὶν σταματήσῃ τὸ λεωφορεῖο, ὁ κ. Σάρπ εἶδε τὴ θεία του στὸ πεζοδρόμιον καὶ της ἔκανε σήματα, για νὰ τὸν ἱδῇ... Ἀλλ' ἐκεῖνη αὐτὴ τὸν εἶδε. «Θὰ κατέβω νὰ τὴν προφθάσω, μοῦ εἶπε, γιατί πιθανόν νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι της νωρίς καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω...» Καὶ πῆδησε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο ἐν κινήσει.

— Ποιὰ κατεύθυνση πήρε;

— Ἀκολούθησε τὴν κατεύθυνση πρὸς τὴν ὁποίαν ἐβάδιζε κι' ἡ θεία του.

— Καὶ τὴν ἐπρόφθασε;

— Δὲν ξέρω... Δὲν προσοῦσα νὰ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

παρακολουθήσω, μέσα σε τέτοιο πλήθος...

—Είχατε καμιά ειδήση από τον κ. Σάρπ, μίς Τζόαν; ρώτησε ο Φόστερ.

—Η Τζόαν κοκκίνησε.
—Ένα μικρό κάρτ - ποστάλ από το Ντέβονπορτ, αλλά δεν μου γράφει αν είδε τη θεία του ή όχι...
—Εσείς την είδατε την κυρία Κάτσοπουλ;

—Όχι... δεν μπορώ να πω ότι την είδα... ήταν τόσο κόσμος στο πεζοδρόμιο.

—Μά εφ' όσον ήταν τόσο μεγάλος, θα έπρεπε να την είχατε διακρίνει...

—Ξέρω, αλλά δεν την είδα...
—Ξέρετε γιατί ο κ. Σάρπ επιθυμούσε τόσο πολύ να δει τη θεία του;

—Την επάυριον θ' αναχωρούσε για τη Μεσόγειο και ήθελε να την αποχαιρετήσει. Ήταν πολύ φυσικό... η κυρία Κάτσοπουλ ήταν σαν μητέρα του.

—Μόνο για να την αποχαιρετήσει; ρώτησε ο Φόστερ.

—Όχι μόνο γι' αυτό... Ήθελε να την ξαναδεί ακόμα μια φορά...

—Η φωνή της Τζόαν έγινε διατακτική. Ο Φόστερ το κατάλαβε και την ενεθάρρυνε.

—Δηλαδή θέλετε να πείτε ότι υπήρχε και κάποιος άλλος λόγος; —Ναί.

—Ποιός ήταν αυτός ο λόγος; Ο Φόστερ γελοῖσε. Ή Τζόαν χαμογέλασε κι' αυτή. Τώρα ο αστυνομικός δεν της προκαλούσε, όπως πριν τρώμο. Και είπε:

—Την τελευταία φορά, ο κ. Σάρπ απογοητώθηκε με τη θεία του λίγο ψυγμαμένος. Είχαν κάποια μικρή λογομαχία κι' γι' αυτό ήθελε να την ξαναδεί, για να τὰ φτιάσουν πάλι.

—Φυσικά... αφού την είχε σαν μητέρα του...

—Τώρα, μεταξύ του Φόστερ και της Τζόαν είχε αναπτυχθεί μια εγκαρδιότητα. Και ο Φόστερ ευσυνέχισε την ανάκριση, υπό τύπον ψιλοκουβέντας.

—Καταλαβαίνω, είπε... Αυτοί οι αξιωματικοί του ναυτικού είναι πάντοτε ίδιοι... ο μισθός τους είναι τόσο μικρός... Όλος ο κόσμος ξέρει ότι τὰ παιδιά αυτά της θελήσεως, προσφεύγουν τακτικά στο πορτοφόλι των γονέων των... Κάτι τέτοιο βέβαια θα συνέβαινε και με τον κ. Σάρπ, νομίζω, ε;

—Η Τζόαν κοκκίνησε και απέστρεψε το πρόσωπό της.

—Δεν μπορώ να καταλάβω, είπε, πώς μπορείτε να ξέρετε ότι επρόκειτο για χρηματικό ζήτημα... Νομίζω πως ο κ. Σάρπ είχε μερικά μικρά χρή, που ήθελε να τὰ εξωφλήσει.

—Ο Φόστερ πήρε ύφος μελιστάλαχτο.

—Λέτε ο κ. Σάρπ να έκανε λάθος και να παραγνώρισε την κυρία που είδε στο πεζοδρόμιο; ρώτησε τη Τζόαν.

—Δεν μπορώ να σας απαντήσω θετικά. Είχαμε πάρει το τσάι μαζί και ύστερα ανεβήκαμε στο λεωφορείο, όπου μου διηγήθηκε ότι το περασμέ-

νο βράδυ είχε δειπνήσει με τη θεία του. Στο τέλος, όμως, του γεύματος, η συζήτηση των περιεστράφη σε χρηματικά ζητήματα. Και καταλήγων, ο κ. Σάρπ μου είπε: «Είναι η πρώτη φορά που φεύγω για ταξίδι, ψυχραμένος με τη θεία μου...» Αν δεν σας πειράζει να επιστρέψετε μόνη στο σπίτι σας θα πωρήσω από το λεωφορείο στη γωνία του Μαίρη-απλ Μάρτις, για να τρέξω στη θεία μου και την αποχαιρήσω». Φαινόταν πολύ στενοχωρημένος γι' αυτό. Και μου ωμολόγησε: «Φέρθηκα πολύ άσχημα στη θεία μου χθες βράδυ και μάλιστα σε στιγμές που ο άνδρας της θέλει να την πετάξει από το σπίτι». Και ξαφνικά, ενώ πλησιάζαμε στο Μαίρη-απλ Μάρτις, φώναξε: «Νά η θεία μου Αιμιλία! Τι συμπτώσεις!» Και πήδησε από το λεωφορείο.

—Τον παρακολουθήσατε με το βλέμμα σας για να δείτε αν πρόφτασε τη θεία του;

—Ναί, αλλά τον έχασα μέσα στο πλήθος και δεν μπόρεσα να δω...

—Ποιά διεύθυνση είχε πάρει;

—Προχώρησε προς τη Μπαίηκετ Στρήτ, σκουτώντας τους διαβάτες, για να ανοίξει δρόμο... Όταν το λεωφορείο ξεκίνησε πάλι, τον αναζήτησα με το βλέμμα μου, αλλά δεν μπόρεσα να τον δω... Με τη βία που προχωρούσε, υποθέτω να την πρόλαβε τη θεία του.

—Είπατε ότι κατηυθύνθη προς τη Μπαίηκετ Στρήτ; ρώτησε πάλι ο Φόστερ.

Και χωρίς να περιμένει απάντηση: —Έτσι, λοιπόν, μίς Σάμιερς, όταν έμαθατε από τις εφημερίδες το θάνατο της κυρίας Κάτσοπουλ παρακαλέσατε τον ανθυπολοχαγό Κένεντυ να έλθει στη Σκότλαντ Γουάρντ και να καταθέσει αυτά τα περιστατικά;

—Όχι, είπε η Τζόαν εκπληκτική. Δεν τον παρεκάλεσα να κάνει τίποτε το παρόμοιο. Όταν διάβασα στις εφημερίδες ότι ο θάνατος της κυρίας Κάτσοπουλ επήλθε, κατά πάσαν πιθανότητα, πρό της πέμπτης απογευματινής, διηγήθηκα στον Κένεντυ ότι ο κ. Σάρπ είχε δει τη θεία του μετά τας έξι... Αυτό ήταν όλο.

—Σας ευχαριστώ πολύ, μίς Σάμιερς, είπε ο Φόστερ, εγείρομενος. Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε που σας ενοχλήσα με τόσες ερωτήσεις.

Καθώς διέσχιζε το χώλλ, τον φώναξε ο Κένεντυ.

—Αλλά! Κύριε Φόστερ! Δεν μπορείτε να φύγετε έτσι. Πρέπει να πάρετε κάτι μαζί μας και να γνωρίσετε τη γυναίκα μου... Μη κουνάτε το κεφάλι σας, ξέρω ότι είσθε σκωτσέζος και συνεπώς σας άρεσει το ούισκυ.

Ο Φόστερ έμεινε και η γυναίκα του Κένεντυ τον περιτομήθηκε εξαιρετικά. Ο Φόστερ, έπωλεσμένος της ευχάριστης αυτής συντροφιάς, θέλησε να συνεχίσει το έργο του. Και είπε:

—Φοβούμαι ότι ενοχλήσα πλέον το δέοντος την μίς Σάμιερς.

—Όχι δάν, είπε η Τζόαν με ευγένεια. Υπήρξατε πολύ λεπτός και με κάνατε να αλλάξω ιδέα για τους α-

στυνομικούς. Ο κ. Κένεντυ που είναι στενός φίλος του κ. Σάρπ...

Ο Φόστερ εκύτταξε τον Κένεντυ και τον ρώτησε:

—Τη γνωρίζατε την κ. Κάτσοπουλ;

—Και φυσικά την γνώριζα. Την περασμένη Δευτέρα είχε δειπνήσει στο σπίτι μας... Αλήθεια, ξέρετε πότε θα γίνει η κηδεία;

—Θα σας το αναγγείλω, μόλις το μάθω. Φανιάζομαι, όμως, να γίνει το Σάββατο... Την ταλαίπωρη...

Και ο Φόστερ σηκώθηκε για να φύγει. Ο Κένεντυ, όμως, την έκρατσε και πάλι.

—Αλήθεια, κύριε Φόστερ, σας δόθηκε καιρός να δείτε τον ανθρωπάκο που πούλησε το ταμπλώ στον Κάτσοπουλ;

—Τηλεφώνησα στο μαναζί του, αλλά, έλειπε. Σκέπτομαι να πάω τώρα εκεί...

—Μη του φερθήτε σκληρά, είπε η κ. Κένεντυ, τον λυπάμαι το δυστυχή.

Το μόνο που θέλω είναι να ξαναπαίρω το ταμπλώ, για να το επιστρέψω στη λαίδη Τάρνχαμ.

—Σας υπόσχομαι να μη το φανώ σκληρός, είπε ο Φόστερ. Θέλω, όμως, να μάθω πώς το ταμπλώ αυτό βρέθηκε στο κατάστημα του Κάτσοπουλ.

—

Μόλις βγήκε ο Φόστερ από το σπίτι του Κένεντυ, τράβηξε γραμμή για το εργαστήριο του Κρόνιν. Τον βοήκη μέσα σε μια φοβερή άκαταστασία, ανάμεσα σε πλήθος ζωγραφικών πινάκων και σε τενεκές με μπογιές. Ο κουτσός γέρος τον υποδέχτηκε με κάποιο φόβο.

—Είμαι ο επιθεωρητής της Ασφαλείας Φόστερ, είπε απότομα ο αστυνομικός.

Ο γέρος έγινε κατακίτρινος.

—Η αστυνομία στο μαναζί μου! ψιθύρισε, τρέμοντας από το φόβο του.

Ο Φόστερ ευσυνέχισε με ξηρό τόνο φωνής:

—Έχω να σας υποβάλω μερικές ερωτήσεις, κύριε Κρόνιν. Η κ. Κένεντυ σας εμπιστεύθηκε κάποιο ταμπλώ για καθάρισμα, δεν είναι έτσι;

—Μάλιστα, κύριε, απήντησε ο Κρόνιν, φοβισμένος πάντοτε. Είναι ένας υπέροχος πίναξ.

—Ποιό είναι το ταμπλώ αυτό; Ο Κρόνιν τὰ έγραψε.

—Είναι... είναι... δηλαδή... τον είχα...

—Ποιό είναι; Απαντήστε άμέσως! Ο Κρόνιν άρχισε να κλαίει.

—Λοιπόν;

—Κύριε επιθεωρητά... ήμουν άρρωστος... Τρεφόμουνά πολύ άσχημα, δεν κοιμόμουνά καθόλου... άρχισα να παίρνω κακές συνήθειες... να πίνω.

—Καλά και το ταμπλώ;

Ο γέρος χαμήλωσε το κεφάλι.

—Αφού δεν θέλεις να απαντήσεις, είπε ο Φόστερ, θα σου το πω εγώ. Το ταμπλώ αυτό το βρήκα εγώ μέσα σ' ένα παλαιοπωλείο της 'Αϊ - Στρήτ... Πριν, όμως, μου απαντήσεις, σε προειδοποιώ ότι θεωρείσαι ύποπτος. Πρόσεξε, λοιπόν, καλά τα λόγια σου.

—Υπόπτος;

Τὰ δόντια του γέρο - Κρόνιν άγγισαν να κροταλίζουν. Ο Φόστερ έβγαλε το κανέ του κι' ετοιμάσθηκε να πάρη σημειώσεις.

—Συγγνώμη, κύριε επιθεωρητά, έψέλλισε ο Κρόνιν, ενώ τὰ δάκρυα

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

χρωμένος να κηδεύσω αξιοπρεπώς το θείο μου και τη γυναίκα του.

—Κύριε Ρής, είπε ο Φόστερ, λυπούμαι πολύ, αλλά δεν είμαι δικηγόρος.

—Το ξέρω ότι δεν είσθε δικηγόρος, αλλά νομίζω πως θα μπορούσατε να μου δώσετε μια μικρή συμβουλή...

—Σας επαναλαμβάνω ότι αυτό που μου ζητάτε είναι εκτός του κύκλου της αρμοδιότητός μου. Ο δικός μου ρόλος, κύριε Ρής, περιορίζεται στην άνευρεση του δολοφόνου. Και προσέθεσε:

—Αν επιμένετε νομίζοντας ότι η άστυνομία μπορεί να σας βοηθήσει στο ζήτημα του συμβολαιογράφου, τότε σας συμβουλεύω να επισκεφθήτε τον επιθεωρητή της Σκότλαντ - Γουάρντ, κ. Μπέκκετ.

Ο Χέρμπερτ Ρής έσπευσε να επωφεληθεί της ευκαιρίας. Ο Μπέκκετ τον έδεχθη άμέσως.

—Καθήστε, κύριε Ρής, του είπε, με ευγένεια. Είσθε ο άνεψιός του Κάτσοπουλ, δεν είναι έτσι; Τι μπορώ να κάνω για σας;

Ο Ρής άρχισε να παίρνη θάρρος.

—Πολλά πράγματα μπορείτε να κάνετε για μένα, κύριε επιθεωρητά...

Όταν σκέπτομαι ότι δεν μπορώ να κηδεύω το θείο μου και τη θεία μου με την αξιοπρέπεια που τούς ταιριάζει, θλίβομαι κατάκαρδα... Είμαι ο πλησιέστερός του συγγενής και έχω καθήκον να φροντίσω για την κηδεία τους. Είμαι, όμως, φτωγός, κύριε και παρεκάλεσα το συμβολαιογράφο του θείου μου να μου δώσει το άναγκαίο ποσό...

—Και τι σας είπε ο συμβολαιογράφος;

—Δεν θέλησε να ακούση τίποτε. Είναι ένας γεροπαράξενος ξέρετε...

—Ο θείος σας άφισε μεγάλη περιουσία;

—Ω! Πάρα πολύ μεγάλη... Αφίνει ακίνητα, καταθέσεις σε τράπεζες, χρεώγραφα, έργα τέχνης και απαιτήσεις κατά τρίτων...

—Εσείς είσθε άνεψιός του Κάτσοπουλ ή της γυναίκας του;

—Το θείο σας συνήγατο συχνά με τη γυναίκα του, μετά το χωρισμό τους;

—Αρκετά συχνά, γιατί έπρεπε να κανονίζουν τις επίμαχες διαφορές των. Ο θείος μου ήταν ένας μανιακός φιλάργυρος — ο Θεός άς τον άναπαύση! — και βασάνιζε πολύ τη θεία του.

—Εσείς είχατε αναλάβει το ζήτημα της εξώσεως;

—Δυστυχώς, ναί. Πήγα στη θεία μου με την καρδιά σφιγμένη... Αλλά δεν θα ξαναπήγαινα για όλο το γρουαρί του κόσμου... Με σκυλλόβρισε όσο δεν παίρνει...

—Υστερα την επισκέφθη ο θείος μου και τὰ είπαν για καλά...

—Αμφιβάλλω, όμως, αν είχαν δώσει ραντεβού στο κατάστημα, γιατί ο θείος μου μου είχε δώσει από το πρωί έντολή να πάω στο σπίτι της το απόγευμα... Κατά τη γνώμη μου, η θεία μου τον επισκέφθη άπροόπτως στο παλαιοπωλείο...

—Φαντάζεστε να ελογομάχησαν

κύριε Ρής; Λέτε η θεία σας να έστραγγαλισθή από τον θείο σας;

—Δεν το άποκλείω, είπε ο Ρής. "Όλα είναι πιθανά.

—Γιατί βιάζεσθε τόσο πολύ γι' αυτή την προκαταβολή; Είσθε βέβαιος ότι κληρονομείτε;

—Η διαθήκη χρονολογείται από πολλών έτών. Όταν συντάχνη εγώ ήμουν παιδάκι... Έτσι, τουλάχιστον, μου είχε πει ο θείος μου...

—Ελεγε ότι θα την άκυρώση και θα γράφει μίαν άλλη, αλλά διαρκώς τὸ ανέβαλλε... Πάντως, από τὰ λόγια του, μ' άφινε να καταλάβω ότι δεν θα με λησμονούσε...

—Όστε είσθε βέβαιος ότι κληρονομείτε. Έν τούτοις, αγαπητέ μου, κύριε Ρής, αυτό που ζητάτε δεν είναι και τόσο εύκολο. Κατά τὰς πληροφοριάς μου, ο θείος σας άφινε όλη του την περιουσία στη γυναίκα του, υπό τὸν όρον ότι θα ζούσε κατά τη στιγμή του θανάτου του. Επί πλέον, η θεία σας άφινε όλη της την περιουσία στον άνεψιό της Σάρπ...

Πότε, όμως, πέθανε η θεία σας; Αν πέθανε πρό του θείου σας, τότε γενικός κληρονόμος είσθε σείς.

—Αν, όμως, πέθανε πρώτος ο θείος σας, τότε...

Ο Μπέκκετ εκύτταξε τον Χέρμπερτ Ρής κατάμματα.

—Υποθέσατε, φίλε μου, ότι έργεται ένας μάρτυς και καταθέτει ότι είδε τη θεία σας στο δρόμο, μετά το θάνατο του θείου σας...

Ο Χέρμπερτ εγλώμισσε.

—Ο μάρτυς αυτός θα ήταν ένας κοινός ψεύτης, είπε.

—Αλλά ο συμβολαιογράφος έχει ανάγκη αποδείξεων, είπε ο Μπέκκετ. Η υπόθεσις αυτή είναι πολύ μπερδεμένη.

Ο Χέρμπερτ ρώτησε με φωνή που έτρεμε:

—Μήπως ήρθε κανείς και είπε ότι είδε τη θεία μου μετά το θάνατο του θείου μου;

—Ναί.

Το γυψήμα ήταν πολύ βαρύ για τον βιαστικό κληρονόμο. Ο Χέρμπερτ Ρής έγινε πελιδνός.

—Όστε κατά τη γνώμη σας η υπόθεση της κληρονομιάς θα παρατεμφθί στα δικαστήρια; ρώτησε.

—Το φοβούμαι...

—Όστε δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε για μένα, κύριε Μπέκκετ;

—Δυστυχώς. Αλλά μην άνησυχήτε. Όσο για την κηδεία, θα φροντίσω μόνος του ο συμβολαιογράφος. Θα την κάνη πλέον η αξιοπρεπής. Νά είσθε απολύτως ήσυχος.

Μόλις ο Χέρμπερτ Ρής έφυγε, ο επιθεωρητής Μπέκκετ έδεχθη την επέσκεψη του Φόστερ. Ο τελευταίος έβγαλε από την τσέπη του διάφορα έγγραφα και αίτησε:

—Εκρίνα σκόπιμο να φέρω όλες τις αναφορές και τις εκθέσεις, για να συζητήσουμε πιό άνετα... Χθες το απόγευμα, συνωμύλησα με τον Άρθουρ Χάρρις. Αλλά τὰ λόγια του σχετικώς με το άλλοθι που θέλησε να ύποστηρίξη δεν με ικανοποίησαν και τόσο.

Ξεδίπλωσε τὰ έγγραφα του, συνε-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Ο βιαστικός άνεψιός

Την επάυριον, ο Φόστερ έδέχετο την επίσκεψη του Χέρμπερτ Ρής.

—Συγγνώμη, κ. Φόστερ, είπε, αλλά ήλθα να σας ζητήσω μια συμβουλή. Έρχομαι από τον συμβολαιογράφο του μακαρίτου θείου μου, ο οποίος είναι πολύ στενοκέφαλος.

Δεν θέλει να άνοίξη τη διαθήκη, να μάθουμε ποιός τέλος πάντων είναι ο κληρονόμος... Έπειτα συμβαίνει και κάτι άλλο...

Είμαι ο πλησιέστερος συγγενής του Κάτσοπουλ και έχω υπογράψει να φροντίσω για την κηδεία του... Ζητάω λοιπόν, μια προκαταβολή των σχετικών εξόδων από τον συμβολαιογράφο και δεν έννοει να μου δώσει. Και όμως, είμαι υπο-

βουλευθή τις σημειώσεις του καρνέ του και είπε:

—Ο νέος αυτός επιμένει να βεβαιώνει ότι τη μέρα της δολοφονίας είχε πάει με το αυτοκίνητό του στην Όξφόρδη. Μου έδωσε μάλιστα και τη διεύθυνση του φίλου του που τον συνόδευε σ' αυτή την εκδρομή... Μ' έβεβαίωσε ότι επέστρεψε στο Λονδίνο στάς έξι και μισή, μόλις σουρούπωνε. Σκέφθηκα να ιδώ το φίλο του, πριν συναντηθώ μαζί του και συνεννοηθώ. Ο φίλος αυτός ονομάζεται Έρρίκος Βίβιαν, είναι αρκετά εύπορος και ζή με τους γονείς του στην Πόν Στρήτ. Τον έπισκέφθη και τον έρώτησα αν πήγε πράγματι το απόγευμα της Τρίτης στην Όξφόρδη με τον Άρθουρ Χάρρις... Δεν υπέφερε να μου δώσει καμιά απάντηση... Έπέστησα την προσοχή του στον κίνδυνο που διέτρεχε και τότε τάχασε τελείως. Μου ωμολόγησε ότι δεν είχε πάει πουθενά το απόγευμα της Τρίτης, αλλά ότι ο Χάρρις τον παρεκάλεσε να πηδύνη μαζί του στην Όξφόρδη.

Ο Μπέκετ γέλασε.

—Ωραίο άλλοθι! είπε.

—Και τώρα ποιά είναι η γνώμη σου; ρώτησε ο Φόστερ. Γιατί ο Χάρρις είχε αυτό το ψέμμα; Τι λόγους είχε; Δεν σου φαίνεται κάπως ύποπτη η στάσις του;

—Και βέβαια, είπε ο Μπέκετ.

Ο Φόστερ εξηκολούθησε.

—Κατόπιν επέστρεψα και πάλι στο σπίτι του Άρθουρ Χάρρις. Άλλά δεν τον βρήκα. Ο μαίτρ ντ' οτέλ μου είπε ότι δεν ήξερε τί ώρα θα επέστρεφε ο κύριός του. Υποθέτω ότι ο Βίβιαν είχε τηλεφωνήσει στο Χάρρις, μόλις τον άφισε.

—Δεν αποικλείεται, είπε ο Μπέκετ.

Κατόπιν ο Φόστερ αφηγήθη στο συνάδελφό του τα της συνομιλίας του με την Τζόαν Σάμμερς, τη μηνηστή του άνθυποπλοιάρχου Σάρπ, καθώς και τα της επικυψέως του στο έρωσάριό του επιδιορθωτού των ζωγραφικών ταμπλώ, Κρόνιν.

—Στο εργαστήριο αυτό, είπε, είδα κάτι που μουκανε ξεχωριστή εντύπωση. Ένα ταμπλό ήταν τυλιγμένο με μια κόλλα καφετιά και με σπάγγο γεμάτο κόμβους, σαν εκείνο που βρήκαμε στο παλαιοπωλείο της "Αί - Στρήτ... Θα μπορούσε κανείς να σκεφθώ ότι η κόλλα κι' ο σπάγγος που βρέθηκαν στο Κάτσοπουλ προήρχοντο από το περιτύλιγμα του όλλανδικού ταμπλώ, που του πούλησε ο Κρόνιν... Άλλά πάλι, η κόλλα του Κάτσοπουλ ήταν άσπασα-κωτη...

—Πιστεύεις, ρώτησε ο Μπέκετ, ότι ο Κρόνιν είχε πάει στο παλαιοπωλείο λίγο πρό του έγκλήματος ή μήπως φαντάζεσαι ότι ο γέρος αυτός είναι άναμειγμένος στο δράμα;

—Αυτό άκοιβώς θέλω να ξεακριβώσω, είπε ο Φόστερ. Όπως έπησης θέλω να μάθω γιατί ο Χάρρις έδωσε ψεύτικο άλλοθι.

—

Ο Μόρντεν είχε κληθή στο γραφείο του Σέρ Ουίλλιαμ.

—Δεν φαίνεται να προχωρούμε και πολύ σ' αυτή την υπόθεση Κάτσοπουλ, είπε ο άρχηγός της Σκότλαντ Γουάρδ.

—Ο Φόστερ εργάζεται πολύ καλά, Σέρ Ουίλλιαμ. Έχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν.

Ο Σέρ Ουίλλιαμ πήρε μια έφη-

μερίδα που ήταν άνοιγμένη πάνω στο γραφείο του.

—Οί έφημερίδες, είπε, άρχισαν ν' άδημονούν για τη βραύτητα με την όποιαν προχωρούν αι άνακρίσεις.

—Μην άνησυχείτε, Σέρ Λόριμερ. Η Σκότλαντ Γουάρδ θα θριαμβεύσει... Μέσα στη μυστηριώδη αυτή υπόθεση, όλα περιστρέφονται γύρω από ένα κλειδί. Ο άνεψιός του φίλάργουρου ισχυρίζεται ότι ένα μόνον κλειδί του καταστήματος ύπηρε. Αυτό που κρατούσε ο Κάτσοπουλ έπάνω του, χωρίς να το έμπιστεύεται σε κανένα. Ζήτησα τον κλειδαρά που προμήθευσε το κλειδί της πόρτας του παλαιοπωλείου. Τον περιέμενα από ώρα σε ώρα...

Ο Σέρ Ουίλλιαμ τον διέκοψε.

—Πώς φαίνεται αυτός ο Χέρμπερτ Ρής; Έχετε έμπιστοσύνη στα λόγια του; Αυτός και ο Σάρπ έχουν άμεισον συμφέρον ως πιθανοί κληρονόμοι και άπορείς να μη μάς πούν όλη την αλήθεια.

Ο Μόρντεν άπήντησε:

—Κι' αυτός ο Άρθουρ Χάρρις; Το γραμματίό του, ενώ δεν έχει έξοφληθί, λείπει από το συρτάρι του Κάτσοπουλ... Τι ρόλο παίζει σ' όλη αυτή την υπόθεση; Έπειτα είναι κι' αυτός ο Κρόνιν που πούλησε το ξένο ταμπλό... Ποιό ίχνος να άκολουθήση κανείς;

—Φυσικά, μέχρις ότου διαλευκάνουμε την υπόθεση αυτή θα περάση άρκετός καιρός, είπε ο Σέρ Λόριμερ. Και όμως, πρέπει να ένεργήσουμε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Δεν μου άρέσει να γράφουν οι έφημερίδες ότι τα όργανά μας κοιμούνται.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε στο γραφείο ένας κλητήρ, κρατώντας ένα έπισκεπτήριο. Ο Σέρ Λόριμερ το έδε κι' είπε γεμάτος έκπληξη:

—Ο κ. Σάρλ Χάρρις; Δεν τον έβρω... Όδηγήστε τον στο γραμματέα μου...

—Επιμένει να δι' έσας προσωπικά, Σέρ Ουίλλιαμ, και φαίνεται πολύ θυμωμένος.

Ο Σέρ Ουίλλιαμ γέλασε. Ο Μόρντεν πήρε το έπισκεπτήριο στα χέρια

ΖΗΤΗΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

— Πουλήσαμε τις τρεις κόττες μας για να πάρουμε αυτό το ψάρι...
— Και γιατί αυτό;
— Η γυναίκα μου θαρέθηκε τ'αυγά και θέλει να τρώμε στο εξής α-γοτάραχο...

του. Μόλις, όμως, το διάβασε, άνε-πήδησε.

—Άλλ' είναι ο πατέρας του Ά-θουρ Χάρρις! φώναξε. Κυττάστε τη διεύθυνση του: Ουίγκμορ Στρήτ, άριθμός 7. Έκεί που κάθεται κι' ο φίλος μας. Θα πρέπει να τον δεχθίτε, Σέρ Ουίλλιαμ, γιατί πιθανόν να μάς δώση ένδιαφέρουσες πληροφορίες.

—Πιστεύεις; Κάθισε, λοιπόν, σ' αυτήν εκεί την καρέκλα και παρακολούθησε την συνδιάλεξή μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΒΟΝ

Ο Άρθουρ έξαφανίζεται

Ένα λεπτό άργότερα, ο κλητήρ εισήγαγε μέσα στο γραφείο του άρχηγού της Σκότλαντ - Γουάρ έναν ήλικιωμένο κύριο, άρκετά διατηρημένο, με ντύσιμο άψογο και με ύφος τρομερά ταρναμένο.

Τα πρώτα του λόγια ήταν αυτά:

—Έχω την τιμή να βρίσκωμαι μπροστά στον Σέρ Ουίλλιαμ Λόριμερ;

—Μάλιστα, κύριε Χάρρις, είπε ο Σέρ Ουίλλιαμ. Καθίστε, σάς παρακαλώ. Σε τι μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος;

—Θά σάς το πω άμέσως, είπε ο Χάρρις, μόλις συγκρατών την όργη του. Έχω να υποβάλω τρομερά παράπονα, Σέρ Ουίλλιαμ. Ο γυιός μου, ένα καλό παιδί, άλλά λιγάκι νευρικό, όπείστη ένα πλήθος έξευτελισμών από τα όργανά σας, τα όποια τον μετεχειρίσθησαν σαν νάταν κοινός έγκληματίας. Και γιατί όλα αυτά; Γιατί δανείσθηκε γρήματα από ένα τοκογλύφο!... Άλλά' ένδιαφέρει αυτό το ζήτημα την άστυνομία; Αυτό είναι άνήκουστο!

Η άταραξία του Σέρ Ουίλλιαμ είχε γίνει άκόμα πιο μεγάλη. Και ειπε:

—Φοβούμαι, κύριε Χάρρις, ότι σάς έχουν δώσει πολύ κακές πληροφορίες για το άντικείμενον της μικράς αυτής έρεύνης. Ο άνθρωπος από τον όποιον έδανείσθηκε ο γυιός σας τα χρήματα, σκούτώθηκε την περασμένη Τρίτη από ένα αυτοκίνητο. Την ίδια δε μέρα, βρέθηκε στο κατάστημα του σκουτωμένη μυστηριωδώς ή γυναίκα του. Ο γυιός σας, λοιπόν, άνεκρίθη, όπως και πολλοί άλλοι που είχαν σχέσεις με το ζεύγος Κάτσοπουλ. Αυτό είναι όλο.

—Ξέρω... Άλλά πρός τα αυτές οι άνακρίσεις; Θά πλήρωνα τις πεντακόσιες λίρες και όλα θα έτακτοποιούντο. Ο άνθρωπος σας, όμως, που έπεσκέφθηκε το γυιό μου, φέρθηκε πολύ ποόσυχνα... Δεν ξέρω τι άκριβώς είπε στο παιδί μου, άλλά το γεγονός είναι ότι ο γυιός μου έξηφανίσθη. Έφυγε χωρίς να πη τίποτε σε κανένα, χωρίς να πάρη καμιά βαλίτσα. Τηλεφώνησα σ' όλους τους φίλους και γνωστούς, άλλά κανείς δεν τον είδε.

Ο Σέρ Ουίλλιαμς έκύτταξε τον Μόρντεν.

Ο κ. Χάρρις εξηκολούθησε με φωνή άκόμα πιο δυνατή:

—Έχετε υποχρέωση, κύριοι, να βρήτε το γυιό μου. Έσεις εισθε ή αίτία της έξαφανίσσεώς του.

—Βεβαίως, είπε ο Σέρ Ουίλλιαμ, ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Μόρντεν. Θά κάνουμε ό,τι μπορούσε για να τον βρούμε, κύριε Χάρρις.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Το αιώνιο όνειρό μας

Πώς θα ζήσουμε 100 χρόνια.

Το όνειρο του Ροκφέλλερ ήταν ν' ετάξη τα 100 χρόνια. Όστόσο παρ' όλα τα μέσα που διέθετε ο Άμερικανός αυτός Κροίσος ο κύριος του δεν πραγματοποιήθηκε. Πέθανε δυό χρόνια και 46 μέρες νωρίτερα, απ' ότι έλπίζε.

Οι στατιστικές άποδεικνύουν ότι πολλοί λίγοι άνθρωποι φθάνουν τα 100 χρόνια.

Φαίνεται ότι ή κανονική κυκλοορία του αίματος στον έγκέφαλο έχει μεγάλη σχέση με την μακροβιότητα, και τα μεγαλύτερα προβλήματα στον έγκέφαλο προκαλεί την τριχόπτωση και κατ' συνέπεια αυτό το κουτσούρεμα της ζωής μας.

Έν τούτοις ο Ροκφέλλερ ήταν φαλαγγός από χρόνια και φορούσε περούκα. Είχε δε φθάσει σ' αυτά τα χρόνια με την άενα συνδρομή της έπιστήμης, των έλλαιων και του Βορσούφ. Αντιθέτως, ο Θωμάς παρ' όλα που έφτασε τα 152 χρόνια είχε το κορμί του και το κεφάλι γεμάτο τρίχες.

Οι άιωνόβιοι φαίνεται να διατηρούν σε καλή κατάσταση και τα δόντια τους, κι' όσοι έζησαν 80 και 90 χρόνια είχαν τα δόντια τους γερά.

Όπως ή ήλικία ενός άλόγου διαπιστώνεται από τον άριθμό των δοντιών έτσι και ή μακροζωία ενός ανθρώπου μπορεί να μαντευθί από τον άριθμό των σπειριών της γενέσεως που υπάρχει σε κάθε τετραγωνικό εκατοστόμετρο της γλώσσας του. Και τούτο γιατί φαίνεται ότι ο άριθμός τους αυξάνεται όσο προχωρεί ή ήλικία.

—

Έπίσης ή άκοή μπορεί ν' άποδείξη μέλωση μακροζωία του ανθρώπου. Άν σε ήλικία 70 χρονών ή άκοή κάνει διάκριση ώρισμένων ήλων τότε είνε βέβαιο ότι ο κάτοχός της θα ζήση 100 χρόνια.

Άλλο ένδεικτικό της μακροζωίας είνε το μήκος της μεγάλης άρτηρίας.

Μολαταύτα παραμένει γεγονός ότι ή άκριβής αίτία της μακροζωίας μερικων ανθρώπων είναι άγνωστος στην έπιστήμη.

Άλλοι άιωνόβιοι κάπνιζαν και έπιναν και άλλοι άπέφευγαν και τα δυό. Μερικοί έτρεφαντο μόνον με γόρτα κι' άλλοι έτρωγαν μόνον χρέατα. Πάντως από τον έγκο των έπιστημονικών παρατηρήσεων που έχουν γίνει έως τώρα πάνω σ' αυτό το πρόβλημα έχει προκύψει το συμπέρασμα ότι ή μακροζωία είνε κληρονομική.

Ένας ειδικός ο καθηγητής Χέρν Σέρμαν κατέστρωσε την σχέση που υπάρχει μεταξύ της μεγάλης ήλικίας και της διαίτης, όχι μόνον ενός ανθρώπου άλλά και στα ποντίκια. Δεν έβλεπε όμως το πρόβλημα. Φυσικά διεπιστώθη ότι ή διαίτα ύποβοηθεί την μακροβιότητα έφ' όσον όμως υπάρχει διάθεση του άτόμου να ζήση πολλά χρόνια.

Έπίσης υπάρχουν και πολλοί άνθρωποι οι όποιοι ένώ μπορούν κάλλιστα να υπερβούν τα 100 χρόνια, ώστόσο χάνουν τη

ζωή τους στα 50. Άν δεν συμβή κανένα άτύχημα θά είναν τα μικρόδια που είναν ή σοβαρώτερη άπειλή της μακροζωίας του ανθρώπου. Μια μικρή άρρώστεια στη παιδική ήλικία και ή έστία των μικροβίων παραμένει στον όργανισμό σε λανθάνουσα κατάσταση έτοιμη να μάς άφαιρέση τη ζωή με το πέρασμα των χρόνων.

—

Υπάρχουν και άλλοι κίνδυνοι για την ζωή του ανθρώπου: ή έλάττωσις της ήλεκτρικής ένεργείας, ή δηλητηρίασις του αίματος από τις τοξίνες και ή υπερκόπωση του έγκεφάλου. Μολαταύτα ύπηρεσαν άνθρωποι που παρέκμησαν όλους αυτούς τους σκούλους — κι' οι όποιοι φυσικά είχαν γερή κράση — που έφθασαν και νων. Έξησε δε τόσο ένας ίθαγενής.

Μια γνωστοτάτη Έρλανδία, ή μίς Κατερίνα Πίνκετ πέθανε το 1932 στην έζηκοιωμένη ήλικία των 111 χρονών.

Η μεγαλύτερη γνωστή ήλικία στην όποιαν έφθασε ο άνθρωπος από καταβολή κόσμου είναν ή ήλικία των 370 χρόνων. Έξησε δε σ' αυτή ένας ίθαγενής των Πορτογαλικών Ένδιών, ο όποιος πέθανε το 1566.

Ένας Πορτογάλλος ιστορικός, ο Μάρεον, άναφέρει καταπληκτικές λεπτομέρειες γι' αυτό το πρόσωπο. Όνομαζόταν Νούμας ντε Κούγκνα και κα' όλη τη διάρκεια της ζωής του είχε θγάλει τέσσερις φορές δόντια και το χρώμα των μαλλιών και της γενειάδας του άλλαζε συχνά και γινόταν από μαύρο άσπρο και από άσπρο πάλι μαύρο. Βεβαιώνει δε ότι σε όλη του τη ζωή ο Νούμας είχε άποκτήσει 700 συζύγους και... άμετρητους άπογόνους.

Μετά την άναμφισβήτη ύπαρξη αυτού του καταπληκτικού Ένδιου, δεύτερο έρχεται το ρεκόρ ενός Κινέζου άιωνόβιου του Λή Τσού Ραϊού, ο όποιος πέθανε στο Πέι-Πίγκ το 1930 ισχυριζόμενος ότι ήταν τότε 252 χρονών.

Τρίτος έρχεται ο Άγγλος Τόμας Κάρον ο όποιος πέθανε την 25ην Έανουαρίου του 1558 σε ήλικία 207 έτων. Και τελευταίος είναν ο γνωστός Ζαρό Άγας, ο όποιος πέθανε σε ήλικία 160 χρονών.

Έπακολούθουν τα ρεκόρ εκατό και πλέον ανθρώπων οι όποιοι έφθασαν τα 130 — 145 χρόνια. Και ο κατάλογος των άιωνόβιων κλείεται προσωρινώς με το ρεκόρ της μίς Πλέντιες που πέθανε σε ήλικία 112 χρονών.

Τρεις ιστορίες αθηναίων ιατρών

Οι παρακάτω ιστορίες είναν άθεντικές και μάς τις διηγήθηκε πλύν της μίς γνωστός Άθηναίος γιατρός, που θά τον άναφέρουμε ως δόκτορα Μ. Δ. Η τρίτη άφορά τον δόκτορα Π.

Και νά ή πρώτη ιστορία του δρος Μ.Δ. Μεταξύ των πελατών του διαπρεπούς αυτού Άθηναίου έπιστήμονος ήταν και μία κυρία της άνωτέρας τάξεως ή όποια ήτο πολύ νευρική πράγμα το όποιον πρώτος και καλύτερος το άισθανόταν ο σύζυγός της.

Τις τελευταίες αυτές μέρες ή κ. Χ. — άς τ'ν πούμε — έπαθε από δυνατή γρίπη με μεγάλο πυρετό. Έκάλεσε τον δόκτορα Μ. ο όποιος την έπισκέφθηκε δυό φορές και της ώρισε την θεραπεία που έπρεπε. Μετά τρεις μέρες από την τελευταία έπίσκεψη, ο γιατρός έαναπηγαίνει για τρίτη φορά στο σπίτι της κ. Χ.

Στο χόλλ, καθώς έβγαζε το έπανωφόρι του, ή καμαριέρα της άρρώστου του λέγει γεμάτη χαρά!

— Ά! κύρ γιατρέ, ή κυρία μου είναν σήμερα πολύ καλά!...

— Πώς το ξέρεις;

— Νά, άρχισε πάλι να πετά τα φυλάκιά του τσαγιού στο κεφάλι του κυρίου!...

—

Έπειτα ο κ. Μ.Δ. που είνε και καθηγητής μάς διηγήθηκε την εξής ιστορίαν που του συνέβη τελευταίως με έναν φοιτητήν και με την όποιαν έγάλασε και γελά άκόμα και ο ίδιος.

Έξήταξε τον φοιτητήν αυτόν σε κάποιο μάθημα όταν έν τω μεταξύ τον έρωτά:

— Άν συμβή κανένα δυστύχημα σ' έναν πολίτη, τί πρέπει να κάμης έως ότου έλθη ο γιατρός τον όποιον έκάλεσαν;

Και ο φοιτητής:

— Την διαθήκη του!...

—

Την τρίτη ιστορία, που άφορά τον γιατρό κ. Π. δεν μάς την διηγήθηκε ο ίδιος άλλά κάποιο τρίτο πρόσωπο, όχι γιατρός, για να μη νομίσαιτε ότι πρόκειται περί επαγγελματικού άκουσομπολίου.

Πέρυσι ο δόκτορ Π. κούρασε κάποιον άρρωστο. Η άσθένεια αυτή είχε κρατήσει άρκετά όπότε ένα πρωί ο δόκτορ Π. άκουσε να χτυπά το κουδούνι του τηλεφώνου του.

— Έμπρός! του κάνουν από το άλλο άκρο του σώματος, ο γιατρός κ. Π. αύτού;

— Ο ίδιος. Ποιός παρακαλώ;

— Ο άδελφός σου άρρώστου σας Ν.

— Ά! Και πώς πάει ο άρρωστος;

— Πέθανε τη νύχτα!

— Πέθανε! Δεν μπορώ να καταλάβω πώς έγινε αυτό!...

Κι' ο άδελφός:

— Ούτε κι' αυτός, γιατρέ μου!...

Και έκλεισε το τηλέφωνο.

Μεταμφιέσεις

Παρακολουθούσα προχθές ένα χορό μεταμφιεσμένων. Είναι πράγματι αρκετά διασκεδαστικό και συγκινητικό συγχρόνως. Έδω θέαμα των ανθρώπων που προσπαθούν—έστω και για τις λίγες αυτές μέρες—να δώσουν στον εαυτό τους την αταπιάτη ότι είναι εκείνο που επιθυμούν...

Κύττα με συμπάθεια ανάμικτη με οίκτο την ώριμη κυρία που φορούσε ένα νεανικότατο κοστούμι μπαλαρίνας προσπαθώντας να φανή κοριτσάκι. Αντίθετα, η κόρη της, μια κοπελίτσα δεκάξη χρονών, ντυμένη μ' ένα επιβλητικό κοστούμι μαρκησίας και φορώντας μια πουδραρισμένη περσούνα έπαιρνε πόζες σωστής γυναίκας που γνώρισε τη ζωή απ' όλες τις πλευρές της...

Η ρομαντική δεσποινίς των τριανταπέντε χρόνων που εξακολουθεί να πιστεύει στις μυθιστορηματικές αγάπες και τα παραμύθια των ιδανικών έρωτων, ντυμένη σαν μεσαιωνική πυργόδεσπινα, κινιτάζει άφρονemente το κενόν σαν να προσμένει το Μαγεμένο Βασιλόπουλο που θάρρη να της προσφέρει την καρδιά του.

Παραεί, μια εργαζομένη δεσποινίς έχει φορέσει ένα ανδρικό σμόκιν και προσπαθεί να παραστήσει την Μαρίλεν Ντήτριχ. Ο καβαλλιέρους της, μεταμφιεσμένος σε λιπότση, άδικα επιχειρεί να την συγκινήσει με τις έρωτικές του ντεκλαμασιόν. Τον κινιτάζει μ' ένα μοιραίο και παγερό βλέμμα, περιφρονώντας όλες αυτές τις «αλαιοιολογικές αίσθηματολογίες».

Ο σοφός καθηγητής έχει ξεχάσει για λίγο τα γερόνδια, τα σουπιά, και τα ανώμαλα ρήματα. Έχει κρύψει τη σοφία του κάτω από ένα κοστούμι... περφόττου και πίσω από μια εύεργετική μάσκα ζητά να ξαναβρεί την χαμένη ξενοιασιά των φοιτητικών του χρόνων.

Κι' ο νεαρός μαθητάκος που εγκαινιάζει το σμόκιν του για πρώτη φορά παίρνει ύφος μάλαξ σαν να κουράσθηκε από τη ζωή.

Όλοι, με μια συγκινητική επιμονή, θέλουν έστω και για λίγες στιγμές να ζήσουν το όνειρό τους, να ξεγελασθούν με μια αταπιάτη που θα σβύσει το τελευταίο θράδυ της Αποκριάς... Μα την στιγμή αυτή, μέσα στη ζάλη του χορού και των ποτών, κανείς δεν σκέπτεται ότι θα περάσει ή Αποκριά και ότι όλα θα ξεαμμοθούν το άλλο πρωί σαν τον άφρο της σαμπάνιας, ότι η ψευδαίσθησις που τους τυλίγει μέσα στο δίχτυ της θα κουρελιασθή σαν μια πολύχρωμη σεραπντίνα.

Αφήστε τους να χαρούν το φευγαλέο αυτό όνειρο... Μήπως ολόκληρη η ζωή μας δεν είναι ένα αδιάκοπο κινητό της Χίμαιρας, χωρίς να την φθάνουμε ποτέ;

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Τα νέα μοντέλλα

Τόσο τα απογευματινά φορέματα όσο και οι βραδυνές τουαλέτες των τελευταίων συλλογών παρουσιάζουν χαριτωμένες ευφρανσεις για τις επισκέψεις και τις δεξιώσεις των ημερών αυτών. Τα άμυγιε φορέματα και ιδίως όσα γίνονται από σατέν μαύρο έχουν γαρνι-

Το Κορνε

τούρες κάθετες που κατέρχονται καθ' όλο το μήκος των, δίνοντας έτσι μια εξαιρετική λεπτότητα στη σιλουέτα. Οι γαρνιτούρες αυτές αποτελούνται από στενές λωρίδες του ίδιου ύφασματος, ή από κουφόιερτες που αρχίζουν από τον γιακά και φθάνουν έως τον ποδόγυρο ή γίνονται σ' ένα αντίθετο χρώμα.

Ένα φόρεμα από σατέν μαύρο λ.χ. έντελως ίσιο, έχει ένα γιακά ντραπέ σταυρωτό εμπρός από τον οποίο καταβαίνουν τέσσερις λωρίδες. Αυτές είναι ενκρουσταρισμένες ακριβώς στη μέση εμπρός, περνούν κάτω από τη ζώνη και σταματούν στον ποδόγυρο. Τα μανίκια είναι μακριά και γίνονται από σατέν μαύρο όπως και η πλάτη.

Γκρ λάντρε από λουλούδια.—Μια νουβώτ για απογευματινά φορέματα είναι τα κεντημένα λουλούδια «τόν-σού-τόν» που είναι κομψά και δια-

Ένα θαυμάσιο βραδυό κοπέλλο γαρνιρισμένο με παγιέτες

κριτικά συγχρόνως. Π.χ. ένα φόρεμα από κρέπ ντέ σίν έχει ένα στρογγυλό άμπεσιάν που κλείνει με μια γυράντα από τριαντάφυλλα και κεντημένα φύλλα «τόν-σού-τόν» δηλ. με μαύρο γυαλιστερό μετάξι. Η γυράντα αυτή καταβαίνει έως τον ποδόγυρο του φορέματος που είναι κοντό και ίσιο.

Κάποτε—άλλα—η γαρντιούρα αυτή είναι λιγότερο νέα—τα κεντήματα αντικαθίστανται με άπλινκας από σατέν.

Ένκρουστασιόν και παγιέτες.—Παράλληλα προς τα διακριτικά αυτά κεντήματα, έχουμε και φορέματα με ενκρουστασιόν ζωηρόχρωμες.

Ένα φόρεμα από λαινάξ μελιτζανί έχει λωρίδες από λαινάξ μπλέ ζωηρό ένκρουσταρισμένες στο κορσάξ, οι οποίες σταματούν έως την ζώνη. Ένα άλλο φόρεμα κοντό, για δείπνο, είναι από ξερόσέ μαύρο, με ένα μικρό γιακά που συνεχίζεται σε ζιλέ και είναι εξ ολοκλήρου κεντημένος με μεγάλες γυαλιστερές μαύρες παγιέτες. Επάνω από την ζώνη μια ίσια λωρίδα παγιέτε καταβαίνει έως τον ποδόγυρο.

Για να δώση ελαστικότητα στο κορσάξ, το κέντημα με παγιέτες έχει άζουρ που και που και αφήνει να διαφαίνεται λίγο το δέρμα. Πότε-πότε μια λεπτομέρεια δίνει περισσότερη κομψότητα στο σύνολο. Έτσι, ένα απογευματινό φόρεμα από λεπτό λαινάξ μαύρο έχει ένα κορσάξ εργαζόμενο συγχρόνως με «νερόβυρ» διαγώνιες και ενκρουστασιόν από σατέν μαύρο. Ο γιακάς, γυριστός, από σατέν μαύρο, έχει ένα κορσάξ εργαζόμενο συγχρόνως με «νερόβυρ» διαγώνιες και ενκρουστασιόν από σατέν μαύρο. Ο γιακάς, γυριστός, από σατέν μαύρο, έχει ένα κορσάξ εργαζόμενο συγχρόνως με «νερόβυρ» διαγώνιες και ενκρουστασιόν από σατέν μαύρο.

Υφάσματα και χρώματα.—Για τα ταγίερ προτιμάται το βελούδο, τα κρέπ ντέ λαιν και τα μαλακά λαινάξ για τα ανόσμπλ. Για τα φορέματα το κρέπ μαροκαίν ή το κρέπ με κρέπ ντέ σίν, το μεταξωτό ξερόσέ, το μεταξωτό άλπακα. Για τις βραδυνές τουαλέτες το τούλι, η δαντέλλα, το λαμέ, ή όργαντζά κ.λ.π.

Τα χρώματα της μόδας είναι το μαύρο που γαρνιρείται με πράσινο, το βιολίν, το μπρονζό, το νέγκρ, το κόκκινο της φωτιάς, το μπλέ σκούρο.

Τα άξεσουάρ. Τα κοστούμια και τα μαντώ φορούνται με γάντια πολυτελέστατα και φανταζί, πολύ συννά δίχρωμα. Οι νεράβιρ επάνω από το χέρι αντικαθίστανται με κεντήματα, με ενκρουστασιόν από δέρμα σε άλλο χρώμα σε γεωμετρικά σχέδια, και για βράδυ με παγιέτες ή ενκρουστασιόν άσπινιες ή άργυρές.

Τα βραδυά παπούτσια θυμίζουν τις μαγικές παντοφλίτσες της Σταχτοπούτας. Τα ωραιότερα είναι από χρυσό δέρμα γαρνιρισμένα με κρομμύδες από πολύτιμες πέτρες, από λαμέ ή από σατέν γαρνιρισμένα με φτερά.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ...
Όταν γυρεύετε εργασία

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε.

Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε. Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

ΤΙΝΕΣ ΠΥΝΑΙΚΟΙ

κή» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε. Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε. Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε. Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε. Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε. Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε. Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

Μή ντρέπεσθε επειδή έργάξεσθε. Πολλές γυναίκες θεωρούν «ταπεινωτική» την εργασία, και όταν αποφασίζουν να αναζητήσουν εργασία, συχνά ντρέπονται να μιλήσουν με τους φίλους τους ή να συμβουλευτούν κάποιον που μπορεί να τους βοηθήσει.

Μή θίγεσθε χωρίς ανάγκη. Δέν πρέπει να θεωρήτε την απώλεια της εργασίας σας ως αποδεδειγμένη κατωτερότητα. Στην σημερινή εποχή οι δουλειές ύψιστανται τόσο κρίση, ώστε κανείς δεν θα εκπλαγεί αν μείνετε χωρίς εργασία.

Μην αυτοεπαινείστε προσφάροντας τις υπηρεσίες σας. Δέν πρέπει να ληστυριάζετε ότι είστε καλύτεροι από τους άλλους. Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονται στην κατάσταση της ανεργίας, είναι αυτοεπαινεμένοι.

πολλά κοσμήματα και έντονο δάψιμο. Θα σχηματίση την ιδέα ότι δεν είστε σοβαρή, ότι ξεδεύετε σε τουαλέτες, ότι κερδίζετε, ότι είστε μια φιλάρεσκη που θα φλερτάρη με τους άρρενας συναδέλφους της, κ.λ.π.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τριχόπτωσης

Στο προηγούμενο άρθρο μου σας έγραφα λεπτομερώς για μερικές νεανίες

Μία κομψοτάτη τουαλέττα από ταφτά για πολύ νέο κορίτσι

αίτιες των πρωτοπαθών τριχοπτώσεων στις οποίες ιδιαίτερη κι' ανάλογη επίδραση παίζει η ηλικία και κυρίως μετά το 15ον έτος, όποτε συμπληρώνεται η δεύτερα τριχοφυία.

Επίσης σας εξήγησα επιστημονικώς τους λόγους για τους οποίους η σύρριζα αποκοπή των τριχών ή το ξύρισμα της κεφαλής κανένα απόλυτως εννοϊκό αποτέλεσμα δεν έχει, ώστε είτε κοπούν είτε δεν κοπούν τα μαλλιά, ο πολλαπλασιασμός των κυττάρων από τα οποία εξαρτάται η αύξησις των τριχών δεν επηρεάζεται διόλου. Βεβαίως υπάρχουν και ώριμες περιπτώσεις κατά τις οποίες επιβάλλεται η αποψίλωσις της κεφαλής με άκτινες ή ή άποκοπή των τριχών από την πάθησή των, αλλά αυτό γίνεται όταν πρόκειται περί ώριμης παθήσεως του τριχοτού της κεφαλής λ.χ. κασίδας, ψαλλίδας κ.λ.π. Όταν λοιπόν, άποτύχη ή τόνωσις των τριχών και συνεπώς δεν σταματήσει η τριχοπτωσης με το ξύρισμα του κεφαλού, στην οποία και' άρχην προσφεύγουν οι πάσχοντες άρχίζουν την πασημοδική χρήση διαφόρων φαρμάκων έντελως στην τύχη και συνηθέστερ' από τα περισσότερα διαφημιζόμενα. Οι πάσχοντες εν τούτοις μόνον άφού άπελπισθούν καταφεύγουν στον γιατρό.

Αλλά πρέπει κυρίως να μάθετε ότι στην χρήση ενός αντιτριχοπτωτικού φαρμάκου χρειάζεται έπιμονή και ύπομονή, γιατί μόνον μετά 75—90 ήμέρες άποπίπτουν οι τρίχες μετά την νέκρωσή των. Συνεπώς χρειάζεται ή πάροδος του χρονικού τούτου διαστήματος για ν' άποπέσουν ός οι τρίχες που είχαν νεκρωθή από της έναρξεως της χηρείσεως του φαρμάκου. Σας έγραφα συντόμως την εξέλιξη της τριχοφυίας και τα αίτια της πρωτοπαθούς άσχεμής τριχοπτώσεως, για να καταλάβετε καλά ότι μερική τριχοπτωση είναι φυσιοιογική ή ηλικία, κι' όστι συνεπώς δεν πρέπει να καταφεύγουν οι πάσχοντες χωρίς εξέταση και τις οδηγίες δερματολόγου γιατρού σε διάφορα μη ένδεδειγμένα για την περίπτωση των φάρμακα, με την χρήση των οποίων μόνον επανεάνουν την τριχοπτωση. Και έδω εν άπλό παράδειγμα. Οι πλείστοι, άπό άγνοια, φοβούνται για την ξηρότητα των τριχών και μεταχειρίζονται διάφορες λιπαρές σκευασίες, (μπαγιαντίνες, κοσμητικά έλαια κ.λ.π.). Λοιπόν μάθετε ότι οι περισσότεροι από κείνους που χάνουν προφώς τα μαλλιά των άπό του 17ου έτους και πέραν της ηλικίας των, τα χάνουν άπό υπερλιπανση, έφ' τα πολύ έξω μαλλιά διατηρούνται σχεδόν άθικτα. Αί έμ φύσεως έξωές τρίχες πιθάνον να μη είναι ώριμες, είναι όμως άγιεις και άθνητικές. Τα λιγδιαμένα έξ άλλου με διάφορες μπαγιαντίνες μαλλιά συγκρατούν πολύ εύκολα τα άπορριμένα μικρόβια και παράτα άτινα εγκυβιστάμενα στο δέμα της κεφαλής άφ' ενός καταστρέφουν τις ρίζες των τριχών, ένω άφ' έτέρου, όχι σπανίως, γίνονται πύξενα και αναπτύσσει διάφορον παθήσεων του τριχοτού της κεφαλής.

Στο έπόμενο δευτεροπαθείς τριχοπτώσεις.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

'Αστέρι τής 'Αφρικής

"Ένα αισθηματικό διήγημα του Ρ. Κορριέρι

Οι κύριοι αξιωματικοί είχαν κληθεί σε ένα σαλόνι από το συνταγματάρχη και οι στολές του άποικιακού στρατού που φόρεσαν έλαμπαν. Τους κυριότανε κάποια έκδρομη στην έρημο και λίγο κυνήγι.

Ο λοχαγός Νταίνι ένας άσος τής αεροπορίας έλεγε:

— Νοσταλγώ λίγο έσωτερικό. Βαρύθηκα τα ίθαγενή ξενοδοχεία και τα γκαρσόνια, που δεν κάνουν άλλη δουλειά, παρά να έτοιμάζουν ναργιλέδες. Μ' αρέσει η σκηνή, η άμμος, τα χοντρά φυτά, οι θάμνοι που φωνάζουν κάτω από το φεγγάρι, οι πορείες που βαστάνε εβδομάδες, τα πετάγματα ανάμεσα από τον ήλιο και την έρημο.

Στο σημείο αυτό τον διέκοψαν ο συνταγματάρχης Μάιν.

— Θα πετάξετε, λοχαγέ. Λίγη υπομονή.

Οι αξιωματικοί στεκότανε σε στάση προσοχής. Ο συνταγματάρχης χαμογέλασε σ' όλους, έσφιξε πολλά χέρια. Έπειτα γύρισε στον Νταίνι και του είπε:

— Έλθε μαζί μου. Σας χρειάζομαι. Έχω να σας αναθέσω μια θυμασία αποστολή.

Όταν μπήκανε στο γραφείο του, ο συνταγματάρχης είπε:

— Καθήστε, Νταίνι. Καπνίζετε ένα σιγαρέτο;

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

Ο τόνος του λοχαγού δεν επέτρεπε συζητήσεις. Στις 11 εν τούτοις η Λάουρα κοιμότανε ακόμη. Έπρεπε να την ξυπνήσει. Ο θίασος συνήλθε σε έκτακτη συνεδρίαση και βρήκε υπερβολικές τις αξιώσεις του λοχαγού.

— Δεν φέρονται έτσι σε μια μεγάλη ήθοιο.

— Φτωχή Λάουρα, στο Παρίσι για να την ξυπνήσει κανείς χρειάζεται το βιολι του Παγανίνι. Είναι ένα εξαιρετικό πλάσμα.

Ο Λάουμαν, ο πρωταγωνιστής διαμαρτύρετο περισσότερο από όλους.

— Είναι αδύνατο να ξυπνήσει η Λάουρα πριν το μεσημέρι. Έπειτα θα χρειαστεί δυο ώρες να ντυθεί και μια για να φάγη. Κι' ύστερα θα πρέπει να ξεκουραστεί λίγο...

Έχει τόσο δύσκολη πέψη.

Ο λοχαγός επενέβη και είπε:

— Έχω διαταγή να φύγω όπωςδήποτε. Η δεσποινίς Λάουρα θα μ' αρέσει με τα πόδια στην έρημο.

Έγελασε ως κι' ο γενικός διευθυντής.

Κατά τις δώδεκα παρά πέντε ακούστηκαν φωνές:

— Θα γυρίσω πίσω με το πρώτο καράβι. Τα σχολία μου νυστάζουν τόσο!

— Ακούσατε, λοχαγέ; Είναι η Λάουρα που παραπονιέται.

— Ακουσα, κύριε διευθυντά. Τα σχολία αύριο θα έχουν στρατιωτικό εγερτήριο.

Για να καθησυχάσει την Λάουρα, ο Λάουμαν τής έλεγε:

— Είναι αχαλινώγητος ο άσος. Είστε τι είπε: Η δεσποινίς θα μ' αρέσει με τα πόδια στην έρημο!

— Θα τηλεφωνήσω στο στρατηγό, να τον φωνάξω. Ακούς εκεί να ξυπνάει τέτοιαν ώρα μια αδύνατη γυναίκα!

Ο Νταίνι πήγε στη σκηνή. Μοσχοβολούσε μυρωδιά. Έβαζε αδίκως.

— Δεν υπάρχει τίποτε, δεσποινίς, είπε. Σας φάνηκε, καληνύχτα σας. Και βγήκε.

Σε λίγο είδε τον Λάουμαν να μπαίνει στη σκηνή της.

— Όχι, απόψε του φώναζε αυτή.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

Τέλος η Λάουρα βγήκε κρατώντας στα χέρια τα δυο σχολία της.

— Πού είναι ο άσος; Θέλω να γνωρίσω τον πιο κακομαθημένο άνθρωπο του κόσμου.

Η παρουσίασις έγινε στο κατάστρωμα.

— Καθυστερήσατε πέντε λεπτά, δεσποινίς Λάουρα.

— Θα περιμένετε ακόμη μια ώρα. Το φόρεμα αυτό δεν μ' αρέσει και πηγαίω να τ' αλλάξω.

Ο λοχαγός διέταξε το πρώτο αυτοκίνητο να ξεκινήσει.

Οι ήθοιοι έτρεχαν να λάβουν θέση Στο προσκήνιο έλειπε μόνον η Λάουρα Μπινάν.

— Θα φύγω, όπωςδήποτε, είπε ο λοχαγός ως η συνοδεία των αυτοκινήτων άρχισε να κινείται.

— Λοχαγέ έφθασα, είμαι έτοιμη. Ανεβαίνω στο αυτοκίνητό σας.

Τα δυο σχολία εξαύγισαν στην έγκαλιά της, με ο Νταίνι είπε.

— Θα ανεβείτε εύχαρίστως, αλλά πρώτα θα αφήσετε τα σχολία σας στο καράβι. Και για πρώτη φορά στη ζωή της η Λάουρα έδωσε στον Νιλ και τον Μπουλ.

Έταξιδιψαν δεκατρείς ώρες η Λάουρα πλάι στον λοχαγό, κι' είναι ζήτημα αν εκείνος τής είχε ερτά λόγια.

— Εύχαριστώ.

Στην άσση τη νύχτα όλοι είχαν κοιμηθεί στις σκηνές.

Ο λοχαγός είχε ξαπλώσει μόνος του κάτω στην άμμο και κύτταζε το φεγγάρι. Συλλογιζότανε. Αντί να τον στείλουν σε καμιά έκστραση, τον έστειλαν να έχει άψυχες με μια γυναίκα.

Έξαφνα ακούστηκε η φωνή της.

— Ένα φίδι, κύριε λοχαγέ! Και φάνηκε η Λάουρα με τις βελούδινες παντούφλες της και τις μεταξωτές πυτζάμες της.

Ο Νταίνι πήγε στη σκηνή. Μοσχοβολούσε μυρωδιά. Έβαζε αδίκως.

— Δεν υπάρχει τίποτε, δεσποινίς, είπε. Σας φάνηκε, καληνύχτα σας. Και βγήκε.

Σε λίγο είδε τον Λάουμαν να μπαίνει στη σκηνή της.

— Όχι, απόψε του φώναζε αυτή.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

— Εύχαριστώ.

— Λοιπόν, τώρα ακούστε τι σας θέλω. Δεν πρόκειται περί στρατιωτικής αποστολής. Θα ακολουθήσετε απλώς μια κινηματογραφική αποστολή, που πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ο ένθουςιασμός του Νταίνι επέλασε αμέσως. Τι σκέψη είχαν αυτός με το κινηματογραφικό φιλμ. Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να του εξηγεί, ότι έπρεπε να κάνει αυτή την αποστολή, στην οποία χρειαζότανε ένα αεροπλάνο.

Κι' όταν τον απέχειρεσε του είπε:

— Στο θίασο, που φθάνει αύριο το πρωί, υπάρχει η πι' ωμορφη γυναίκα του διεθνούς κινηματογράφου. Να πεσάτε χαμηλά, λοχαγέ.

— Εύχαριστώ.

P. KORPIERI

20 Ν

— Ακουσε αυτό που θα σου πω, τον διέκοψε η Έσθρ. Σκέφθηκα κάτι. Πάω τώρα να ντυθώ, κι' εν τω μεταξύ ετοιμάσου κι' εσύ να κάνουμε ένα περίπατο. Έχω κάποιο σχέδιο...

Σε λίγο ανέβαιναν τον μικρό λόφο, που ύψωνόταν στο πίσω μέρος της θύλας τους. Ελάχιστοι φοινικόδεντρα, καθώς και μερικοί κάκτοι, διέκοπταν την μονοτονία του βραχώδους εδάφους.

Στην κορυφή του βρισκόταν ένας τετράγωνος χώρος, λουσμένος στον ήλιο και περιφραγμένος από ένα πέτρινο λευκό τοίχο.

Ήταν το κοιμητήριο της πόλεως, και περιείχε 100 περίπου τάφους, άλλους καινούργιους, άλλους γκρεμισμένους, άλλους στολισμένους με μαρμαρένια λουλούδια, κι' άλλους έντελως παραμελημένους.

Έσκυψαν επάνω από τον τοίχο, και η Έσθρ έπιασε το χέρι του άνδρος της.

— Και τώρα πρόσεξε αυτά που θα σου πω, Τζόζεφ! του είπε. Ο κόσμος είναι τόσο ήλιθιος, ώστε δημιουργεί φασαρία για το τίποτε. Γιατί λοιπόν δεν μεταχειρίζεσαι, για τα πειράματά σου τον γέφυρο των νεκρών; Κανείς δεν θα σε κατακρίνει γι' αυτό, γιατί δεν αντιβαίνει στους νόμους.

Το βλέμμα του τρελλού ήταν σκληρό σαν άσφαλτο, κι' έλαμπε τρομακτικά:

— Τών νεκρών!.. επανέλαβε με φωνή άχρωμη.

— Και γιατί όχι; επέμενε η Έσθρ. Μ' αυτόν μάλιστα τον τρόπο, έχεις περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας. Το ματωμένο τιμήμα του γκεφάλου θα αποχρωματίζεται μετά τον θάνατο.

— Έχεις δίκιο! ξεφώνισε ένθουςιασμένα ο Χόκιν. Έχεις απόλυτο δικιο! Μου χρειάζονται ακριβώς νεκροί. Και αν έχουν περάσει είκοσι τέσσερες ώρες από τον θάνατό τους, δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο.

— Βλέπεις λοιπόν που συγχίζω σου; φώναξε χαρούμενα η γυναίκα του. Κι' άλλωστε, οι θρυλόκακες δεν μπορούν να τ' εβάλουν μαζί μας!

— Σπουδαία! έκανε ο Χόκιν, ξεεταζόμενος επάνω από τών τοίχους τάφους. Το ζήτημα όμως είναι πως θα κατορθώσουμε να τους ξεθάψουμε. Στην Ισπανία συνηθίζουν να σκάβουν βαθιά τους λάκκους.

Τον έπιασε γερά από το χέρι και τον άναγκασε να στραφή προς το

σημείο που του έδειχνε με το χέρι της. Στην άκροθαλασσιά διακρινόταν μια πλινθόκτιστη καλύβα με καλαμμένα σκεπή, και τριγυρισμένη από άγριοχορτα. Από καίσιες ήσαν δεμένες σ' ένα παλούκι της αύλης, και τρία μικρά γουρουνάκια τριγυρνούσαν δεξιά και άριστερά.

Λίγο πιο πέρα, ένα μούλαρι, φορτωμένο με μεγάλα πανέρια, περίμενε ύπομονετικά. Έμπρός στο σπίτι, ήσαν άλωμένα δίκτυα και στη θάλασσα λικνιζόταν μια μικρή ψαρόβαρκα, με μαύρο πανί, άγκυροβολημένη σε μικρή απόσταση από την άμμουδιά.

— Ξέρεις πως τους φωνάζουν οι χωριανοί τους τρεις άνδρες που μένουν μόνοι σ' αυτή την καλύβα; τον ρώτησε. Τους λένε «Οι τρεις σατανάδες». Έχουν κάνει χρόνια στη φυλακή, κι' είναι τώρα φυγόδικοι. Οι άλλοι, οι τίμιοι ψαράδες, δεν μπορούν να τους πούν τίποτε. Αυτοί λοιπόν θα εργάζονται για σένα, τις σκοτεινές νύκτες, και μετά — όταν έσύ θα τελειώνεις τα πειράματά σου — θα ξαναγίνουν με τη βάρκα τους, πέρα από τον κόλπο, και θα ρίχνουν στα βαθιά νερά ό,τι θ' άπομένει από τα πτώματα.

Ο δόκτωρ Χόκιν την κύτταζε σχεδόν με θαυμασμό:

— Έσθρ, τής είπε. Πολλές φορές σε χαράχτηρα κάπως άσχημα και ύποτιμητικά. Κι' όμως η έμπνευσή σου αυτή εινε μεγαλοφυής, υπέροχη. Αν κατορθώσω κάποτε να γίνω υγιής πνευματικά, έστω και για ένα μόνο χρόνο, κανείς δεν θα πολυμήση ποτέ να με κατηγορήσει για ό,τιδήποτε. Γιατί είμαι εις θέσιν να έπιτύχω πράματα, που ο κόσμος δεν τ' άνειρεύτηκε καν. Βρίσκομαι διαρκώς στα πρόθυρα τών πλέων καταληκτικών ανακαλύψεων. Μπορώ να εξολοθρεύσω κάθε άσθένεια, μπορώ να παρατείνω τη ζωή όσο θέλω, και το μόνο που ζητώ εινε ν' αντικαταστήσω το χαλασμένο τιμήμα του γκεφάλου μου. Πρέπει λοιπόν να τ' αντικαταστήσω όπωςδήποτε.

Κατέβηκαν αργότερα από τον λόφο, προς το μέρος της θάλασσας.

— Τα τρία άδελφάκια βρίσκονται έδω, του είπε κάποια στιγμή η Έσθρ. Μιλάνε αρκετά καλά τα ισπανικά, ώστε μπορείς να συνεννοηθής μαζί τους. Και οι τρεις τους άνεξαιρέτως εινε πρόθυμοι να πουλήσουν ως και την ψυχή τους ακόμα για λίγες πεσέτες.

— Θα τους πληρώσω πολύ πιο άνοιτά από ό,τι έλπίζω, φώναξε με έξαψη ο Χόκιν. Και θα γίνουν όργανά μου τυφλά!

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Ο Συνταγματάρχης σερ Φράνσις Γουόρτον, γνωστός στον υπηρεσιακό

κό του κύκλο ως Κ. 10, έδινε ένα άποχαριετιστήριο γεύμα, στο περίφημο έστιατόριο του «Μάριο», με μοναδικούς προσκεκλημένους του τον Ντάνιελ Ρόκ και την μίς Άνν Λάνκαστερ.

Τα φαγητά ήσαν περίφημα, το κρασί εξαιρετικό, και όλοι ήσαν έπιφανειακά τουλάχιστον ένθουςιασμένοι. Στο κέντρο της αίθουσής είχαν άνοιξει ένα χώρο για πίστα χορού.

— Ωστε σάς χάνουμε για λίγο και πάλι, σερ Φράνσις, παρετήρησεν η Άνν.

Ο Κ. 20 κούνησε λυπημένα το κεφάλι του:

— Ο γιατρός μου έπιμένει, τής απάντησε. Έγώ προσωπικά, δεν έχω καμιά όρεξη να φύγω για εκεί κάτω. Και για να είμαι ειλικρινής, τώρα ακριβώς έπιθυμώ περισσότερο παρά ποτέ να μείνω στο Λονδίνο.

— Και για ποιο λόγο; Έκανε άνατριχιάζοντας έλαφρά η Άνν. Για σκεφθήτε τις βροχές και τα χιονόνερα που έχουμε να υποφέρουμε έπι τρεις ολόκληρους καί φρικτούς μήνες.

— Θα σάς εξηγήσω το γιατί, τής ψιθύρισε σκύβοντας έλαφρά προς το μέρος της.

— Και που πρόκειται να πάτε; τον ρώτησε διαστειλά η νέα, αλλάζοντας θέμα.

— Στο Γιβραλτάρ, τής απάντησε. Ο έξάδελφός μου εινε διοικητής εκεί κάτω. Θα μείνω μαζί του μιά-δυο μέρες, και μετά θα φύγω για την Άλγεΐρα... Για δΐητε — έκανε αλλάζοντας τόνο — θυμίστε μου εινε αυτός ο κύριος;

Η Άνν στράφηκε και παρετήρησε ένα μικρό δμίο, που έμπαινε έκείνη τη στιγμή στο κέντρο. Άνάμεσα τους ξεχώριζε ντυμένος κομψά, πολύ καλώς στην εμφάνιση, άν και λίγο ύπεροπτικός, ο μοίραρχος Μίλτον, ο άστυνομικός διευθυντής τού Σόρμπορου.

Μόλις η παρέα του στρώθηκε σ' ένα τραπέζακι, διευθύνθηκε προς τον Γουόρτον και τούς φίλους του και τους χαϊρέθηκε εύκαρδια.

— Ωστε το θαύμα συνετελέσθη όπως έπρεπε! έκανε κάπως ψυχρά ο σερ Φράνσις. Η δενζινάκατος του Χόκιν εξαφανίστηκε από προσώπου γής!

— Δεν παραδέχομαι θαύματα, του απάντησε άπότομα ο Μίλτον. Είπα και επαναλαμβάνω ότι ήταν δυνατό στον Χόκιν και στην γυναίκα του να ξεφύγουν. Είχα ειδοποιήσει σχετικά όλα τα λιμάνια και είχε δοθεί διαταγή να φρουρούνται οι άκτές στα σημεία όπου πιθανόν, να απειθιόζοντο. Κι' αν υποθέσουμε ότι ξαναόχησαν στον Άτλαντικό, σίγοι να θά πνίγηκαν ή θά πέθαναν από την πείνα και τη δίψα.

— "Έχετε όστε την έντύπωση ότι όπωσδήποτε δέν έγγύτωσαν; ρώτησε ό Ντάνιελ.

— Δέν χωρεί άμφιβολία έπ' αυτόυ, έκανε ό μοιραρχός με θεβαίότητα. "Υπολογίζοντας την δυναμικότητα της θενζινακάτου των, έρευνήσαμε την άκμή σε άκτίνα πολύ μεγαλειότητα... δίχως φυσικά νά έπεκτείνουμε τις έρευνές μας και στον θυθό της θάλασσας. Δέν φαντάζομαι νά είχατε την άπαίτηση νά γίνω δύτης γιά νά κατορθώσω νά τους συλλάβω; Αυτό θά ξεπερνούσε τά όρια της δικαιοδοσίας μου!

— Τό περίεργο είνε, επενέθε ή "Ανν, ότι πριν λίγους μήνες μόλις, συνήντησα τον Χόκιν και την γυναίκα του, και είμαι εις θέσιν νά σας διαβεβαιώσω ότι έχαιραν άκρας ύγείας.

— Τί λέτε; φώναξε εξαφνιασμένος ό άστυνομικός. Που συνέθε αυτό;

— Στό Μόντε Κάρλο, του άπάντησεν ή "Ανν. "Όπου έμειναν καθ' όλην την διάρκεια του περασμένου χειμώδου.

— Είσθε θεβαία ότι δέν κάνατε λάθος;

— Απολύτως. "Αλλωστε με είχαν καλέσει σε γεύμα στη βίλλα τους.

— Και δέν έπιχειρήσατε νά τους συλλάβετε;

— "Έκανα ό,τι μου ήτο δυνατό γιά νά έπιτύχω. Πάντως έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι τρελλοί είνε τόσο πανούργοι, ώστε άνθρωποι φυσιολογικοί σαν και μας αδύνατον νά τά θάλουν μαζί τους.

— Ένωείτε μήπως ότι κατώρθωσαν και πάλι νά διαφύγουν;

— Ακριβώς.

— Μα αυτός ό δόκτωρ Χόκιν πρέπει νά είνε έφτάψυχος! έκανε με θανμασμό ό Μίλτον. Εγώ τουλάχιστον δέν έχω ξαναδύ άνδρωπο νά πέφτη από τόσο ψηλά θράχια και μετά νά ξανασηκώνεται και νά περπατά σαν νά μην συνέθε τίποτε... Και τώρα, έπιτρέψατέ μου νά γυρίσω στην παρέρά μου...

Τους χαιρέτησε με έλαφρά υπόκλιση και άπομακρύνθηκε. Επηκολούθησε λιγύλεπτη σιγή.

— Πέρασε άρκετός καιρός, μίλησε πρώτη ή "Ανν, πού δέν έχουμε λάβει και την παραμικρή έστως είδηση, σχετικά με τό τρελλό αυτό άνδρόγυνο. Διερωτώμαι κατά πόσον έρίσκονται άκόμα στην Εύρώπη.

— Κάπου θά κρύβονται, παρετήρησεν ό σέρ Φράνσις. Όπωσδήποτε στους σχετικούς πίνακας εξαφανίσαν και έγκλημάτων δέν άναφέρονται περιπτώσεις πού νά μπορούν νά συσχετισθούν με την δράση του Χόκιν...

Κάποια στιγμή, ό Ντάνιελ σηκώθηκε και ζητώντας τους συγγνώμην διευθύνθηκε πρός ένα άλλο τραπέζι γιά νά χαιρετήσει κάτι γνωστούς του. "Η "Ανν και ό σύντροφός της έμειναν σιωπηλοί γιά πολλή ώρα.

Εξαφνικά ό Κ. 20 στράφηκε πρός τό μέρος της νέας.

— Μις Λάνκαστερ, της είπε. "Ελπίζω νά μαντεύετε αυτά πού πρόκειται νά σας πώ.

— Τό φοβόμαι, του άπάντησεν ή "Ανν.

— Τότε περιττό νά σας ρωτήσω. Μου δώσατε ήδη την άπάντηση, έκανε άναστανάζοντας ό συνταγματάρχης. Όμολογώ ότι είμαι γέρος πιά γιά σας, κι' ότι πιθανόν, νά υπάρχουν διάφορα άλλα έμπόδια από την δική σας στην πλευρά, κι' όμως θά

Τό φρικτό μυστικό του δρ Χόκιν

άντιληφθήκατε και σεις αυτό πού μου συμβαίνει τώρα τελευταία. Σας άγαπώ όσο δέν άγάπησα τίποτε άλλο σ' αυτόν τον κόσμο... Θά θέλατε νά με παντρευθήτε;

Η "Ανν κούνησε περίλυπα τό κεφάλι της. Αυτή την έκμυστήρευση την περίμενε από καιρό τώρα, και μάταια είχε αγωνιστή νά την άποφύγῃ.

— Λυπάμαι πάρα πολύ, του άποκρίθηκε. Με τιμά εξαίρετικά τό ότι με ζητήσατε γυναίκα σας... αλλά, θέλεπετε έχω κι' έγώ κάποιο μυστικό. Κάποιος άλλος...

— Είσθε άρραβωνιασμένη; την διέκοψε άπότομα ό Γουόρτον.

Κούνησε και πάλι τό κεφάλι της άρνητικά.

— Δέν είμαι άρραβωνιασμένη, γιατί ό άνδρας πού άγαπώ δέν μου ζήτησε άκόμα νά γίνω γυναίκα του, και φοβάμαι πώς δέν θα μου τό προτείνη ποτέ, αν δέν φροντίσω νά του όπενθυμίσω έγώ. "Αλλά, έκτός αύ του όπενθυμίσω έγώ, έίμαι άποφασισμένη νά κρατήσω όπωσδήποτε τό λόγο μου, νά μην παντρευθώ, έφόσον ό Χόκιν ζή και τριγυρνά έλεύθερα.

— Μα τό τάμα σας αυτό είνε παράλογο, διεμαρτυρήθη ό συνταγματάρχης. Και μιλω από της δικής σας άπόψεως. Πιθανόν νά χάσετε έτσι άσκοπα όλόκληρα χρόνια εύτυχίας... Χρόνια, πού, άλλοιμονον! τά έχασα έγώ — προσέθεσε λυπημένα.

— "Έχω άπόλυτη έλπίδα και πίστη, ότι ή υπόθεσις αυτή θά τελειώση σύντομα, του άπάντησε ή μίς Λάνκαστερ. "Έξ άλλου, όπως σας έξηγήσα ήδη, ό άνδρας πού πρόκειται νά παντρευτώ, τό άγνοεί αυτό τελείως. Κι' ίσως, στο κάτω-κάτω, νά μη σκέφθηκε ποτέ νά με ζητήσει γυναίκα του.

— Εύχομαι όλόψυχα γιά τό δικό του τό συμφέρον, νά μην άφήση νά περάση τόσος καιρός, ώστε νάνε πιά κατόπιν άργά, έκανε κάπως θλιμμένα ό Γουόρτον... Και τώρα τί θά λέγατε αν σας έπρότεινα νά χορέψουμε;

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟ- ΤΑΦΕΙΟΥ

Μιά έβδομάδα άργότερα, ό Ντάνιελ έλαβε κάποιο τηλεγράφημα από τό Γιβραλτάρ. Φώναξε την μίς Λάνκαστερ και της τό έδωσε. "Ηταν του σέρ Φράνσις Γουόρτον.

Η "Ανν τό πήρε και τό διάβασε δυνατά:

«Σας περιμένω αφεύκτως την Παρασκευή. "Επιβιβασθήτε πλοίου από τό Τίμπουρν. "Ανεκάλυψε καταζητούμενον πρόσωπον. Πιθανόν νά χρειασθώ την βοήθειάν σας. Κ.20.»

Η "Ανν ένοιωσε κάποια παράξενη συγκίνηση. "Ένα δυνατό προσέσθη της έλεγε ότι οι έλπίδες της σε λίγο θά έπραγματοποιούντο... Κι' έφυγαν κι' οι δύο τους νιά τό Γιβραλτάρ.

Όταν τό υπερωκέανει άγκυροβόλησε στο λιμάνι, ό συνταγματάρχης Γουόρτον κατέφθασε με την άτμάκα το του διοικητου, και παρέλαβε τον Ντάνιελ και την "Ανν.

— Πώς σας φάνηκε λοιπόν τό τηλεγράφημά μου; τους ρώτησε "Ουθός άμέσως μετά τους τυπικούς χαιρετισμούς.

— Σας παρακαλώ, έξηγήητε μας άμέσως τί συμβαίνει, έκανε με άγωνία ή νέα.

— Θά τό μάθετε σε λίγο, σε μισή ώρα τό πολύ, της ύποσχέθηκε ό Κ.20. Γιά την ώρα όμως, λέξη!.. Θά φύγουμε κατ' ευθείαν γιά την "Αλγεθί-ρας...

— Μα...

— Είπαμε: λέξη! επέμενε ό συνταγματάρχης. Πήτε λοιπόν στο καμαρώ σας νά φέρη άμέσως τις άποσκευές σας. Πρέπει νά τελειώσουμε μιά ώρα άρχήτερα. Θά σας περιμένω στην έξοδο. Βιασθήτε όμως γιατί ύποσχέθηκα νά ξεκινήσουμε σε πέντε τό πολύ λεπτά.

Δέν είχε καν περάσει ή προθεσμία πού τους είχε τάξει ό Γουόρτον, και ή άτμάκατος διέσχισε όλοταχώς τά βαθυγάλανα νερά τό κόλπου.

Ό σέρ Φράνσις εξακολουθούσε νά παραμένη σιωπηλός. Σε ένα τέταρτο της ώρας είχαν φτάσει στην προκυμαία. Ξεμπερδισαν σε διάστημα ένός λεπτου με τό τελωνείο, και τράβηξαν κατ' ευθείαν γιά τό ξενοδοχείο.

Σιγά-σιγά τό πρόσωπο της "Ανν έκανε τη σκυθρωπότητα του. Τό βλέμμα της είχε απαλύνει και στα χείλη της άνθούσε κάποιο έλαφρό χαμόγελο.

Τό κομψό ξενοδοχείο όπου κατέλυσαν — ρυθμοί άνάμικτου Ισπανικού και μαυριτανικού — ήταν σκεπασμένο όλόκληρο από την θαυκάκινη φυλλωσιά κάποιου άναρριχτικού. Γιγαντιαίες φοινικίδες ύψωνόνταν άκίνητες στη θερμή τροπική άτμόσφαιρα. "Αναρίθμητες πορτοκαλιές, φορτωμένες με τον χρυσό καρπό τους, πλασίωναν τους τοίχους του κήπου, κι' όλη έν γένει ή φύσις έπλεε στο θερμό ζωογόνο χαρωπό ήλιακό φώς.

— "Αληθινός παράδεισος! φώναξε ένθουσιασμένα ή "Ανν.

— Πού σε κάποια σκοτεινή γωνιά του ένδρευνεί ό σατανάς, συνεπλήρωσε κάπως άγρια ό συνταγματάρχης. "Ελάτε τώρα στο σαλόνι μου.

Τους ώδήγησε στο πρώτο πάτωμα, σε μιά κομψή πέτρινη θεράντα, πού έδλεπε πρός τά δυτικά.

Κάποιος ναύτης, πού έπισκοπούσε τά περίχωρα μ' ένα τηλεσκόπιο, στάθηκε σε προσοχή μόλις τους άντελήφθη.

— Είσαι έλεύθερος γιά λίγα λεπτά, Νικολάς, του είπε ό σέρ Φράνσις. Θά σε καλέσω μόλις φύγουμε. "Έχεις τίποτε νεώτερα;

— Τίποτε άπολύτως, του άπάντησε ό ναύτης και χαιρετώντας τον στρατιωτικά, έφυγε από την μπαλκονόπορτα.

Στεκόνταν τώρα κι' οι τρεις τους στην άκρη της βεράντας.

Ό Γουόρτον τους έδειξε με τό χέρι κάποια μικρή λευκή βίλλα, πού ξεχώριζε σε άπόσταση ένός μιλίου πρός την διεύθυνση της Ταρίφφα. Στόν κήπο της πρός την πρόσοψη, διακρινόνταν πορτοκαλιές και πανύψηλα φοινικόδεντρα, και στα όπίσθια μερικολί κάκτοι.

"Ηταν ένα άπλό σπίτι, κτισμένο όμως σε υπέροχη τοποθεσία. Σε έλά-

χιστη άπόσταση από τό κτίριο, ή θάλασσα χάιδευε άπαλά με τό κύμα της την άμμουδιά.

— "Εκεί μένουν κι' οι δύο τους, έδήλωσεν ό Κ. 20, ένθ' τά μάτια του άστραφταν όσο λίγες φορές είχαν άστράψει στη ζωή του. Αυτή τη φορά τους κρατούμε γερά. Τώρα, γιά ποιο λόγο ήρθαν εδώ, ένας Θεός μόνον τό ξέρει. Πάντως τους είδα με τά μάτια μου... Και τους κρατάμε καλά... Δέν πρόκειται νά μας ξεφύγουν πιά!

— Ξεχνάς πώς κι' άλλες φορές τό είπαμε αυτό, του ύπενθύμισε ό Ντάνιελ.

— Αυτή τη φορά δέν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο, του άπάντησε με πεποίθηση ό Γουόρτον. "Ο Χόκιν θρίσκει τώρα σαν τον ποντικό στη φάκα. Δέν περιμένω παρά τό ένταλμα έκδόσεώς του, γιά νά τον συλλάβω. Κι' αυτό πρόκειται νά έκδοθή από στιγμής σε στιγμή. "Αν θελήση νά καταφύγῃ στο Γιβραλτάρ, θά συλληφθή εύθως μόλις άποβιβάσθῃ. "Ο εξαδελφός μου ό διοικητής έβесе εις την διάθεσιν μου 12 ναύτες — έξαιρετικά παληκάρια — και δύο άπ' αυτούς τους τοποθέτησα σε άπόσταση 50 μέτρων από τη βίλλα, την όποιαν έπιτηροῦν διαρκώς. "Εξ άλλου, ό Χόκιν δέν διαθέτει αυτοκίνητο, και έδότη διαταγή στα γκαράζ νά μη νοικιάσουν σε κανέναν αυτοκίνητο, δίχως τη σχετική άδεια της άστυνομίας. Τέλος, δέν πρόκειται νά θροῦν θενζινακάτο, όσα λεφτά κι' αν διαθέσουν, κι' όσο κι' αν κάνουν τά γλυκά μάτια ή γυναί

κα του...

— Πώς έφθασαν εδώ; ρώτησε ή "Ανν.

— Αποβιβάστηκαν στην Πορτογαλία, της έξηγήσε ό σέρ Φράνσις. Κατά πάσαν πιθανότητα, επέβαιναν του γιώτ, με τό όποιο είχαν άποδράσει από τό Μόντε Κάρλο. Συνέλεξα σχετικώς άρκετές πληροφορίες. Τό γιώτ αυτό τό έβασαν, του άλλαξαν τό όνομα και τέλος τό πούλησαν σε κάποιον "Εθραίο έμπορο της Λισαβώνας, σε έξευτελιστική τιμή, υπό τον όρον όμως νά μην τοῦς ζητήσει έγγραφα κυριότητος και τά σχετικά...

— Δέν συνέθε τίποτε τό έξαιρετικό από τη μέρα πού έγκατεστάθησαν εδώ; ρώτησε ό Ντάνιελ.

Ό συνταγματάρχης δίστασε λίγο:

— Μάλλον όχι, του άποκρίθηκε, αν και... συνέθε κάτι μάλλον παράξενο... Θά σας μιλήσω σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα, μετά τό φαγητό. Και τώρα πάμε νά συνεννοηθούμε γιά τά δωμάτιά σας. Αργότερα θά γοῦμε νά κάνουμε ένα μικρό περίπατο.

—

Τό μεσημέρι έφαγαν

Τό φρικτό μυστικό του δρ Χόκιν

σε μιά πλακόστρωτη ταράτσα της κεντρικής τραπεζαρίας, πού την σκίαζαν ευχάριστα μερικά φοινικόδεντρα. "Ο ήλιος τους χάιδευε με τη θαλπωρή του, ό αέρας ήταν μυρωμένος από τό άρωμα των λεμονόδεντρων και των θάμνων, κι' όμως τόσον ό Γουόρτον όσον και ή "Ανν κι' ό Ντάνιελ ένοιώθαν κάποια σχετική στενοχώρια. Τό θέμα ακριβώς πού προσπαθούσαν νά άποφύγουν, τους άσασχολούσε διαρκώς.

"Αφοῦ ήπιαν τόν καφέ τους και κάπνισαν, ό σέρ Φράνσις τους ώδήγησε διά μέσου του κήπου πρός ένα μικρό, σκονισμένο δρομάκο, πού έβγαζε σ' ένα γυμνό τμήμα θραχιδούς εδάφους, με μοναδικά στολίδια του δυο-τρεις κάκτους και μερικους πατημένους θάμνους.

Λίγο πιο πέρα, πρός την πλευρά της θάλασσας, άρχιζε ό περίβολος του κοιμητηρίου, περιτριγυρισμένος από άσπροθαμμένο τοίχο και μ' ένα είδος μινιαρέ από γαλαζία πέτρα σε κάθε γωνία του.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ (5 Μαρτίου)

"Η κοσμική "Αθήνα θά διασκεδάσῃ στις πολυτελείς αίθουσες τοῦ

"ΑΚΡΟΠΟΛ ΠΑΛΑΣ,"

όπου δίδεται
υπό την προστασίαν τοῦ "Υπουργοῦ Τύπου
Κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Ο ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Την οργανωτικήν επιτροπήν αποτελοῦν:
"Η Κ. Ι. ΜΕΤΑΞΑ, ως Πρόεδρος, ό "Υπουργός-Διοικητής Πρωτευούσης Κ. Κ. ΚΟΤΖΙΑΣ, και οι Κ. Κ. Μ. ΒΑΤΑΛΑΣ, Γ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ, Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ, Μ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ, ΚΑΡΘΑΙΟΣ, Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ, Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ, Θ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ, Μ. ΛΙΑΩΡΙΚΗΣ, Κ. ΜΠΑΣΤΙΑΣ, ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΕΡ. ΠΕΤΡΟΒΙΚΗΣ, ΑΜ. ΠΛΥΤΑΣ, Α. ΣΤΑΘΑΤΟΣ, Π. ΧΟΡΝ.

Πρωτότυπες άτραξιόν — Πλούσια κοτιγιόν

ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΕ ΩΡΑΙΟΤΑΤΑ ΔΩΡΑ

Θά κυκλοφορήσῃ και τό περιοδικό της θραυδύ

"Ο «ΚΑΡΝΑ ΒΑΛΟΣ»

με έπίκαιρον και σπαρταριστήν ύλην.

"Ενας όμιλος από μαυροντυμένους χωρικούς, ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από ένα νεόσκαφο τάφο και παρκαλούθουσε κάποια κηδεία.

Οι προσεχές τοῦ φαλακροῦ παπά, πού έπρόφερε με θάρεια επιθελτική φωνή, μιά-μιά τις λέξεις, έφτασαν ως τ' αυτιά τους με καταπληκτική ευκρίνεια. Λίγο πιο πλάγια, στεκόταν ή χήρα, κλαίγοντας μ' άναφυλητά. "Ηταν μιά γεροδεμένη, μαυριδερή γυναίκα, με άρκετό χνούδι μουστακιού στο έπάνω χέλι της και με φλόγα στα μάτια της, πού δέν την μετρίαζαν ούτε τά δάκρυά της. Σωστή άντρογυναίκα!

— Σας έφερα εδώ, τους έξηγήσε ό σέρ Φράνσις — όταν τελειώσε ή θλιβερή τελετή κι' οι χωρικοί έγήκαν από τό νεκροταφείο — γιατί μου ήρθε κάποια παράξενη σκέψις. "Ισως νά σας έχω ήδη πῃ τότι ξέρω άρκετά καλά την Ισπανική γλώσσα. Μιά έβδομάδα σχεδόν τώρα κάθομαι και παρακολουθώ, με έξαιρετικό ένδιαφέρον, τό κουτσομπολιό των χωρικών αυτών. Λένε λοιπόν ότι ό σατανάς έπισκέπτεται τό νεκροταφείο τους. "Ανεκάλυψαν παράξενα ίχνη δημάτων, και ώρισμένες άνωμαλίες γύρω από τους τάφους. Οι άνθρωποι αυτοί είνε έξαιρετικά δεισιδαίμονες και όμολογώ ότι εξαφνιστικά βλέποντας σήμερα νά θάπτουν παρ' όλα αυτά, κάποιο νεκρό.

Η "Ανν άνατρίχιασε έλαφρά. — Φαντάζεσαι μήπως ότι ό Χόκιν... έκανε ό Ντάνιελ.

— Κάτι τέτοιο φοβάμαι, τον διέκοψε ό Κ. 20. Φυσικά, δέν ήμπορεί νά έχῃ κανείς την άπαίτηση νά παρακολουθῇ τις έμπνεύσεις ένός έγκεφάλου σαν και τοῦ τρελλοῦ αυτού. Πάντως, αντίλαμβανόμεθα εύκολά, ότι ό άνθρωπος αυτός διψά κυριολεκτικά νά μεταχειρίζεται τό χειρουργικό του μαχαίρι. "Ένα νεκροταφείο, λοιπόν, σε μικρή μάλιστα άπόσταση από τό σπίτι του, είνε μεγάλος πειρασμός γι' αυτόν...

(Η συνέχεια
εις τό προσεχές)

Σκέψεις

— Προτιμότερο είνε νά έμπιστευταί κανείς σε άφηνιασμένο άλόγο, παρά σε έπιπόλαιο φίλο του.

— "Αν ή ψυχή είνε λουλουδι, ή άνάμνησις είνε τό άρώμα του.

— "Όταν ό άνθρωπος ξέρῃ νά υποφέρῃ ώρσία, υποφέρει λιγώτερο.

— Η άναζητήσις τοῦ ωραίου είνε τό μυστικό της άνώτερης ζωής.

— Δέν υπάρχει τίποτε πού νά μη μπορή ή τέχνη νά τό έκφράσῃ.

Τὰ ὠδεῖα μας

Μιά πρωτότυπη έρευνα τοῦ κ Σ Πετρά (Πιμπρινέτ)

Καὶ τώρα, ἀφοῦ γνωρίσαμε τίς περισσότερες ἀπὸ τίς καθηγήτριες τοῦ τραγουδιοῦ, ἀφοῦ μᾶς εἶπαν ἡ κάθε μιὰ καὶ γιὰ τίς δικές της καὶ τοὺς δικούς της μαθητὰς, ἀφοῦ εἰπαμε καὶ γνωρίστηκαμε μὲ τὰ ἐκκολλημένα νὰ ταλέντα ποὺ θὰ θοῦν σὲ λίγο καιρὸ τραγουδιστὰς ξεσκολισμένοι... ὡς πᾶμε καὶ στὴ «Μελοδραματικὴ Σχολή» τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁδείου.

Ἡ «Μελοδραματικὴ» Σχολὴ ἔχει μιὰ μεγάλη ἱστορία ἀφοῦ ἔχει εἰκοσι χρόνων βίον. Ἀπὸ αὐτὴν βγήκανε τόσοι καὶ τόσοι καλλιτέχναι, ἀπὸ αὐτὴν ξεπετάχτηκαν ἕνα σωρὶ ταλέντα, σημερινοὶ ἄσσοι τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ ἄλλοι διαπρέπουν στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἄλλοι στὴν πατρίδα τους.

Ἡ «Μελοδραματικὴ Σχολή» ιδρύθηκε στὰ 1918. Ἰδρυτὰί της εἶναι ὁ Στέφανος Βαλτεσιώτης μαζὶ μὲ τὸν Κίμων Τριανταφύλλου στὸ Ὁδεῖο Ἀθηνῶν. Ὅταν ἐπὶ αὐτὸν χρόνιον, στὰ 1926, ιδρύθηκε τὸ Ἑθνικὸ Ὁδεῖο, ὁ κ. Βαλτεσιώτης ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ Ὁδεῖο Ἀθηνῶν καὶ μετέφερε τὴν Μελοδραματικὴν Σχολὴν στὸ νέο Ὁδεῖο, ὅπου μαζὶ μὲ τὴν σύζυγόν του γνωστὴν μας καλλιτέχνίδα καὶ καθηγήτρια κ. Ρεβέκα Βαλτεσιώτου ἐσυνέχισαν τὸ δύσκολο ἔργο τῆς «Μελοδραματικῆς Σχολῆς».

Ἡ κ. Ρεβέκα δὲ λειψέ, κούραστηκε, ἐκοπίσασε καὶ δὲν ἄργησε νὰ δώσῃ τοὺς πρώτους καρπούς τῶν κόπων της στὸ φιλόμουσο κοινόν.

Ἡ πρώτη ἐπίδειξις τῆς Μελοδραματικῆς Σχολῆς ποὺ ἐσημεῖωσε πραγματικὸ θρίαμβον ἦταν μὲ τὴν «Φαίδρα». Ἐβγαίναν τότε ἡ κ. Ἀνθὴ Πάγκαλη (Κομποθέρα), μαζὶ μὲ τὸν Ἐπιτροπῆν τεσσάρων, ἡ τότε δεσποινὴς Ναυσικά Βουτυρά, ὁ Βλάσιος καὶ ὁ Κουμαριανός, ὁ Μαυρόκης σὲ ἕνα μικρὸ ρολάκι καὶ πολλοὶ ἄλλοι καλοὶ μαθηταὶ τῆς Μελοδραματικῆς Σχολῆς. Τὴν πρώτη ἐπίδειξιν ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι μὲ τὸ «Στοιχειώμενον γεφύρι» τοῦ Σακελλαρίδου, τοὺς «Γάμους τῆς Γιαννοῦλας» καὶ κομμάτια ἀπὸ διάφορες ὑπερες, ἀποκοτῶσες δὲ τὸ μελόδραμα ὅλα καὶ νὰ ἐκλεκτὰ στοιχεῖα θγαλμένα ὅλα ἀπὸ τὴ Μελοδραματικὴ, ὅπως τὸν Μοσχονῶ, τὴν Παπαναστασίου, τὴν Νικολαΐδου, τὸν Στεφανίδου, τὸν Μαυρόκη, τὴν Τασοπούλου, τὸν Μέλλο καὶ κάμποσους ἄλλους. Αὐτὴ εἶναι μὲ λίγα λόγια ἡ ἱστορία καὶ ἡ μέχρι σήμερα δράσις τῆς «Μελοδραματικῆς Σχολῆς».

Η ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ — ΣΧΟΛΗ — ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΟΔΕΙΟΥ

Τώρα γιὰ νὰ προχωρήσουμε στὰ πέρα κάτω περὶ «Μελοδραματικῆς» πρέπει ἀπαραίτητως νὰ δοῦμε τὸν Βαλτεσιώτη, τὸν ἐκλεκτὸν μας αὐτὸν καλλιτέχνη, αὐτὸν ποὺ τώρα τὴν διευθύνει. Θὰ πᾶμε σπῆτι τοῦ γιὰ νὰ τὸν θροῦμε περισσότερη ὥρα καὶ νὰ μὴ τὸν διακόψουμε ἀπὸ μᾶθημα στὸ Ὁδεῖο...

Στὴν ὁδὸ Γ' Σεπτεμβρίου 45, σ' ἕνα παλαιὸ μὲ ἀρχοντικὸν ἱστέον βρίσκεται ἡ καλλιτεχνικὴ φωλιὰ τοῦ ζεύγους Βαλτεσιώτη.

Ἡ κ. Ρεβέκα σεβαστὴ κυρία καὶ γιὰ γιὰ μὲ πέντε ἐγγονάκια μὲ ὑποδέχεται.

Μία, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, συγκέντρωσις Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν τοῦ μελοδραματός. Δεξιτέρη ἐκ δεξιῶν ἡ κ. Ρεβέκα Βαλτεσιώτου. Τετάρτη καὶ πέμπτη εἰς τὴν πρώτην σειρὰν ἡ Ἑλένη Νικοαΐδου καὶ ἡ Ἄννα Τασοπούλου.

Ὁ μαέστρος βρίσκεται στὸ σαλόνι καὶ παίζει πιάνο... Κοντὰ στὴν καλλιτεχνικὴν πεθερὰ κάθεται καὶ ὁ γαμβρός της, ὁ λοχαγὸς κ. Κουρούκλης μὲ τὴν κυρία του.

Ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησιν καὶ ρωτῶ γιὰ τὸν μαέστρο.

Μέχρι ποῦ νῆρθῃ ὁ μαέστρος μπορῶ νὰ πῶ λίγα λόγια μὲ τὴν κ. Ρεβέκα...

— Πρόκειται γιὰ τὴ Μελοδραματικὴ Σχολὴ κυρία Ρεβέκα, τῆς λέω. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε κ' ἐσεῖς λίγα λόγια.

— Ὅτ' αἴς πῶ εὐχαρίστως, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐπαναλάβω καὶ πῶ εἶπα καὶ πρὸ ἐτῶν σὲ ἕναν ἄλλον συνάδελφό σας...

— Δηλαδή;

— «Λίγα λόγια»... μπορεῖ νὰ σᾶς πῇ ποτὲ μιὰ γυναίκα;

— Ἐχστε δίκην. Πέστε μοῦ τότε πολλά.

— Καὶ θέβαια πολλά θὰ σᾶς πῶ ἀφοῦ μάλιστα πρὶνκεῖται καὶ περὶ Μελοδραματικῆς Σχολῆς.

— Λοιπόν, εἶμαι ὁλος αὐτιά.

Ἡ κ. Ρεβέκα στὰ πρῶτα της θεατρικὰ χρόνια.

— Ἡ Μελοδραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁδείου ἐργάζεται τώρα μὲ τὸν σύζυγό μου. Ἐγὼ ἀπεχώρησα. Ὁ Στέφανος ἔχει τὸ μουσικὸν μέρος.

— Καὶ ἡ σκηνηκὴ διδασκαλία;

— Ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος! Σκηνηκὴ διδασκαλία μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμη. Ἐγὼ τὴν γνώμη πῶς αὐτὸς ποὺ θὰ τὴ διδάξῃ πρέπει ἀπαραίτητως νὰ ἔχῃ φάη τὴ σκηνὴ μὲ τὸ κουτάλι! Διδασκαλία μελοδραματικὴ δὲν εἶναι μόνο τὸ τραγῶδι καὶ τὸ πῶς νὰ γυαίνει καὶ νὰ μπαίνει ἕνας ἡθοποιός...

— Ὁχι. Γι' αὐτὸ μόνο μὲ μιὰ σοβαρὴ σχολὴ λυρικοῦ θεάτρου μπορεῖ νὰ ἀναδειχθῶν ἀρτίσται ποὺ νὰ μποροῦν νὰ σταθοῦν στὴ σκηνὴ νὰ περπατοῦν καὶ νὰ τραγουδοῦν σὰν ἀνδρεῖς!

— Ἐννοοῦμεθα. Μεθαύριο χάρις στὴς προσπάθειες τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Γραμμάτων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας κ. Κωστῆ Μπασιτῆ θὰ ἀποκτήσουμε «Μελοδραματὶ» Ἑθνικόν.

Τὸ μελόδραμα αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἀρτίστας μας θὰ περιλάβῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ πολλὰ νὰ στοιχεῖα καὶ τὰ περισσότερα θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ Ὁδεῖον. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ μορφωθοῦν σκηνηκῶς λοιπόν, νὰ μάθουν νὰ πατᾶνε τὸ σανίδι τῆς σκηνῆς. Τί νὰ τὶς κάνω ἐγὼ τίς σπουδαῖες φωνὲς καὶ τὰ μουσικὰ ταλέντα δταν ἀναβαίνουν στὸ σανίδι καὶ δὲν ξέρουν νὰ περπατήσουν! Τὸ μελόδραμα δὲ θὰ πῇ ἀτραγοῦδι σκέτο... Ὅτ' πῇ ἡθοποιία, θὰ πῇ παίξιμο!

— Μᾶς διακόπτει ὁ κ. Βαλτεσιώτης.

— Ἦλθε λοιπόν καὶ ἡ σειρά μας; μὲς λέγει.

— Βέβαια. Λίγα λόγια κ' ἐσεῖς. Ἦνα μικρὸ ρεπορτάζ γιὰ τὴν Μελοδραματικὴ Σχολὴ, τοῦ λέω. Γι' ἀπελθόντα, τὰ ἀπερσμένα δηλαδή τὰ ξέρω. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ ἐπαναλάβετε. Θέλω

λίγα παρόντα καὶ μέλλοντα τῆς Σχολῆς σας.

— Ὅπως θὰ σᾶς εἶπε καὶ ἡ γυναίκα μου, ἔχω τὸ μουσικὸ μέρος τῆς Σχολῆς. Αἱ διάφοροι τάξεις τοῦ Ὁδείου μας ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἀρκετὸ ὕλιν καὶ πολὺ γρήγορα θὰ κάνουμε ἀρκετὰς ἐπιδείξεις... Ἐχουμε ἕνα σωρὶ νὰ ταλέντα, φωνὲς ἀριστοτεχνικῆς, καὶ ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς τραγουδιστὰς ποὺ θὰ τοὺς ζήλευσε καὶ ἡ Εὐρώπη ἀκόμα...

— Πότε θὰ κάνετε μαέστρο, τίς μελοδραματικὰς ἐπιδείξεις σας;

— Πολὺ σύντομα. Θὰ γίνῃ ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ «Φάουστ» μὲ τοὺς μαθητὰς τῆς κ. Εἰρήνης Σκέπερς Ἀγγελιοπούλου, κ. Χοῖδαν μπάσον καὶ κ. Παπασιώνην τεσσάρων. Θὰ κάνουμε τὴν 4η πρᾶξιν τοῦ «Ἀνδρὲ Νενιέ» μὲ τὴν Κουτούζογλου καὶ τὴν Θεολογίδην. Θὰ κάνουμε τὴν δευτέρην πρᾶξιν τοῦ «Οἰζολόγιστον» μὲ τὴν διδάσκαλιν Χατζηνικολάου καὶ τὸν τεσσάρων Σταυρόσκη. Ἐπίσης τὴν τρίτην πρᾶξιν τῆς «Αἰδᾶ» μὲ τοὺς Θεολογίδην, Μαυρίδην καὶ Ἀθηναῖον. Ἐπίσης μίαν πρᾶξιν, τὴν τετάρτην, ἀπὸ τὸ «Φόρτσα ντέλ Ντεσσίν», μὲ τὴν διδάσκαλιν Παυλάκη, τὸν Β. Μαρτίδην καὶ τὸν Ντουμάνην (μαέσσον). Θὰ ἐπακολουθήσουν «Τροβαδόρε» μὲ τὴν κ. Μιχοπούλου, καὶ τὸν τεσσάρων κ. Κορώνην, «Ἐρνάννη» μὲ τὸν τεσσάρων κ. Καμπάνην καὶ τὴν διδάσκαλιν Διακοπούλου, «Παλιότατον» μὲ τὴν διδάσκαλιν Ρεμούδου, τὸν Ἀθηναῖον κλπ.

— Ὅπως βλέπετε, συνεχίζει ὁ κ. Βαλτεσιώτης, ἔχουμε νὰ σᾶς δώσουμε ἀρκετὴ δουλειά. Δυστυχῶς ἀκόμη μελοδραματικῶς στὸν τόπο μας εἴμαστε πολὺ πίσω. Κι' ἔχουμε τόσο ἀφθονοὺ ὕλιν γιὰ μελόδραμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τίς προσωρινὰς παραστάσεις τοῦ μελοδραματός μὲ τὰ στερεότυπα πιά ἔργα δὲν ἔχουμε κατορθώσει νὰ ἀποκτήσουμε συστηματικὸ μελόδραμα.

Τώρα πληροφοροῦμαι πῶς γίνεται μιὰ συστηματικὴ ἐργασία ἀπὸ τὸν κ. Μπασιτῆ νὰ ἀποκτήσουμε «Ἑθνικὴ Λυρικὴ Σκηνή». Θὰ ἐνώσω κ' ἐγὼ τίς εὐχὰς μου νὰ καρποφορήσῃ ἡ προσπάθεια τοῦ τόσο προοδευτικοῦ καὶ φίλου τοῦ θεάτρου, ἀνθρώπου. Εἶναι ἀλήθεια λυπηρὸ νὰ

ἔχουμε τόσα ταλέντα, νὰ τροφοδοτοῦμε τὰ μεγαλύτερα μουσικὰ θεάτρα τῆς Εὐρώπης μὲ δικούς μας ἀρτίστας κ' ἐμεῖς νὰ μὴ μποροῦμε τόσα χρόνια νὰ σκαρῶσουμε ἕνα συστηματικὸ Ἑλληνικὸ Μελόδραμα.

Πιστεύω αὐτὴ τὴ φορὰ πῶς τελείωσαν τὰ φέμματα. Ἄς περιμένουμε, λοιπόν, καὶ ὡς ἐλπίσουμε πῶς πολὺ γρήγορα θὰ κληθοῦν οἱ φιλόμουσοι νὰ χειροκροτήσουν, ὅχι πιά ἀνεύθυνα κατασκευάσματα καὶ μαθητικὰς ἐρασιτεχνικῆς μελοδραματικῆς παραστάσεις, ἀλλὰ συστηματικὴ δουλειὰ μὲ νὰ ἔργα, μὲ κόρα καὶ μὲ ἀρτίστας ποὺ ἀφθονοῦν στὴν πατρίδα μας...

— Ἀμήν!...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Στὸ ἄλλο φύλλο: «Ἡ τάξις τῆς κ. Σκέπερς καὶ ἄλλων καθηγητριῶν.

Αἱ συνέχειοί μας

Ἡ σὺλὴ τῶν θαυμάτων

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 11)

— Μὴ διακόπτης καὶ ποὺ παντὸς μὴ συζητᾷς! Δένουμε τὸν ἐπισκέπτη στὰ φτερά τοῦ ἀνεμομύλου αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἀρχίζει νὰ γυρίζει ὀρμητικά. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ὁ ἐπισκέπτης κατεβαίνει τελείως θαρραλεμένος.

— Καὶ δὲν ξανάρχεται... συμπληρώνω ἐγὼ!...

— Φυσικά. Ἀφοῦ γίνεται πιά καλά. Ἀλλὰ, στάσου. Φθάσαμε σὲ ἕνα ἄλλο πολὺ ἐνδιαφέρον πρᾶγμα. Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἕνα καὶ ἕνα γιὰ τὴν θεραπεία μιᾶς φοβερῆς ψυχώσεως! Ἐσεῖς τί λίγη σημασία δίνουν πολλοὶ ἀνθρώποι στὰ ρεῦματα, γι' αὐτὸ καὶ τὴν παθαίνουν. Λοιπόν μὲ τὸν καταχθόνιον διάδραμό μου ἐγὼ τοὺς θεραπεύω μὲ χαρὰ. Κι' ἀκουσε πῶς. Μπαίνει ὁ ἐπισκέπτης, ὁ ἄρρωστος καλλιτέρας, μέσῳ αὐτοῦ τοῦ διδύμου.

Ἀμέσως ἔπειτα, ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῦν οἱ δύο ἀφῆρες τοῦ διδύμου διὰ τεράστιου ἀνεμοστῆρας οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν ἕνα φοβερὸ ρεῦμα. Ὁ ἄρρωστος μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ δὴ μέσῳ πνευματικῆς ἡ μὲ καμιά διπλὴ πνευμονία, ἀλλὰ ἐγὼ πιά θεραπεύθω ἀπὸ τὴν ψυχωσὴ του!

— Θαύμα! ἔκανα ἀνατριχιάζοντας, χωρίς νὰ θέλω, σύγκορμα.

— Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς, ἀκόμα!...

Αὐτὸ ἐδῶ ποὺ βλέπετε, εἶναι ὁ δρόμος ποὺ δουλιάζει. Οἱ ἐλλείοντες κῆδοι μὲ τοὺς ὁποῖους εἶναι στρωμένοι δὲν εἶναι ὅλοι τὸν στερεωμένοι στὸ ἔδαφος, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποὺ μόλις τοὺς πατοῦν, δουλιάζουν, ἄλλος πολὺ καὶ ἄλλος λίγο. Στὴ προσοχὴ ἔγκειται νὰ διακρίνης τοὺς κινήτους κῆδους ἀπὸ τοὺς ἀκίνητους. Ἐστὶν θγαίνεις ἔξω χωρίς νὰ πάθῃς τίποτε. Ἀν ὅμως εἶσαι ἀπόρροιστος καὶ οὐ ψύχραιμος, τότε θγαίνεις ἔξω μὲ στρεμπουλιόμην κανένα πόδι σου, ἢ μὲ κανένα χέρι σου θγαλμένο, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε θεραπευμένος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἀπερσείας καὶ τῆς ἐλλείψεως ψυχραιμίας! Τὸ μηχανάκι μας αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ χρησιμώτερα, προσφέρει δὲ πολὺν τιμὴν ὑπηρεσίαν στὴν τροχιά κινήσῃ γιὰτὶ μᾶς φέρουν ἐδῶ τοὺς ὁποῖους φρίδες σοφῶ καὶ τοὺς ἐξετάζουμε ἀπὸ τὸς δὺς ἀπόψεις ποὺ σᾶς εἶπα!...

Κύτταξέ τὸν φίλο μου κατὰληπτος. Ἀρχισὰ νὰ διερωτῶμαι πῶς θοίσκεται ἀκόμη... «ἔξω» ἀλλὰ καὶ τὸ πούρ τῆς Ἀδᾶς ποὺ ἔδωκε στὸ στόμα του, καὶ τὸ διαμαντένιο δακτυλίδι ποὺ λαμποκοποῦσε στὸ δάκτυλό του, ἢ εἰσέναν νὰ ἐπᾶνέθω στὴν πραγματικότητι, ποὺ ἦταν δυστυχῶς πολὺ λίγο ἐνθαρρυντικὴ γιὰ τὴν νοσηρότητι τῶν ἀνθρώπων!...

Ἐν τῷ μεταξύ, φθάσαμε σὲ κάποιο τενητὸ θουναλάκι.

— Πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ θουναλάκι, βλέπεις, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, εἶναι μιὰ ἄβυσσος βάθους 15 μέτρων. Ὁ ἐπισκέπτης σφώγγεται ἑαυνικὰ ἀπ' ἕνα ἀνθρώπο μας ποὺ εἶναι ντυμένος σὰν λιπὴς τοῦ πορτογαλικανοῦ αἰῶνος, καὶ πᾶται στὴν ἄβυσσον. Δὲν παθαίνει φρικτὰ τίποτε, γιὰτὶ κάτω υπάρχουν παύματα στρώματα γεμάτα πεπιεσμένο ἀέρι, καὶ συστημένη μὲ λίγη γλῶσση. Ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἔχει γι' αὐτὸ καὶ τοῦ κῆσται τὸ αἷμα. Ὅταν ὅμως μὴ φορᾷ πέση, εἶναι πιά τελείως θεραπευμένος

ἀπὸ τὸ αἰσθημα τοῦ φόβου! Μπορεῖ νὰ πέσῃ ἀφοῦ πιά ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ἔκτο πάτωμα, τῆς πολυκατοικίας του...

Ὁ φίλος μου Παγκράτιος, ἦταν ἑτοιμος νὰ μοῦ δείξῃ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη θαυμάσια, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐκτὸς τῶν ἄλλων συναισθημάτων, μὲ εἶχε σφίξει καὶ ἡ πείνα. Τὸν παρακάλεσα, λοιπόν, νὰ ἀφήσωμε γιὰ ἄλλοτε τὴν συνέχεια καὶ διευθυνθήκαμε πρὸς τὴν ἐξόδον.

Καθὼς προχωροῦσα, πάτησα χωρὶς νὰ προσέξω, ἕνα μικρὸ κομμάτι σίδερον ποὺ ἦταν πεταγμένο καταγής. Ἐαυνικὰ, ἐνοίωσα ἕνα φοβερὸ χέρι νὰ μοῦ δίνη μιὰ γενναία καρπασιὰ καὶ ἕνα ἀκόμη φοβερότερον πόδι νὰ μοῦ δίνη μιὰ καλὴ κλωτσιὰ στὰ μαλακὰ.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μηχανάκι τῆς προσοχῆς! ἔκανε θριαμβευτικὰ ὁ φίλος μου. Ἄν πρόσσεχες δὲν θὰ πατούσες τὸ σίδερον αὐτὸ καὶ δὲν θὰ πάθαινες αὐτὰ ποὺ ἔπαθες!...

Μάζεψα τὸ καπέλλο μου ποὺ εἶχε γινεῖ πῆτα, καὶ ἐτράτην εἰς ἄτακτον φυγὴν, τρίβοντας τὸ κεφάλι μου... καὶ κατὶ ἄλλο ἀκόμη!...

ΜΑΞΙΜ

Τὸ ἔγκλημα

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 7)

ἀνοιχτό. Τῆς εἶπα μιὰ καὶ δύο. Μάζεψέ τον κυρά μου, τὸν θρωμόγατό σου γιὰτὶ θὰ σοῦ τὸν κοπανίσω. Πῶς ν' ἀκούσῃ.

Κατάρες κ. δικαστὴ μου. Ὅπου μαῦρισε πιά τὸ μάτι μου καὶ μιὰ μέρα τοῦ πέταξα τὸ γουδοχέρι στὸ κεφάλι. Μ' αὐτὸ δὲν εἶναι ποὺ πέσαμε στὰ δικαστήρια. Ἐφώναζε ἡ κυρά σου, ἐταίριζε, καταράστηκα, μὰ δὲν τὸ ἔβαλε στὸ μυαλό της νὰ μὲ πᾶη καὶ στὰ δικαστήρια γιὰ ἕνα θρωμόγατο!

— Ἀλλὰ πῶς ἔγινε;

— Ὅ κ. δικηγόρος!

— Τί ἔκανε ὁ δικηγόρος;

— Ἦθελε γλυκὰ μάτια μὲ τὴν ἀνεμὴ μου καὶ κατακαδαίνεις κ. δικαστὴ μου!...

Τοῦ κλείσαμε στὰ μούτρα τὴν πόρτα κ' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε βέβαια ἄνθρωποι. Ἐβόμωσα ποὺ λὲς καὶ ἤθελε ἐκδίκηση. Καὶ τοῦ κᾶνκε γιὰ τὸν γάτο τῆς γρηᾶς!

Θηρίο ἢ ὑπεράσπισις!

— Αὐτὴ εἶναι κακοήθεια! Μὰς ἐφόνευσαν τὸν γάτον μας κ. πρόεδρε! Ἀναλάβαμε νὰ δώσωμε δικαιοσύνην εἰς μίαν ἀπροσάτακτον γρηῶλαν! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία. Διςχύνονται δι' ὅσα ἀκούω ἀπὸ τὸ ἀπύλωτον στόμα τῆς κατηγορουμένης, μιᾶς συστηματικῆς συκοφάντιδος! Συμπέρασμα. Τρεῖς ἡμέρες κράτησις. Ἐξῶ φρενὼν ἡ κ. Ἀνδρομάχη πνέει μὲνεκα κατὰ τοῦ δικηγόρου!

— Μορ' ὅχι γάτο, ἐσέγινε θὰ κοπανίσω ἄλλη φορὰ κουκουβάγια. Πέρνα ξανά ἀπὸ τὴ πόρτα μου καὶ τὰ λέμε!

Μ. ΨΑΘΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

Η ΜΑΣΚΑ ΤΩΝ ΦΛΥΑΡΩΝ

Στο μουσείο του Πύργου της Λούβρης, στα Πυρηναία, υπάρχει ένα πολύ περίεργο πράγμα, που σταματά εκπληκτικό τον επισκέπτη. Μέσα στο μουσείο αυτό υπάρχει μια αίσθησα συννεδριάσεων την οποία χρησιμοποιούν όλα τα τοπικά σωματεία. Αλλά δεν είναι η αίσθησα αυτή το περίεργο του μουσείου. Αυτό είναι μια τεραστία μάσκα από πέτρα, με δυο μεγάλα τεράστια μάτια κι' ένα τεράστιο στόμα ολόανοιχτο.

Όταν ένας ορτωρ μακραίνει υπερμέτρως την άδρευσή του, τα δυο μάτια ανάβουν. Αυτό είναι η πρώτη προειδοποίηση.

Αν ο ορτωρ δεν την λάβει υπ' όψη και συνεχίσει, τότε τα μάτια αρχίζουν να κινούνται και να δαγκώνουν ά-

στραπές. Αυτό είναι η δεύτερη προειδοποίηση.

Αν, όμως, και πάλι ο ορτωρ εξακολουθήσει, τότε από το τεράστιο στόμα αρχίζουν να βγαίνουν κάτι τρομερά μωγκρητά που σκεπάζουν την φωνή του

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ

Η μικρή δανέζικη πόλις, Λαουενμπουργκ, έχασε αυτές τις μέρες ένα προνόμιο που το είχε από το 1850. Δηλ. οι κάτοικοί της δεν θάχουν πια το δικαίωμα να ταξιδεύουν δωρεάν στην σιδηροδρομική γραμμή που συνδέει την πόλη τους με την μεγάλη γραμμή

Βερολίνου—Αμβούργου.

Όταν πρόκειται να γίνει η γραμμή αυτή, έγινε ανάγκη να ζητηθεί η άδεια της δανικής κυβερνήσεως για να περάσει ένα τμήμα της από το δανικό έδαφος. Η άδεια εδόθηκε, υπό τον όρον ότι οι κάτοικοι του Λαουενμπουργκ να χρησιμοποιούν δωρεάν το τμήμα αυτό.

Η κυβέρνηση του Χίτλερ κατήργησε τώρα το προνόμιο αυτό, προς μεγάλην θλίψιν των Λαουενμπουργκινών!...

πολύ φλυαρού αυτοῦ ορτωρος. Κι' αυτός τότε τρέπεται εις φυγήν!

Η μάσκα αυτή, πολύ ξυπνα όνομά σθηκε: «η μάσκα των φλυαρών».

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Η ΠΕΙΝΑ

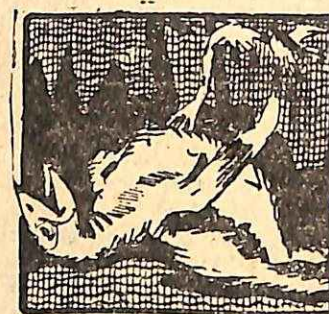
Πόσο βαστούν τα ζώα στην πείνα; Ένας Γερμανός φυσιοδίφης ανακοίνωσε κατ' αυτός το αποτέλεσμα των σχετικών μακρών παρατηρήσεών του. Έτσι, πληροφορούμεθα, ότι τα φείδια μπορούν να ζήσουν χωρίς να φάνε τίποτε ως δύο χρόνια.

Από τα τετράποδα ο σκύλος είναι ο πιο ανθεκτικός στην πείνα.

Εσημειώθησαν παραδείγματα καταπληκτικά, άνοχης σκυλιών στην πείνα.

Ο Γερμανός σφοδρός αναφέρει το παράδειγμα ενός σκύλου του Αγίου Βερνάρδου, ο οποίος έζησε εξήντα πέντε μέρες χωρίς να φάει τίποτε. Οά μπορούσε δε να μείνει νηστικός πολύ περισσότερο όπως απέδειξε η ιατρική εξέταση.

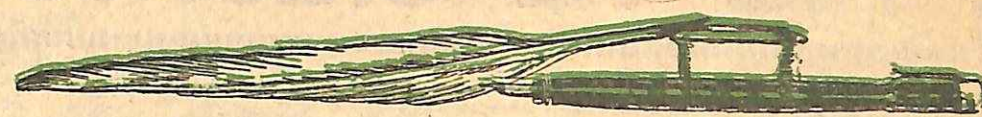
Το άλλο, μόλις βαστά είκοσι μέρες στην πείνα. Το κουνέλι άντέχει δώδεκα

μέρες. Ο ποντικός μόλις 48 ώρες, λαγός έννέα μέρες, η κατσίκια ένδεκα.

Όσο για τα πουλιά, αυτά δεν άντέχουν περισσότερο από 24 ώρες. Και από αυτά πάλι τα σπουργίτια είναι τα πιο ανθεκτικότερα.

Διήγημα της δος Εὔας Ραγκούση

Τί κόσμος Θε μου!... Τί πολλές κόσμος μετημφεσμένον... και πόσο εύθυμος... Τί όρυθος χαρούμενος... Τί φωνές και γέλια ξένοιαστα απ' τη μια ως την άλλη άκρη της μεγάλης σάλας... Και χρώματα... χρώματα πολλά... και φώτα... Θέ μου πόσα φώτα... που κάνουν τα χρυσάφνια διάφανα κομψά να λάμπουν σαν χιλιάδες... πολλές χιλιάδες άστράκια, καθώς σκορπίζονται απ' όλες τις διευθύνσεις και πέφτουν πάνω σε χαριτωμένα κεφαλάκια...

Σε χρυσές μπουκλίτσες, σε καστανές, σ' ολόμαυρες που τις κάνουν να μοιάζουν με νύχτες αστροφωτισμένες... Κι' άλλα κομψά που ζητούν μια πιο ιδεώδη διαμονή... — έστω και προσωρινή! — και γλυστρούν αδιάκριτα στους λευκούς μεταξένιους ώμους... κι' άλλα πιο τολμηρά που τρυπνώνουν σαν μικροσκοπικοί σάτυροι στα προκλητικά καρρέ... Κι' οι σερπαντίνες και τα μπαλλόνια δεν έχουν αρνηθεί κι' αυτά τη συμμετοχή τους σ' αποψινό γλέντι που είναι τόσο εξαντλητικό μ'α και τόσο μεθυστικό...

Κι' η όρχήστρα, η Τσιγγάνικη, που διάκοπα όργιάζει κι' αυτή σκορπίζοντας μέσα στην γοητευτική ατμόσφαιρα πότε μια θεοτρελή ρούμπα, και πότε ένα γλυκό, άργό, ταγκό που ναρκώνει για λίγο την τρελή διάθεση και κάνει τα μάτια να μισοκλείνουν γεμάτα λαγνεία και ήδυπαθεία... Κι' η μικρή ξανθή κολομπίνα — γιατί είναι κι' αυτή έδω, δεν μπορεί να λείψει — γοητευμένη, μεθυσμένη απ' όλη αυτή διασκεδάσει... διασκεδάσει τρελλά με την συντροφιά του αγαπημένου της πιερρότου... Πότε τσουγκρίζει εύθυμα με το δικό του τζοποτρί της, με τη σαμπάνια που παίζει κι' αυτή με σουξέ τον καθιερωμένο ρόλο της στην αποψινή βραδιά, και πότε φέρνει βόλτες μαζί του στην πλημμυρισμένη πίστα του χορού... Κυττάζει τρυφερά η μικρή κολομπίνα τον αγαπημένο της πιερρότο στα μάτια... «Εκείνος νοιώθει τί του λέει το βλέμμα της και την σφίγγει με λατρεία στην αγκαλιά του... Γέρνει απαλά το κεφαλάκι της στο στήθος του με τα μεγάλα μαύρα κουμπιά και το ψιθυρίζει σιγανά και γλυκά...

«Είμαι εύτυχισμένη...» κι' εκείνος τη σφίγγει πιο πολύ στην καρδιά του... Κι' οι σερπαντίνες με λογίων—λογίων χρώματα τυλίγονται γύρω τους παιγνιδιάρη... και τα κομψά σαν σύννεφα τους κουκουλώνουν... Και χορεύουν... χορεύουν και μεθούν κι' οι δυο από έρωτα, από νεύατα, από εύτυχια... Λιγάκι, για να ξεκουραστούν πιασμένοι απ' τα χέρια ξεφυγαν μέσ' από το πλήθος κι' άκούμπησαν σε μια λουλουδένια γωνιά... κι' εξακολουθούν να γελούν... να γελούν εύθυμα... Μια σερπαντίνα φέρνει γύρω τον λαιμό της γλυκαίως κολομπίνας... Ίσως να μ'η την έννοιαθε αν δεν

ήταν τόσο ένοχλητική... «Α! Δεν είναι καθόλου λεπτός αυτός ο αρλεκίνος που κρατά την άλλη άκρη της άκονας... Του ρίχνει ένα θυμωμένο βλέμμα και σπάει με μια απότομη κίνηση την κορδέλλα... Μά ο 'Αρλεκίνος δεν δείχνει να πειράζεται... Της στέλνει έναν εύγενικό χειρισμό κάνοντας μια χαριτωμένη υπόκλιση... Της άρσσει αυτό της μικρής Κολομπίνας και το θυμωμένο βλέμμα της διαδέχεται ένα γλυκό χαμόγελο στα ρόδινα χείλη της... Κι' η ματιά του 'Αρλεκίνου δεν την αφήνει ούτε στιγμή... τον προσέχει κι' εκείνη τώρα... «Αρχίζει να την ενδιαφέρει λιγάκι... Είνε αλήθεια πως το σουλούπι του δεν είναι κι' άσχημο... και την κυττάζει τόσο ώμορφα... και της χαμογελά τόσο γλυκά... Αισθάνεται το κέφι της να ζωηρεύει περισσότερο τώρα... κι' η παρουσία του αρχίζει να της προκαλεί πιο πολλή διάθεση για γλέντι... Δεν πολυπροσέχει τώρα τον Πιερρότο της... και δεν άκούει τη θερμή φωνή του που της μιλάει γλυκά...

Νά! ο 'Αρλεκίνος που την καλεί με νόημα κοντά του... της ζητάει: «ε βλέμμα ίκετευτικό αυτό τον χορό...» «Α! Όχι... δεν πρέπει να το άουνηθ... Είναι τόσο χαριτωμένος... της άρσσει τόσο πολύ... και σε μια στιγμή ο καυμένος ο Πιερρότος τη χάνει από μπροστά του... Την άναζητά και την διακρίνει ανάμεσα στα ζευγάρια που χορεύουν... Του φαίνεται τόσο παράξενο αυτό!... Γιατί τοῦ έφυγε ξαφνικά για να χορέψει μ' αυτόν τον 'Αρλεκίνο... κι' άρσ' ήταν τόσο κουρασμένη; Γιατί;

Μά η μικρή Κολομπίνα δεν ρωτάει για τίποτα... Έχει ξεχαστεί στην αγκαλιά του 'Αρλεκίνου κι' άκούει τα λόγια που της λέει... Πόσο ώμορφα λόγια Θε μου!... Και τα μάτια του τί ώραία που είναι... η λάμψη τους τη ζαλίζει πιο πολύ κι' απ' τα φώτα... κι' απ' το θόρυβο... κι' απ' τη σαμπάνια... Και το κουστόυμι του τί ώραίο που είναι... όγι' σαν τοῦ Πιερρότου κρύο κι' άχάρο!... Τί ώμορφα και πολλά χρώματα έχει... και τί ώραίο συνδυασμό...

«Α! είναι θαύμα αυτός ο 'Αρλεκίνος...

δεν την άπασχολεί τίποτ' άλλο πιά εκτός απ' αυτόν!... Ούτε ο φτωχός Πιερρότος που έφυγε για να κούβη κάπου τα δακρυσμένα μάτια του... Τί γύρευε πιά εκείνος έδω μέσα; 'Ανάμεσα σ' αυτό το χαρούμενο πλήθος άρσ' η γλυκαία του Κολομπίνα τοῦ είχε φύγει μέσα σε μια στιγμή και χάριζε το χαμόγελό της σ' έναν άλλον... Κι' άρσ' γελά ξένοιαστα η μικρούλα Κολομπίνα στην αγκαλιά του καινούργιου καθαλιέρου της...

Μά νοιώθει λιγάκι σαν ζάλη... θέλει να σταματήσουν λίγο... Έκείνος την οδηγεί πρόθυμα σ' ένα μικρό σαλονάκι... Γέρνει σ' έναν βαθύ καναπέ το φουρφορένιο σωματίκι της, και κλείνει τα βλέφαρα με ήδονική κούραση... Το προσωπάκι της είναι ξαναμμένο και τα χείλη της νά της προσφέρη κατι... λίγο τσέρου... κουαντρο... ούισκυ... η τα χείλη του... Μά δεν τον βλέπει κοντά της, γιατί έφυγε... μά... ναι, γι' αυτόν τον σκοπό άσφαλώς... χαμογελάει και περιμένει... Μά πόση ώρα Θε μου... γιατί άργει... «Α! θαρρείται να μένη μόνη και να περιμένει... Σηκώνεται για να τον βοη... τον διακρίνει εκεί κοντά να φλυαρή μ' έναν κατακόκκινον Μεριστοφελή... Γλυστρώντας ανάμεσα απ' το πλήθος τους πλησιάζει.

— Μπράβο! η Κολομπίνα σου είναι σπουδαία... Ούτε κι' εγώ που η Κόλαση όλη είναι δικιά μου δεν είχα τέτοια τύχη... του λέει ο Σατανάς και γελάει.

— Στη χαρίζω φίλε μου!... Έγώ την χρησιμοποίησα μονάχα για να κάνω να ζηλέψη αυτή η χαριτωμένη Μαρκσία που μαύκανε τη ζόρικη τόνση άρα... Ίσως γιατί δεν έτυχε να είμαι κανένας Ίπποτης της εποχής της... Μά πρέπει να ξέρεις πως η ζήλεια είναι το λάδι στη φωτιά... και για δες την τώρα... «Αναπαύεται να πάω κοντά της... Γειά σου φίλε μου... γειά σου...

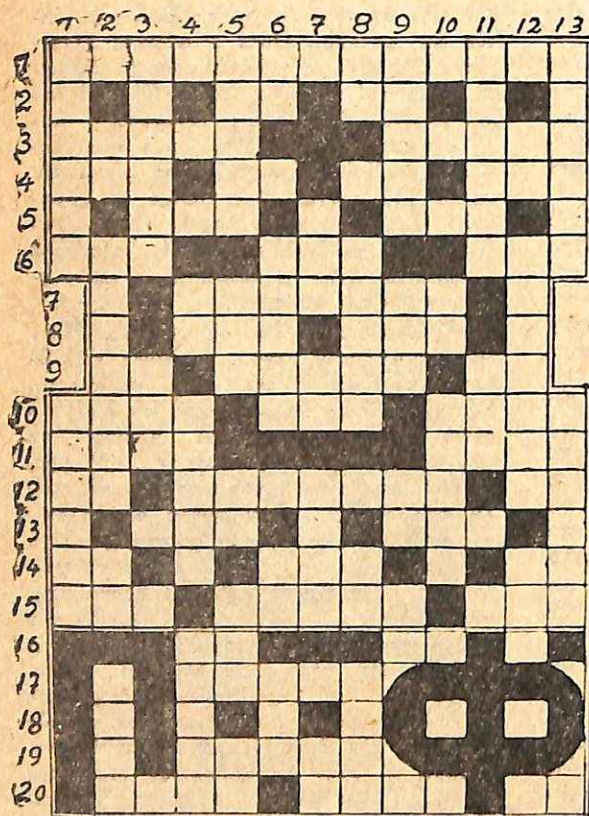
Μια μάσκα χαχανίζει δίπλα της... ένας Παληάτσος κάνει μια τούμπα μπροστά της και κάποιος άλλος της ψιθυρίζει τον θαυμασμό του...

Μά η μικρή Κολομπίνα δεν προσέχει... δεν θέλει τίποτα πιά... η μάλλον ναι, άποτασιέται άπόμερα και γυρεύει με το βλέμμα κάποιον που θυμήθηκε... κάποιον φτωχό Πιερρότο που τον είχε αφήσει τόσο άμυαλα μόνο του και πονεμένο... Πόσες συγγνώμες θά του ζητήσει... και ξέρει... εκείνος είναι τόσο καλός και θά τη συγχωρήσει... Μά μάταια ψάχνει... Ο Πιερρότος δεν φαίνεται πουθενά... και τα μάτια της μικρής τρελλής Κολομπίνας θολώνουν... και θολώνουν και τα φώτα... και τα χρώματα... μ' όλα γύρω της... όλα...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΑΓΚΟΥΣΗΝ

Για να διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Αυτός εφόρυσσε την χίμαιρα
- 2) Μόριον.—Κλωστή.
- 3) Ξωιότατον φρούτο (άρχ.). — Πόθος (έν τετραγωνίδιον περιλαμβάνει δίφθογγον) (γεν.).
- 4) Είς τών υιών του Νώε. — Αρνήσις. — Γράμμα. — Ο δεύτερος τών δημιουργών του Αιγυπτιακού πανθέου.
- 5) Οργανον αίσθήσεως. — Κύτταζε.
- 6) Χρονικόν επίρρημα. — Καλλονή.
- 7) Θεός τής γονιμοποιήσεως.
- 8) Το κακόν πνεύμα του Αιγυπτιακού πανθέου. — Συμπέρασμα.
- 9) Νότα. — Τήν ήκολούθησε ο Ήρακλής. — Νότα.
- 10) Παρά πολύ. — Πρόθεσις. — Έτσι λέμε όταν θαχούμε πολύ!
- 11) και όσια. — Θεά του Αιγυπτιακού πανθέου.
- 12) Προτρεπτικόν. — Κράτος μέσης Αμερικής. — Κτητική άντωνυμία.
- 13) Αθρον. — Έχουν τήν αυτήν έκταση.
- 14) Υπάρχει έν όπέρτατον. — Στρασηγός τής Γαλλικής επαναστάσεως. — Νότα (Βυζαν.).
- 15) Έμπορικός όρος. — Γιατριά (άρ. κιν.). — Νήσος τών Κυκλάδων.
- 16) Αθρον. — Ακάθαρτον ζών (άρ. κιν.).
- 17) Γερμανική πόλις όπου μεγάλα πολεμικά εργοστάσια

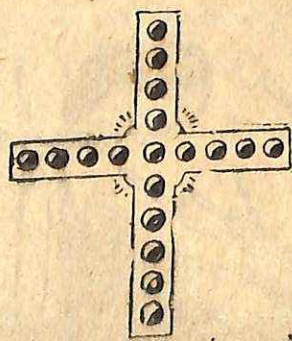
- 19) Ο έτερος τών ιδρυτών τής Ρώμης.
- 20) Αρχαία θεά (γεν.). — Γράμμα. — Γνωστότατος θεατρικός Έρλανδός συγγραφέας.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ίδρυτής Θρησκείας. — Είς τών κριτών του Άδου.
- 2) Νότα (Βυζαν.). — Σαφές. — Νότα (Βυζαν.). — Δεν έχει αντίσταθμισμα ούτε είς είδος ούτε είς ύλην.
- 3) Τμήμα του σώματος (πληθ. ον.). — Έποχή του έτους.
- 4) ΠΣ — Συστάς δένδρων (γεν. κιν.). — Ό,τι μένει από τή φωτιά. (άρχ.).
- 5) Τοιοῦτον είναι το Έλληνικόν, το Τουρκικόν κλπ. — Αρχειοτάτη θεά. — Υποθετικόν. — Νήσος τών Κυκλάδων. — Σύνδεσμος.
- 6) Αιγύπτιος θεός. — Σπουδαίος θεός του Περσικού πανθέου. — Νότα. — Είς έκ τών υιών του Νώε.
- 7) Τήν μεταχειρίζονται οι αστυνομικοί. — Πρόθεσις. — Μίασμα (άρχ.). — Αθρον (πληθ.).
- 8) Γράμμα. — Χωρίον τής Αττικής. — Νότα. — Ασθενής.
- 9) Πατέρας τής έκκλησίας. — Βουνά. — Αθρον. — Προσωπική άντωνυμία.
- 10) Κτητική άντωνυμία (πληθ.). — Έν έκ τών αποσταγμάτων πετρελαίου.
- 11) Αυτό κάμνει ή τροφός. — Αρχειοτάτη πολίχνη τής Λακωνίας.
- 12) ΡΘ. — Αιγυπτιακή θεότης. — Σύνδεσμος άντιθετικός.
- 13) Τραχική βασίλισσα τής Σκωτίας (έν τετραγωνίδιον περιλαμβάνει δίφθογγον). — Αντάξια.

Ο σταυρός με τα μαργαριτάρια

Κάποτε ένας παπας έπήγε είς ένα χρυσοχόο ένα σταυρό, οικόγενειακό και

μήλιο, νά του τον κάμη πιά δαΐδα. Άλλ' ο σταυρός επάνω είχε πολύτιμα πετράδια και ο παπας φοβούμενος μή-

πως ο χρυσοχόος του πάρη κανένα, τή έμέτρησε κατά τον έξής τρόπο: Θυμάταν ότι τα πετράδια από τή βάση μέχρι τήν κορυφή ήσαν δέκα (10) και από τή βάση πάλι μέχρι τή δεξιά ή τήν άριστερή άκρη πάλι δέκα (10). Άλλ' ο έμπνος και πονηρός χρυσοχόος αντίληφθεις με ποιόν τρόπον έμέτρησε αυτά ο παπας, του έκλεψε δύο (2) χωρίς ο αγαθός παπας να τό αντιληφθί γιατί τά εύρηκε σωστά. Πώς τό κατόρθωσε ο χρυσοχόος;

Λύσεις προηγούμενων

ΜΙΑ ΝΥΚΤΟΚΛΟΠΗ

Πραγματικώς ο γραμματέας του κ. Χ. είναι ένοχος. Αν είχε πη την αλήθεια, ο κ. Χ. θα εύρισκε μέσα στην καράφα του νερού μικρά κομματάκια πάγου, άφου μεταξύ τής στιγμής κατά την οποίαν του είχαν, όπως ισχυρίσθηκε επιτεθή, και εκείνης που βρέθηκε δεμένος στο κάθισμά του, είχε περάσει μία ώρα. Έπίσης επάνω στο χιόνι του δρόμου, δεν βρέθηκαν παρά τα ίχνη τών ποδιών ενός και μόνον ανθρώπου, ένθ ο γραμματέας είπε πως οι ληστές ήσαν δύο.

Έξ άλλου, αν ήταν αλήθεια, το χιόνι που δεν έπαυσε να πέφτει, θα είχε σκεπάσει τα ίχνη αυτά, από τή μία που έδήλωσε πως είχε δεχθί τήν επίθεση ο γραμματέας, μέχρι τας δύο, που επέστρεψεν ο προϊστάμενος.

Άρα είπε ψέμματα, και είχε σκηνοθετήσει τήν επίθεση με τον συνένοχό του.

ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ

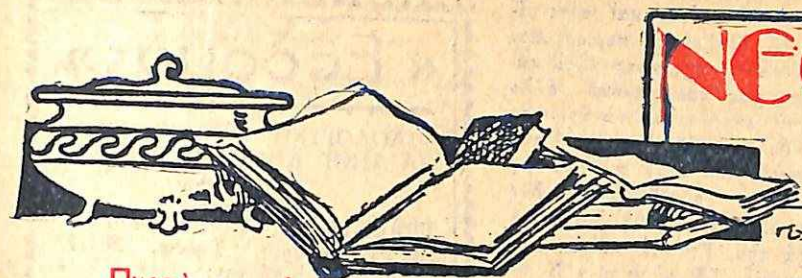
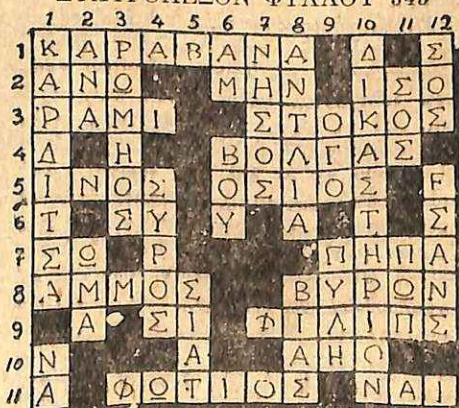
(Πρόβλημα φύλλου 541)

Θά μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι άφου τό ρολόγι χρειάζεται 6 δευτερόλεπτα για να χτυπήσει τους 6 κτύπους, θα χρειάζεται 12 δευτερόλεπτα για να χτυπήσει τους 12 κτύπους. Δεν συμβαίνει όμως αυτό.

Μεταξύ τών 6 κτύπων μεσολαβούν 5 παύσεις. Συνεπώς κάθε παύσις απαιτεί ένα πέμπτον τών 6 δευτερολέπτων. Δηλαδή 2/5.

Μεταξύ όμως τών 12 κτύπων μεσολαβούν 11 παύσεις, άρα απαιτείται 11 φορές τά 2/5 ήτοι 11X2/5 = 66/5 = 13 δηλ. 2 4/5.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 543

Πικρό παράπονο

Μονότονες περνούν κι' άραχνισμένες τής νεότητος μου οι λαμπρότερες ήμέρες κι' είναι οι χαρές μου άπατηλές χιμαίρες κι' οι λύπες πιο πιστές μου ερωμένες...

Χλωμές οι έλπίδες πιά κι' άρρωστημένες άδυνα λαχταρούν προς τους αϊθέρες τών αθών να πετάξουν, όπου οι σφαιρές του Όνειρου μου προσμένουν ρημαγμένες...

Σάν φάσμα ο φτωχός έαυτός μου τώρα με μάτι φθονερών άγριοκυττάζει όσους λαμπρύνουν τής χαράς τα δώρα...

Τής λήσης μου το δρόμο έρμος τραβάω με συντεροφία του πόνου το μαράζι...

—Αχ! Πότε, Θεέ, στο τέρας του θα πάω!...

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΛΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

Άπλα λόγια

— Πόθησα νάβρω την αγάπη... Και κάποια χρυσή χαρταγγή άνοιξα, σάν λευκός ταξιδιάρικος γλάρος τα φτερά μου, να πάω να τήν εύρω.

Μά δεν τήν βρήκα πουθενά!...

Κι' όταν το σούρουπο με τσακισμένα ά φτερούγνια άπ' τήν κούραση επέστρεψα... κάθησα τυχαία να ξεποστάσω σε μιάν λουλουδένια αηλή μιας χαμηλής κατοικίας. Μά πριν μτώ μέσα μία δύναμη, έδωσε ζωή στα φτερά μου, και μία φλόγα θέρμανε τα μάτια μου.

Βρήκα κείνο πόν έμπούσα... Τήν αγάπη τήν πιο θερμή, τήν πιο άγνή, τήν πιο άνοστερόβουλη! Τήν είδα σ' όλο το μεγαλείο της τ' άτέλειωτο, στα γλαρά μάτια μιας νέας υπέρτατης, που έσυνθε χαμογελαστή πάνω στον λίκνο του μωρού της!

Είπαν πολλοί: «Στή ζωή δεν υπάρχει εύτυχία! Είμαστε καταδικασμένοι να δουλεύουμε σάν σκλάβοι στα κάτεργα, και ν' άνεβαίνομε το δρόμο του Γολγοθά μας».

Κι' είπα εγώ: «Έλάτε μαζί μου».

Τους πήρα και τους έδειξα το χαμόγελο, στο έλικοκαμμένο, πρόσωπο του χωριάτη που μαζεύει, το χρυσό στάρι από τον άγρό που έσπειρε μόνος του! Τήν φλόγα τήν δυνατή τών ματιών τής μάννας που βλέπει, λεμονανθοῦς στο άγρό μέτοπο τής άσπροντυμένης κόρης της!.. Τό γαλήνιο μέτωπο του άσπρομάλλι παπώ που τρυφαιμένος από τα ένγόνια του, τούς έλεγε ιστορίες του παιρού του. Και νύχια να τους φωνάξω με θρίαμβο. «Απιστοι!» Μά δεν είδα κανέναν κοντά μου.

«Ποιό είναι το πιο γλυκό χαμόγελο;» με ρώτησαν μερικοί. Κι' άπάντησα... «Τής νέας γυναίκας, μετά τόν δδνηρό του»... σάν σφίγγει στην άγκαλιά της, τήν ζωήλα που έφερε στον κόσμο, και το πρωτοβλέπει έκκουραστικά!.

ΛΕΣΠΩ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Δυό εικόνες...

Ο άρρωστος έκανε νόημα στη νοσοκόμο πως θέλει ν' άνασκηώθι, κι' εκείνη τουφτίασε τα μαξιλάρια... Ο άρρωστος τής ξανάκανε νόημα να βγί από το δωμάτιο...

— Καίτη... είπε σε μία νέα καλοβαλμένη γυναίκα που καθόταν στο ντιβάνι απέναντί του και φαινόταν δυσημένη στην άνάγνωση κάποιου ρομάντζου.

— Καίτοῦλα, ξανάπε ο άρρωστος με κόπο, κι' έλαφρός ιδρώτας τόν έλουσε. Η όμορφη και νέα γυναίκα έγύρισε προς το μέρος του:

— Τί θέλεις;

— Καίτοῦλα, θα φύγω για πάντα...

— Πάλι άρχισες; Προς Θεού τώρα κι' ένα μήνα τα ίδια λές κάθε βράδυ...

— Πίστεψέ με, Καίτοῦλα, άπόψε είναι ή τελευταία νύχτα τής ζωής μου. Ήθελα να σου έλεγα...

— Α! μά φτάνει πιά! είπε ή γυναίκα, φανερά έκνευρισμένη. Τό παράκανες δεν άντέχω πιά, κι' έφυγε γτυπώντας νευρικά τήν πόρτα.

Ο άρρωστος ξανάπεσε στα μαξιλάρια του... Ήταν τόσο κουρασμένος...

Όταν ξανάνοιξε τα μάτια του ή νοσοκόμος ήταν πλάι του και τοίκανε άερα.

Τής έδειξε το συρτάρι του κομοδίνου. Έκείνη τό άνοιξε και τοῦδωσε ένα πακετάκι. Ο άρρωστος τῶλσε και βγάζοντας ένα γράμμα τήν παρακάλεσε να του τό διαβάσ!

Κι' εκείνη άρχισε:

«Αγαπημένε μου,

Ο έρωτάς μου για σένα δεν μπορεί να συγκριθί με τίποτε από τα πράγματα του κόσμου τούτου. Είναι άπέραντος. Χωρίς άρχή και χωρίς τέλος. Κι' ή κάθε μέρα που περνά προσθέτει κι' άπό μία χάντρα στο ύπεροχο κομπολόι τής αγάπης μου για σένα. Σ' αγαπώ μ' όλες τες άνάπες του κόσμου: με στοργή όπως ή μάνα το παιδί της, με λαχτάρα, με πόθο, με συμπόνοια, με έρωτα...»

Η νοσοκόμος έστράφησε τό διάβασμα. Ο άρρωστος άναστήναξε θαθεία και έαφνικά τό κεφάλι του έπεσε βαρύ και τα μάτια του έκλείσανε.

Τήν ίδια στιγμή που ο θάνατος άπλωσε τα φτερά του στο σπίτι αυτό και ή νεαρή γλαυμάδα ξεχρόνιαν στο γαλήνιο κι' εύτυχισμένο πρόσωπο του άρρωστού ή νέα γυναίκα, ή Καίτη, έμπαινε σ' ένα αυτοκίνητο που έπερίμενε στην είσοδο του ίδιου αυτού σπιτιού. Κι' ο άνδρας που τήν έδέχτηκε στην άγκαλιά του τής έλεγε:

— Έπί τέλους ήρθες αγαπημένη... Άπόψε δεν έπερίμενα έδικο. Η ζωή άνοίγεται μπροστά μας πρόσχαρη και λουλουδένια. Ο έρωτάς μας θάναί άτέλειωτος...

Η νέα γυναίκα έσφίχτηκε επάνω του, ίσως για να τήν κάνει να σιωπήσει. Κι' εκείνη άλλοτε έγραφε «ό έρωτάς μου εί-

Πόσο έπόθησα

Πόσο να ζήσω έπόθησα στην έρημιά! Σ' ένα νησί κρυμμένο στον Ώκεανό μί κάποιον φάρο κατόμονος, δίχως άνάμνηση καμιά στη μοναξιά μου για συντροφισσα να πάρω.

Κι' αν κάποια έλπίδα μου ως εκεί μ' άκολουθήσει, θα πώ μία νύχτα στο χλωμό φεγγάρι, άπ' τό ταξίδι του τό μακρινό σάν θα γυρίσει νάρθη κι' εκείνη να τήν πάρη...

Κι' έτσι, ήρεμα ή ζωή μου θα κυλά σ' ένα νησί κρυμμένο στον Ώκεανό με κάποιον φάρο όπου μια νύχτα θ' άκουστή δειλά κάποιον προμύνημα στην πόρτα μου άπ' —ά νύσσα.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΖΑΦ

Θέλω καρδιά μου, και όμως δεν μπορώ!

Θέλω καρδιά μου να κλάψω, τα δάκρυά μου να νοιώθω έτοιμα να κυλήσουν σάν άσπες δακρυσταλίες τής αύγούλας, και όμως... δεν μπορώ.

Θέλω να γελάσω, για κάτι άγνωστο, που τό προσμένω, και τό λαχταρώ, μά πάλι... δεν μπορώ.

Θέλω να πονέσω, και ο δουδός πόνος μου, να σπαράξι τα σωθικά μου, και όμως κάτι τόν σφίγγει... τόν κρατά...και δεν μπορώ.

Θέλω τό όνειρο που γοργά περνούν και χάνονται να μέινουν πάντα σμά μου, φέροντάς μου τήν εύτυχία, και όμως, ναι, και όμως καρδιά μου, ξέρεις καλά πως όνειρα που σόδσαν... να τό κρατήσω... δεν μπορώ...

ΣΟΦΙΑ Σ. ΠΙΛΑΦΙΤΣ

ΕΧΩ

Α! θα τόν σόσω τόν παλιό καημό τό σπιθόβολο... Θα τόν κρατώ στην πάλη μου και θα του δίνω θάρρος... —ας μου τά καίει τα σωθικά και τό κορμί μου όλο— έχω γοργόφτερη ψυχή που δεν τήν πίνει χάρος και μια καρδιά— ένα βουνό — άτάραχο που στέκει στον άνεμο, στη θύελλα και στο άστρο-πελάκι!

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΣ

ναί άπέραντος. Χωρίς άρχή και χωρίς τέλος». Κι' ό,τι ήθελε κι' ή άρχή του τέλους και τό τέλος τής άρχής.

ΜΑΡΙΚΑ ΤΖΕΡΑΚΗ
ΒΛΑΣΣΟΦΟΥΑΣ

Μεταξύ μας

Α γ λ. Κ ο υ τ σ. Πολύ προσωπικά γραμμένο το πεζό σας, χωρίς γενικόταρο ενδιαφέρον. Για έναν τρίτο που δεν ξέρει την υπόθεση είναι κάτι άριστο, άσυνάρτητο σχεδόν. Π α ν ο ν Μ α ρ κ α τ ο ν. Έγκρίνονται και τα δύο και θα δημοσιευθούν με τη σειρά των. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Φ τ ε ρ ο σ τ ο ν α ν ε μ ο. 'Ι θ α κ η. Τα «Αίγια τριαντάφυλλα» όχι δημοσιεύσιμα, δυστυχώς. Χωρίς θέμα σχεδόν και πολύ απλοϊκά και φλύαρα. «Νέοι» ή «Νέες» ή «Νέες» Ν ί ν α ν. Ν τ έ λ η. Θα αφαιρέσουμε το τρίτο τετράστιχο που καταστρέφει το σύνολο και θα δημοσιεύσουμε διορθώνοντας μια-δυο λέξεις. Κ ω σ τ α ν τ ρ ι κ α ι ο ν. Διορθώθηκαν αρκετά οι «Βραδύς Χειμώνες». Θα τις δημοσιεύσουμε με τη σειρά τους αλλάζοντας ελαφρά τον δέκατο στίχο. Για τις εύχες σας και τα συγχαρητήρια σας ευχαριστούμε θερμά. Χ α ρ α λ. Χ α τ ζ η γ ε ω ρ γ ί ο ν. Έγκρίνεται η «Δημοσυρία» και θα τη δημοσιεύσουμε με την σειρά της, αφού αλλάξουμε δυο-τρεις λέξεις που δεν υψάρεσαν. Όσο για το άλλο ποίημα, ο καθεὶς είναι ελεύθερος να έχει την γνώμη του. Κ ρ ι ν ο ν. Δεν μας ικανοποίησε το «Καράδι». Μην προχειρογράφετε.

Τ. Α. Σύμφωνοι. Μ α ρ ί κ α ν Μ π. Μια-δυο φράσεις καλές αλλά στο σύνολο γεμάτο κοινοτοπίες. Βρήτε κανένα θέμα πιο πρωτότυπο. Γ. Π α υ λ α τ ο ν. Όχι δημοσιεύσιμο το ποιηματάκι σας, δυστυχώς. Πολύ συνηθισμένο και άφελές. Χ ρ. Κ ο ρ ο υ π η. Έγκρίνεται η «Προσευχή της αγάπης» και θα δημοσιευθεί με την σειρά της. Π. Κ λ α δ α κ η ν. Έγκρίνονται και τα δύο και θα δημοσιευθούν με τη σειρά των. Θ α ν ο ν Δ ω ρ ο ν. Δεν θέλουμε να σας απογοητεύουμε έντελώς γιατί το ποίημά σας μπορεί να μην είναι δι-

μοσιεύσιμο αλλά δεν είναι και τόσο άσχημο. Ίσως αν δουλεύατε περισσότερο τον στίχο σας να πετυχαίνατε κάτι καλύτερο. Στείλτε μας και κανένα άλλο δικό σας για να μπορούμε να κρίνουμε καλύτερα. Ε. Ε. Α. Το «Κλάμμα στη λίμνη» ανεπιτυχές και πρό πάντων με ελαττωματική ρίμα. Το «Τώρα πιά δεν σ' αγαπώ», εγκρίνεται και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Α ν ν η ν Ν δ ρ α ν. Τα «Ναιάτα» ύστερον πολύ στο μέτρο και γενικά δεν έχουν αρμονία. Το «Ερωτικό πεζογράφο» μολονότι έχει αρκετά στυρωτά γραψίμο δεν είναι δημοσιεύσιμο γιατί είναι γεμάτο κοινοτοπίες. Στείλτε μας κανένα διήγημά σας να το δούμε. Α ν είναι καλό ως θέμα και ως γραψίμο θα δημοσιευθεί. Η «Εβδομάς» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. Π ο λ ί κ α ν Ξ έ ν ο ν. Ωραίο το πεζό σας αλλά το τέλος λίγο αδύνατο. Μένει αδικαιολόγητη η φυγή της Παρηγοριάς. Διορθώστε λοιπόν το σημείο αυτό και ξαναστείλτε το μας. Β α σ.

Α δ α μ α ν τ ί δ η ν. Συμπαθητικά και τα δύο μα όχι δημοσιεύσιμα. Πρωτόλεια ακόμη και αρκετά κοινοτοπία. Το «Ήταν ώρα» βαθιάς θα δημοσιευθεί αν επιτύχει η διόρθωσή του. Κ ω σ τ α ν Κ α ρ α β α σ ί λ η ν. Έγκρίνεται το «Έλα» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του, αφού αφαιρέσουμε 2-3 φράσεις που δεν χρειάζονται. Τ ρ ι α ν τ α φ υ λ λ έ ν : α. Α ν α τ ο λ ή. Μερικοί στίχοι πολύ καλοί αλλά ως σύνολο δεν είναι όσο χρειάζεται άριστο για τη στήλη εκείνη. Ο σύλλογος «Οί Νέοι» έχει διαλυθεί όπως πληροφορηθήκαμε διότι τα μέλη του μεταγράφησαν στην «Ένωση Λογοτεχνών. Ν έ λ λ η ν Σ ί β α ν. Δεν μας ικανοποίησε το τελευταίο σας.

Γάμοι

— Έτελέσθησαν οι γάμοι του διακεκριμένου συνεργάτου μας ιατρού Λουκά Δη-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 10ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517

Εκδότης:
ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
(Νοταρά 15)
Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
(Θήρας 73)
Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
(Νικαίας 17)
Καλλιτ. Συνεργάτης: ΜΑΡΙΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Έτησία έσωτερικού δρ. 250
Έξάμηνος » 125
Έτησία έξωτερικού Λίρα 1.10
» Αμερικής Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Παπαστοάτου 10 Σ)μδς Ύμηττου)

Τα αποστελλόμενα χειρόγραφα,
δημοσιεύσιμα και μη, δεν επι-
στρέφονται.

μητριάδη, μετά της μετά πολλών χαρί-
των κεκοσμημένης δίδος Σοφίας Γιαννο-
πούλου. Είς το τόνον ταιριαστό ζευγάρι
εύχεται κάθε εύτυχισαν.

Ίατρος! ΓΕΩΡΓ. ΓΟΥΡΑΣ

Την παρελθούσαν Κυριακήν έτελέσθη-
σαν οι γάμοι του κ. Νικολάου Ζωτιάδη
μετά της δίδος Μιρίνας Ζερβού. Παρά-
νυμφος παρέστη ο κ. Δημήτριος Πανα-
γιωτακόπουλος. Είς τους νεόνυμφους εύ-
χόμεθα κάθε εύτυχισαν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιει-
νης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμ-
βουλών του διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Μ α ρ ί κ α ν Κ α λ λ ι θ έ α ν. Θα μπορούσα να παραπέμψω την επιστο-
λήν σας στον κ. Λαδά και να σας απαν-
τήσω διά της «Εβδομάδος», έφ' όσον,
όμως, βλέπω στο γράμμα σας ότι επι-
θυμείτε να συναντηθώτε μαζί του,
διά τούτο δεν του έστειλα το γράμ-
μα σας, αλλά τον είδοποίησα να σας δε-
χθώ. Είναι καλύτερον αυτό, αφού βρί-
σκεσθε στάς Αθήνας και δεν είναι διό-
λου δύσκολο. Θα σας δεχθώ με την με-
γαλύτερη επιθυμία και απόλυτως δω-
ρεάν. Δέχεται καθημερινώς, Σόλωνος
40, 11—1 και 5 1)2 — 7.

Ο. Α. Α. Χ α λ κ ί δ α. Δεν μου γρά-
φετε το σπουδαιότερο, δηλ. την ποιότη-
τα του δέρματός σας. Από το ιστορικό
όμως της παθήσεώς σας συμπεραίνει ότι
είναι λιπαρό. Λοιπόν, πρωί και βράδυ
μετά το πλύσιμό με κρύο νερό ν' αλεί-
ψετε το πρόσωπό σας μ' ένα θαμβάκι
βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	70 »

Ψ ε υ δ ώ ν υ μ ο ν Παράμω-
φωμένην. Γράψτε την πραγματική
σας διεύθυνση στον κ. Λαδά (Σόλωνος
40), έσωκλείοντας δραχ. 50 διά την ι-
διαίτερα απάντησή και θα σας απαντή-
σω υπευθύνως και λεπτομερώς για την
πάθησή σας. Στην επιστολή σας να το
γράψετε και το άνωτέρω ψευδώνυμό
σας, για να μην υπ' όψει του το πρώτο
σας λεπτομερές γράμμα.

Μ α ί ρ η ν Α. Γ ω ά ν ν ι ν α. Σας
απάντησε ο κ. Λαδής ιδιαίτέρως κατ'ε-
νέργειαν.

Ε λ σ η ν Χ. Ψ. Αποτανήστε άπ' εϋ
θείας στον Ιατρον κ. Λαδην (Σόλωνος
40) 11—1 και 1 1)2—8 ή γράψατέ
του.

Ν α τ ά σ α ν. Σας ευχαριστούμε για
τα καλά σας λόγια και για την τόση
έμπιστοσύνη σας. Και τώρα και σεις με
την σειρά σας πρέπει να προπαγανδί-
σετε στις φίλες σας για την ευρύτερη
διάδοση της «Εβδομάδος». Αμα το ρο-
δονερο δεν είναι γνήσιο αλλά χημικό
δηλ. με «έσαα» τότε περιέχει τις άλ-
δείδες του αρώματος, πράγμα που σπύ-
ζει και καταστρέφει άνοι να ωφελή το
δέρμα. Το Χαμάμελις είναι ευρωπαϊκή
ειδική καλλυντική ουσία. Θα τη βοηθή-
σε μεγάλα μόνο φαρμακεία. Για τ'άλλα
αποτανήστε άπ' ευθείας στον κ. Λαδην
γράφοντας και την διεύθυνσή σας και
θα σας απαντήσει δωρεάν και λεπτομε-
ρώς. Μην ξεχάσετε την διεύθυνσή σας.

Α ρ ρ ω σ τ ο κ ρ ι ν ο. Τί σημαί-
νει αν γράφω ο κ. Λαδής την στιγμή
που σεις δεν άποφύγετε ότι γράφει
για την πρόληψη έπεκτάσεως της πα-
θήσεώς σας. Μήπως φαντάζεσθε ότι τα
γράφει για να περάσει την ώρα του;
Αλλά κάλλιο άργά παρά ποτέ. Να χρη-

σιμοποιήσετε αυτήν την λοσιόν, με την
διαφορά ότι θ' άρχίσετε να την μετα-
ρίζετε στην άρχή άραιωμένη. Δηλ.
θα βάξετε σ' ένα ρακοπότηρο ένα τέ-
ταρτο λοσιόν και 3)4 νερό. Μετά 10
μέρες θα βάξετε περισσότερο φάρμακο
κι' όλιγώτερο νερό, μέχρις ότου στον
μύνα να την μεταχειρίζεσθε άδιάλυτη.
Αμα δεν λιγδιάζει πιά το πρόσωπο να
μού ξαναγράψετε. Επίσης θα την χρη-
σιμοποιήτε μετά το πρωινό πλύσιμό και
το βράδυ πριν κοιμηθήτε. Το βράδυ ό-
μως ιδιαίτέρως μετά 20 λεπτά να βά-
ζετε στα σπυράκια επάνω την κάτωθι
αλοιφή:

Camphre	0,10
Acide salicylique	0,10
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Για τ'άλλο ζήτημα να γράψετε άπ'
ευθείας στον Ιατρον κ. Λαδά (Σόλω-
νος 40).

Τ ι ό λ α ν. Αμφιλόχισαν. Να
άκολουθήτε την ίδια τακτική με την δι-
αφορά ότι κάθε εβδομάδα θα προσθέσε-
τε τα άτμόλουτρα και την μάσκα. Δηλ.
θα βάξετε 2 όκάδ. νερό κι' άμα καλλά-
ση καλά τραβώντας την καταπόλα άπ'
την φωτιά να ρίχνετε μέσα μισό κουτα-

Λευιά,μαλαιά,
περιποιημένα χέρια

παρά τον αέρα και την
υαμουαίριαν, παρά την
οίμιαυήν εργασία.

Διά της δριμείας κακοκαιρίας και
του συχνού πλυσίματος, άφαιρούν-
ται από το δέρμα μας οι ουσίαι,
αίτινες δέον να το διατηρούν λείον
και έλαστικόν. Αντικαταστήσατε
τάς άπαραίτητους ταύτας ουσίας
διά τακτικής περιποίησης με κρέ-
μαν NIVEA. Η NIVEA, συνεπεί
της έν αυτή περιεχομένης μοναδι-
κής εις το είδος της και προς το
δέρμα συγγενευούσης ουσίας
EUCERIT, είναι, ούτως εϊπείν, το
έκ φύσεως δοθέν μέσον περιποιή-
σεως του δέρματος. Η NIVEA
καθιστά το δέρμα σας, κατόπιν
συντόμου χρήσεως, μαλακόν ως
βελούδον, λευκόν και έλαστικόν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία
Τό μικρόν κυτίον δρχ. 8,50, τό μεσαίον δρχ. 15,
τό μεγάλο δρχ. 30.

αριθ. 172
20197

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ
του γούστου
της καλαισθησίας
της πρωτοτυπίας
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
GRAND LUXE

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
Η ΓΛΕΜΗΣΙΟΣ
ΜΟΔΑ ΤΕΧΝΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 4

atelier
pozalipon

αὐτὰ καὶ θὰ δῆτε πόσο θὰ σᾶς ὠφελήσουν. Ὅταν δὲ τελειώσῃτε τὴν καλωσύνην καὶ μοῦ ξαναγράψετε, σῆς πάλι καὶ γενικά γιὰ ὅ,τι παρατηρήσατε στὸν ἑαυτό σας κατὰ τὸ διάστημα τῆς θεραπείας.

Ο. Ο. Έ ν τ α ὅ θ α. Πολὺ καλὰ σκεφθήκατε νὰ ἐπανορθώσετε ἓνα ἀδίκημα τῆς φύσεως. Εὐτυχῶς τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο σοβαρὸ ὅσο εἶναι ἐνοχλητικόν. Ἐπισκευήτε με λοιπὸν στὸ γραφεῖο μου τίς ὥρες ποὺ βρίσκομαι ἐκεῖ γιὰ νὰ δῶ τί ἀκριβῶς εἶναι καὶ τί ἀπαιτεῖται. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῇτε διόλου ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή σας, στὸ γραφεῖο μου. Τότε θὰ τὰ συζητήσουμε λεπτομερῶς γιὰτὶ ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατόν. Μὴν ἀμελήσετε.

Ἀ μ υ α λ ο ν. Καλὸ ψευδώνυμο διαλέξατε γιὰ νὰ ἀλληλογραφήσετε. Βλέποντας κανεὶς τὸ γράμμα σας σχηματίζει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι θὰ εἴσθε ὀλίγον ἂν ὄχι πολὺ ἄμυαλος. Ζητᾶτε ἀπὸ μὲνα νὰ σᾶς δώσω τὰ μέσα τῆς θεραπείας γιὰ μιὰ πάθηση ποὺ δὲν εἶναι δόλου πάθησις, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν δημιουργήσατε μόνος σας, τὴν δὲν θεραπεία σας πάλιν μόνος σας τὴν ἔχετε καὶ μπορεῖτε μὲ λίγη καλὴ θέληση νὰ τὴν ἐφαρμόσετε. Δὲν ἔχετε λοι-

πὸν παρὰ νὰ στρέψετε τὸ βλέμμα σας γύρω καὶ νὰ δῆτε τί κάμνουν οἱ ἄλλοι φίλοι σας. Ἀκολουθώντας δὲ τὴν τακτικὴν των, ἀσφαλῶς, ἀσφαλέστατα θὰ θεραπευθῇτε. Αὕτῃ εἶναι ἡ συμβουλή καὶ αὕτῃ εἶναι τὰ φάρμακα γιὰ τὴν θεραπεία σας.

Ο. Α. Α. Χ α λ κ ι ὅ θ α. Αὐτὸ ποὺ σᾶς παρουσιάζεται δὲν εἶναι πάθησις καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει καθόλου νὰ σᾶς ἀπασχολῇ. Ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀπασχολῇ μᾶλλον εἶναι ἡ νοσηρότης σας καὶ ἡ τακτικὴ ποὺ ἀκολουθεῖτε καὶ ποὺ μόνον αὕτῃ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου. Ἀλλὰ μαζί μὲ τὴν τακτικὴ ἀκούσατε καὶ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σας, δέσατε καὶ τοὺς φίλους σας καὶ κάμετε ὅτι καὶ αὐτοὶ κάμνουν. Πάντως θὰ σᾶς βοηθήσω καὶ ἐγὼ μὲ τὸ φάρμακον ποὺ σᾶς γράφω παρακάτω, καὶ ποὺ πιστεύετε ὅτι σὲ τίποτε ἀπολύτως δὲν πρόκειται νὰ ὠφελήσῃ αὐτὸ ἂν ἐξακολουθήτε τὴν ἰδίαν τακτικὴν. Τὸ φάρμακον εἶναι: Λου-πουλίνη 15 ἐκ. τοῦ γρ. Θὰ πῆτε στὸν φαρμακοποιὸ σας νὰ σᾶς κάμῃ 20 καὶ κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου θὰ παίρνετε ἓνα. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἂν δὲν ἀλλάξετε τακτικὴν δὲν πρόκειται νὰ ὠφελεθῇτε καθόλου.

Δ ἰ δ α Α. Α. Α. Μοῦ φαίνεται πολὺ

περίεργον πῶς δὲν σᾶς ἔδωσαν τὴν διεύθυνση τοῦ ἱατροῦ μου ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐβδομάδος» ἂν καὶ τηλεφωνικῶς τὴ ζητήσατε. Ἡ διεύθυνσίς μου ἐν τοῦτοις εἶναι σχεδὸν πάντα γραμμένη πάνω ἀπὸ τὴ στήλη μου, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὴ γνωρίζετε, ἂν ὄχι τι ἄλλο γιὰ νὰ μὴ θανατίζεσαστε τόσο καιρὸ γιὰ τόσο ἀπλό πρᾶγμα. Πάντως θὰ τὴν γράψω καὶ ἐδῶ: Μιλτιάδου 11, ὥρα 4—7 μ. μ. Ζητήσατε τὸν ἱατρὸ τῆς «Ἐβδομάδος».

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ,
δι' ὅλας τὰς ἐργασίας. Μισθὸς ἱκανοποιητικὸς. Πληροφορίαι παρὰ τὴ θυρωρῷ τῆς πολυκατοικίας Σίνα 42

STOMACH & HEPATOS
ENTERO

ΙΩΑΝ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἑ-
ξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων PAIN-
TKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἱππο-
κράτους 19 6

M A S C A R A D E

PARFUM
JOYEUX

CREATION

L.T. PIVER
PARIS

EXTRAIT
LOTTION
POUDRE

Η ΚΑΛΤΣΑ ΑΠΟ ΖΩΪΚΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ

150

MARQUE DÉPOSÉE

Εἶνε διαφανὴς καὶ ἐξαιρετικῶς στε-
ρεά, διότι εἶνε κατασκευῆς τῶν ἐργο-
στασίων

ELBEO

Πωλεῖται μόνον πρὸς δρχ. 150
Τιμὴ ἀπολύτως ὠρισμένη

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Μητροπόλεως 44 Β.

